

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDENS
SERİSİ

GARNET OVASI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
DEVNEY PERRY

TALIA EDEN

Foster Madden'ı bir yıl, iki ay ve on bir gün boyunca sevdi. 438. günde aşkı öldü. En iyi arkadaşıyla evlenmeyi seçtiği gün. Foster'ı bir daha asla düşünmemeye yemin ettiği gün. Ta ki yıllar sonra Foster, Quincy'ye gelip yardımını istemeye cüret edene kadar.

Boşanma evraklarının mürekkebi daha kurumadan özürler ve vaatlerle kuşanmış olarak gelmişti. Bunun bir oyun olduğunu biliyordu. Foster oyunların ve sırların kralıydı. Ama dünya şampiyonluğu maçı için antrenman yapmasına yardım edeceğini düşünüyorsa, Montana büyüklüğünde hayalleri olmalıydı. Gelgelelim Talia, Foster'ı ünlü yapan şeyi unutmuştu. Adam hayatını zafere adanmıştı. O sarsılmazdı. Kararlıydı. Onun kalbini geri kazanana kadar dövüşmeyi bırakmayacaktı.

YAZAR HAKKINDA

Devney, kocası ve iki oğluyla Washington'da yaşayan USA Today'in çoksatan yazarıdır. Montana'da doğup büyüümüştür ve değerli memleketinde geçen kitaplar yazmayı çok sevmektedir.

Teknoloji endüstrisinde yaklaşık on yıl çalıştıktan sonra, ailesi ile evde daha sakin bir yaşamın keyfini çıkararak için konferans görüşmelerini ve profesyonel programlarını terk etti. Bırakın pek çok kitap yazmak, bir kitap yazmak bile yapmayı beklemeyi bir şey değildi. Gelgelelim şimdi romantizmin yazma konusundaki gerçek tutkusunu keşfettiğinden, bundan vazgeçmek gibi bir planı yok.

GARNET OVASI

DEVNEY PERRY

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

GARNET OVASI

DEVNEY PERRY

Özgün Adı: Garnet Flats

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

Editör: Sude İlter

Redaksiyon: Dila Öz

Düzelti: Öznur İlter

Son Okuma: Yasemin Ak

Kapak Tasarım: Sarah Hansen

Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: Doğukan Çebi

Basım Tarihi: Aralık 2023

ISBN: 978-625-94281-1-6

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap

© Copyright 2022 GARNET FLATS by Devney Perry

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management Inc. / Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım

Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2

B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul

matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00 Sertifika No: 44653

GARNET OVASI

DEVNEY PERRY

GARNET OVASI

DEVNEY PERRY

Özgün Adı: Garnet Flats

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

Editör: Sude İlter

Redaksiyon: Dila Öz

Düzelti: Öznur İlter

Son Okuma: Yasemin Ak

Kapak Tasarım: Sarah Hansen

Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: Doğukan Çebi

Basım Tarihi: Aralık 2023

ISBN: 978-625-94281-1-6

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap

© Copyright 2022 GARNET FLATS by Devney Perry

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management Inc. / Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım

Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2

B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul

matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00 Sertifika No: 44653

www.renkitap.com

GARNET OVASI

DEVNEY PERRY

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

1. Bölüm

Talia

“On üç.” Dolabımın metal kapısının iç tarafındaki çeteleye bir işaret daha eklerken tuttuğum silinebilir kalem gıcırdamıştı. *On üç.* “Bu yeni bir rekor.”

Hiçbir hastanın bağıırışına maruz kalmadığım, kimsenin benim yerime Doktor Anderson, Doktor Herrera ya da Doktor Murphy’i istemediği on üç gün. Quincy Hastanesi’nin sorumlu hemşiresi Rachel’in herhangi bir şey için beni azarlamadığı on üç gün.

On üç güzel gün.

Bu serinin gelecek haftaki Noel’e kadar sürme ihtimali neydi? Eğer bunu üst üste yirmi iki gün boyunca sürdürebilirim, bu bütün bir ayı zekâm, eğitimim ya da becerilerim sorgulanmadan geçirmiş olacağım anlamına geliyordu.

Dinlenme odasının kapısı açıldı ve Rachel eşikte belirdi. *Ah, Tanrım. Serimi mahvetme.*

“Merhaba, Rachel.” Kendimi gülümsemeye zorladım. “Günün nasıl geçti?”

“İyiydi.” Sesi sertti. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı ve eğer

kendini bu kadar kasmayı bıraksaydı sevimli olabilirdi. Ya da saçlarını açık bıraksaydı. Ancak Rachel’la çalıştığım üç yıl boyunca, şakak diplerine ak düşmüş sarı saçlarını sadece sıkı bir topuz hâlinde görmüştüm.

Kısa mıydı? Uzun muydu? Hiçbir fikrim yoktu. İş dışında ona rastladığım birkaç seferde bile Rachel’ın saçları aynı görünüyordu. Bu yüzden mi asık suratlıydı? O topuz başını mı ağrıtıyordu? Çatık kaşları da saç modeli gibi her zaman yüzündeydi. Hiç gülümser miydi?

“Çizelgelerden biriyle ilgili bir sorunum var, Talia.”

“Tamam,” diye mırıldandım.

Çizelgeyle ilgili bir sorun yoktu. Bu kadından üç yıl boyunca tam olarak hangi kutucukların işaretlenmesi gerektiği, doktorların notları nasıl girmesini istediği ve hemşirelerin hasta detaylarını görmek için nerelere baktığı hakkında dersler almıştım.

Doktor Anderson, Doktor Murphy ve Doktor Herrera’nın her birinin kendi çizelge tercihleri vardı. Notlarını istedikleri yere koyuyorlardı. Rachel onlara çizelgeleri konusunda hiç ders vermiş miydi? Hayır. Ayrıca onlara ilk isimleriyle de hitap etmezdi. Personeller arasında doktorluğu yeterli bulunmayan kişi bendim. Rachel her zaman bana sadece bir asistan olduğumu hatırlatmanın yolunu bulurdu.

Ben sadece Talia’ydım.

Montana’nın bu küçük kasabasında büyümüş ve tıp fakültesinden sonra evine taşınacak kadar burayı sevmiş bir kızdım. Öğrendiklerimi topluma sunmak ve belki bir gün Doktor Anderson’ın, Quincy’nin en sevilen doktoru olarak on yılda kazandığı saygıyı kazanmak için geri dönmüştüm.

O sadece benim patronum değil, aynı zamanda beni ve beş

kardeşimi dünyaya getiren adamdı. Kasabamızın vazgeçilmeziydi. Rachel'in onu da titiz çizelgeler konusunda azarlayacağından şüpheliydim.

"Birlikte bakalım mı?" Kalemimi dolabın rafına bırakıp kapağı kapattım ve Rachel kendisine en yakın olan hemşire odasına giderken onu takip ettim.

Oturduktan sonra omzunun üzerinden onu izlerken öfkeyle hastanenin kayıtlarını karıştırmaya başladı. Dosyayı açtığında, ekranı görebilmem için kenara çekilmişti.

Memphis'in çizelgesiydi. Kardeşimin eşi bu öğleden sonra rutin hamilelik kontrolü için gelmişti. Herhangi bir gariplik olup olmadığını anlamak için bilgilerini taradım. Reçete edilen ilaçlar? Yoktu. İstenen tahliller? Sadece standart idrar tahlili. Bebeğin kalp atış hızı? Normal. Hemşire Memphis'in hayati değerlerini girmişti.

Rachel'a döndüm. "Sorun nedir?"

"Notların."

"Notlara ne olmuş?" Memphis'in kendini iyi hissettiğini, kilosunun ve tansiyonunun normal aralıkta olduğunu belirten birkaç kısa cümle eklemiştim.

"Bu notları okuyarak hastayla ilgili neyden şüphelendiğini bilemem."

"O notları okuyup hastanın şüphelenilecek bir bulgusu olmadığını görebilirsiniz." Gülümsememi sabit tuttum ama lanet olsun, bu kadın beni dürtmeye bayılıyordu. Üç yıldır beni dürtüyordu ve bu artık sıkmaya başlamıştı.

Tüm bu dövüş benim için zaman kaybıydı. Ayrıca az önce on üç günlük serimi bozmuştu.

Neden bunun sorumlusu hep o oluyordu? Erken emekli olmasını dilemem korkunç bir şey miydi? Hemşire kadrosu

harikaydı. Birlikte çalışmak çok keyifliydi ve yıllık maaşımın üzerine bahse girebilirdim ki tek bir tanesi bile Memphis'in dosyasındaki kısa özet notlardan dolayı yanlış bilgilendirilmiş hissetmezdi.

Buna rağmen yaptığım hiçbir şey Rachel için yeterli görünmüyordu. Bu hastaneyi kendi hastanesi olarak görüyordu ve ben de onun koridorlarında dolaşan, onun alanına izinsiz giren çok genç, çok deneyimsiz bir doktordum.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum. “Akşam için planım var.”

Memphis o günkü son hastamdı ve Knox da peşine takılmıştı. Kardeşim söz konusu karısı ve çocukları olduğunda hiçbir şeyi kaçırmazdı. Muayeneden sonra beni yemeğe davet etmişlerdi ve Knox'un yemeklerini nadiren geri çevirirdim. Şehirdeki en iyi restoranın sahibiydi. Knuckles'taki yemekler her zaman olağanüstü olsa da gerçek sihrini en çok, sevdiği insanlar için evde yemek pişirdiğinde konuştururdu.

Bugünkü öğle yemeğim bayat bir granola bar ve protein karışımıydı. Midem bir saattir gurulduyordu ve sanki bunu düşünmem bir işaretmiş gibi tekrar guruldadı.

Rachel'in gözleri karnıma kaydığında dudaklarım kıvrıldı.

Bu bir testti, değil mi? Belki de Rachel beni bir çeşit asistan hekimlik eğitiminden geçiriyordu. Belki de Quincy'nin doktorlarından biri olmak için gereken omurgaya sahip olduğumdan emin olmak istiyordu. Yoksa neden bu kadar kötü olsundu ki? Benden bu kadar nefret etmesini sağlayacak ne yapmıştım?

Hiçbir şey. Cevap hiçbir şeydi. O hâlde bu bir test olmalıydı.

Test olsun ya da olmasın, Rachel'in bana iğneleme ve kaş çatmadan daha fazlasını yapması gerekecekti. Hayalim Quincy Hastanesi'nde çalışmaktı. Burası ona ait olduğu kadar bana da

aitti. Quincy'yi ailem kurmuştu ve Edenlar nesiller önce bu hastanenin inşası için para bağışlamışlardı.

“İyi geceler, Rachel.” Ses tonum bir çocuğun Cadılar Bayramı çantasındaki şekerlerden çok daha tatlıydı. Hızla el sallayarak masadan uzaklaştım ve soyunma odasına gittim.

Boştu, bu yüzden kilidimdeki şifreyi çevirip dolabın kapağını açarken bir inilti çıkardım. Sonra rafta tuttuğum mikrofiber bezi alarak çeteledeki işaretleri sildim.

Sıfır. “Hah.”

Rachel'in asistanlığım bittikten sonra bu tavrından vazgeçmesini umuyordum. Bana diğer doktorlar gibi davranması için ihtiyacım olan şey bu muydu? Tam teşekküllü bir tıp lisansı mı?

Yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım. Tıp fakültesini bitirdikten sonra şanslıydım. Birçok küçük kasaba hastanesi asistan kabul etme ruhsatına sahip değildi. Ancak Doktor Anderson yıllar önce ara sıra asistan kabul edebilmek için tüm engelleri aşmıştı. Doktor Murphy ilkiydi. Sonra ben başvurdum ve Doktor Anderson beni kanatları altına aldı.

Lisans sınavına ne zaman gireceğimi konuşmamıştık ama bu bahar olacağını tahmin ediyordum. Birkaç yıl sonra, tıpkı Doktor Anderson gibi ben de aile hekimliği sertifikamı almayı umuyordum.

Sertifikamı almam muayene odasına girdiğimde hastaların bana ters ters bakmasını engelleyecek miydi? Bu, her zaman olmuyordu. Bir yıl öncesine göre daha az olduğunu söyleyebilirdim. Yine de hâlâ oluyordu. Hâlâ fısıltıyla sorulan sorulara kulak misafiri oluyordum.

Doktor olabilecek yaşta mı? Ne yaptığını bildiğinden emin misin? Diğer doktorlardan biri bugün müsait değil mi?

Aldığım tepkilerin çoğu erkeklerden, özellikle de yaşlı erkeklerden geliyordu. Yirmi dokuz yaşında olmama rağmen Quincy'nin bazı iyi, yaşlı çocukları tarafından hâlâ Harrison Eden'in *küçük kızı* olarak görülüyordum.

Ben iyi bir doktordum, değil mi? İşimi kötü yapsaydım Doktor Anderson bana bunu söylerdi. İnsanlara zarar vereceğimi düşünse onları tedavi etmeme izin vermezdi.

Rachel'la yüzleşmek daima kendime olan güvensizliğimi alevlendiren bir şey olmuştu.

Burun kemerimi sıktım ve sessizce saydım. *Bir. İki. Üç. Dört. Beş.* Acıma partisi bitmişti. Bebek mavisi önlüğümün üzerine siyah şişme montumu geçirdim, çantamı omzuma attım ve kapıya yöneldim.

İhtiyacım olan şey güzel bir aile yemeği idi. Knox ve Memphis lobide beni bekliyorlardı ve onların evinde sıcak bir yemeğin yanı sıra yeğenim Drake ile geçireceğim bir saatlik kaliteli zaman kesinlikle keyfimi yerine getirecekti.

Personel çıkışına giden koridoru kullanmak yerine lobinin kapısını iterek açtım. Resepsiyon masası boştu. Hafta içi çalışan hemşire Jenny muhtemelen saat beşte gitmişti. Bu giriş planlanmış randevular ve ara sıra gelenler içindi. Buradaki kapılar yakında kilitlenecekti. Mesai saati dışında gelenlerin acil servise gitmesi gerekecekti.

Knox ve Memphis lobinin ortasında birlikte durmuş, sırtı bana dönük bir adamla konuşuyorlardı.

Adam, Knox'la aynı boydaydı. Geniş omuzları ve dar bir beli vardı. Üzerindeki kapüşonlu bile kaslı vücudunu gizleyemiyordu. Lanet olsun, kıcı ikinci kez bakılmayı hak eden türdendi. Quincy'de bu tür bir fiziğe sahip çok fazla erkek yoktu,

en azından benimle akraba olmayanların dışında yoktu. Kimdi bu adam?

“Burada çalışan bir doktoru arıyorum,” dedi adam. “Talia Eden.”

Donakaldım. *Hayır. Hayır*, bu olamazdı. Bu, o olamazdı. Tabii ki bu sesi her yerde tanıyabilirdim. Yedi yıldır duymamış olmam bir şeyi değiştirmezdi.

Vücudumu bir panik dalgası sardı. Kendimi resepsiyona doğru attım, neredeyse bankonun arkasına atlamıştım. Dizlerim sert, parlak zemine çarptı. İrkilerek ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım.

Lanet olsun. Burada ne işi vardı? Neden beni arıyordu?

“Acil servisi deneyebilirsin,” dedi Memphis. Bunun için ona daha sonra sarılacaktım çünkü lobiye girdiğimi gördüğüne emindim. “Belki senin için onu bulabilirler. Sadece kapıdan çık ve kaldırımından aşağıya, binanın diğer tarafına doğru git. Mutlaka görürsün.”

Sandalyeyi sürtmemeye ve ses çıkarmamaya dikkat ederek tezgâha yaklaştım.

“Minnettarım.” Ayak seslerinin ardından çift kanatlı kapının açılıp kapanırken çıkardığı ses geldi.

Vay canına. Tuttuğum nefesi dışarı üfledim ama kalbim boğazımda atmaya devam etti.

“Tehlike geçti,” diye seslendi Knox.

Doğrularak hafifçe başımı çıkardım, gözlerim bankonun üzerinden zar zor görünüyordu. “Gitti mi?”

“Evet.” Knox başını salladı. “Foster Madden’den neden saklandığını söylemek ister misin?”

“Hayır.” Kesinlikle istemezdim. Foster Madden hakkında konuşmamamın bir nedeni vardı.

Ayağa kalktım ve parmak uçlarımda yürüyerek masanın etrafından geçtim. Foster'ın tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı gözlerim pencerelere yapışmıştı. Neyse ki kaldırımda kardan başka bir şey görünmüyordu. "Gitmeliyim."

"Akşam yemeği ne olacak?" diye sordu Memphis.

"Ertelendi."

Onlara beni durdurma fırsatı vermeden fırladım. Hızlı koşmak hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Daha çok, yavaş ve istikrarlı mesafe yarışları bana göreydi ama Foster'a rastlama riskini göze almamın imkânı yoktu. Bu yüzden lobiden çıktım, gittiğinden emin olmak için kaldırımı hızlıca kontrol ettikten sonra arabama doğru yürüdüm.

Ellerim direksiyonu öyle bir kuvvetle kavradı ki karanlık otoparktan daha çıkmadan parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Kasabanın içinden geçerken dikiz aynamı en az iki yüz kez kontrol ettim. Beni eve kadar takip edebilecek farları aradım. Evin içine girip bir kadeh şarapla mutfak tezgâhına yaslanana kadar rahatlamama izin vermedim.

Burada ne işi vardı? Hayatı Las Vegas'taydı, tam da onu bıraktığım yerde. Tam olarak kalbimi kırdıktan sonra kaldığı yerde. Neden şimdi beni arıyordu? Neden aradan bu kadar zaman geçmişken Montana'ya gelmişti?

Midem bulandı. Onu görmek istemiyordum. O sesi duymak ya da fırtınalı mavi gözlerine bakmak istemiyordum. Yedi yıl geçmişti ve hâlâ onunla yüzleşmeye hazır değildim. Ondan yeterince uzun süre kaçmayı başarırısam, peşimi bırakır mıydı?

"Hayır," diye mırıldandım. Foster kişiliğini baştan aşağıya değiştirmedeği sürece, eninde sonunda beni bulurdu. Lakabının Demir Yumruk olmasının bir nedeni vardı. İnatçı ve ısrarcıydı. Sarsılmazdı.

En azından bu gece ondan kaçabilmişim. Beni gafil avlayamamıştı. Kadehimden bir yudum aldım, sonra şarabımı da alarak üst kattaki yatak odama çıktım. Önlüğümü çıkarıp duş alarak günün yorgunluğunu attım.

Mutfağa döndüğümde siyah saçlarım ıslak ve dalgalıydı. Buzdolabını açıp bir kutu yumurta çıkardım, önlüğümü tayt ve eski püskü bir Washington Üniversitesi tişörtüyle değiştirmiştim. Knox Eden yemeği değildi ama bu gece için omlet yeterli olmak zorundaydı. Yemeğe gitmiş olsaydım Memphis ve Knox beni soru yağmuruna tutardı.

Cevaplamaya hazır olmadığım soruların yağmuruna.

Foster'ı sadece babam biliyordu, o da olaydan sonra orada olduğu içindi. Taşınmama yardım etmek için LasVegas'a uçmuş ve beni en kötü hâlimde görmüştü. Öte yandan annem de biliyordu çünkü babam ondan sır saklamazdı. Foster'ın adını ilk ve son kez ağzına aldığı anda, bir daha asla bu adı söylememesi için ona yalvarmışım.

Bu, acı çektiğim günlerde olmuştu. Yaralarım çoğunlukla iyileşmişti ama bu acıyı yeniden yaşamaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Çok zordu. Çok aşağılayıcıydı.

Burada ne işi vardı? Bunca zaman sonra beni unutmamış mıydı?

Yumurtalar düğüm olmuş mideme pek iyi gelmedi. Yine de kendimi yemeye zorladım. Şarap hariç kahvaltıda yediklerimizden bir farkı yoktu. Tabağımı durulamaya yeni başlamışken kapım çaldı.

Bulaşık fırçası elimden kayıp lavaboya düştü.

Gelen oydu. Kapıyı göremiyordum ama bir şekilde Foster olduğunu biliyordum. Zil tekrar çaldı, ardından kapı vuruldu.

Neden saçımı kurutmamıştım ki? Neden başka bir şey giy-

memiştim? Önlük, onu makyajsız bir yüz ve çıplak ayakla karşılamaktan daha iyi olurdu. Taytımın dizinde delik vardı ve bu tişört, kardeşlerime bile bol gelirdi.

Kapıyı açmazsam gider miydi? Yoksa içeride saklandığımı bildiği için bütün gece bekler miydi? Bu gece onu görmezden gelirsem, tekrar hastaneye gelme ihtimali var mıydı? Foster'la konuşmak istediğim son yer iş yerimdi.

Bu yüzden kadehimi kaldırdım ve sıvı cesaret yüklemesi için şarabımın geri kalanını boşalttım. Son damlayı da yutar yutmaz omuzlarımı dikleştirerek evin içine doğru yürüdüm.

Bu iş ne kadar çabuk halledilirse o kadar iyiydi. Neden burada olduğunu öğrenecek, sonra da onu kendi yoluna gönderecektim. Şansım yaver giderse, Foster sabaha Quincy'den gitmiş olurdu.

Kalp atışlarım canımı acıtacak kadar sertti. Nabzımın her atışı uzuvlarımda yankılanıyordu. Derin bir nefes alıp giriş yolunda sessiz adımlarla ilerlerken nefesimi tuttum. Kapıya ulaştığımda parmak uçlarımda durarak gözümü gözetleme deliğine dayadım.

Foster'ın profili gözüküyordu, bakışları verandanın üzerindeydi. Sakal bırakmıştı. Güzel bir sakaldı. Kısa kesilmişti, bu yüzden çenesinin keskin köşeleri hâlâ seçilebiliyordu. Ama benim Foster'ımın sakalı yoktu, sadece tıraş olmadığı günlerde kirli sakal bırakırdı.

Kalbime bir acı saplandı. Bu *benim* Foster'ım değildi. Foster'ın bana ait olan bir versiyonu yoktu. Artık yoktu.

Parmağını kaldırarak tekrar zile bastı. Sonra bir elini çikolata kahvesi saçlarında gezdirdi. Belli ki bu hareketi akşama kadar çok sık tekrar etmişti çünkü uçları garip açılarla yukarı kalkmıştı.

Topuklarımı yeniden yere indirdim. Üç acı dolu kalp atışının ardından sürgüyü çevirip kapıyı Foster Madden'a açtım.

Bir yıl, iki ay ve on bir gün boyunca beraber olduğum adam.

Tüm kalbimle sevdiğim adam.

Unutmaya yemin ettiğim adam.

Gözetleme deliğinden görünen manzara hakkını vermemişti. Hatırladığım kadar yakışıklıydı. Belki o lanet sakalı yüzünden daha da yakışıklıydı.

Geçen zaman sert yüz hatlarını daha da güzelleştirmişti. Eskisinden daha iriydi, ne de olsa yıllarını vücudunu mükemmel bir dövüş makinesine dönüştürmek için harcamıştı. Siyah kapüşonlusu geniş göğsünde gerilmiş, omuzlarını sarıyordu. Kot pantolonu dar kalçalarından sarkıyor ve motosiklet botunun bileğinde toplanıyordu.

Parmak ucumla kaç kez burnunun ortasındaki çıkıntının izini sürmüştüm? Kaç gece o derin, okyanus mavisi gözlerinde boğulmuştum? Dudaklarının yumuşaklığına kaç öpücük kondurmuştum?

“Talía.”

Tanrım, bu ses. Pürüzlü ve derin. Adım hiçbir zaman Foster'ın ağzından çıktığı kadar hoş gelmemişti.

“Burada ne işin var?”

Yüzümü inceledi. “Beni gördüğüne şaşırmadın.”

“Hayır.” Dışarıdan gelen soğuk giysilerime sızarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Seni hastanede görmüştüm.”

Çenesini sıkarak, “Beni görmüştün,” diye tekrarladı.

“Burada ne işin var?” diye karşılık verdim. “Ayrıca yaşadığım yeri nasıl biliyorsun?”

Nasıl olduğunu anlamak zor değildi. Quincy henüz modern

çağa tam olarak adım atmamıştı. Yerel gazete hâlâ yıllık telefon rehberi basıyor, bilgileri de internete koyuyordu.

“Uzun zaman oldu,” dedi. “Nasılsın?”

Uzun zaman oldu. Nasılsın? “Havadan sudan mı konuşacağız? Gerçekten mi? Karın burada olduğunu biliyor mu?”

Sol elini kaldırarak çıplak yüzük parmağını oynattı. “Evli değilim.”

Ne zaman boşanmıştı? Birini unutmaya yemin ettiğinizde böyle bir sorunla karşılaşırđınız. Geçen yedi yıl boyunca kendime bir kez bile Foster’ı araştırma izini vermemiştim.

Sosyal medya hesaplarına göz atmamış ya da adını Google’a yazmamıştım. Para karşılığı ringe çıktığı dövüşlerden hiçbirini izlememişim. Adı ESPN’de geçtiğinde ya televizyonu kapatır ya da odayı terk ederdim. Kardeşlerim UFC* dövüşlerinin kopyalarını kiralamayı severdi. Partilerinden kaçmak için birden fazla kez nöbetçi olduğum yalanını söylemişim.

“Neden buradasın?” Sesimdeki hırıltı ikimizi de şaşırttı.

Güzel gözleri acıyla kaplandı. Yutkunurken boğazı düğümlendi, ardından başını eğdi.

Ne bekliyordu ki? Kollarımı açıp onu tekrar hayatıma kabul edeceğimi mi düşünmüştü?

Gözlerindeki acı, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Geriye kalan tek şey saf kararlılıktı. Odaklanmış bakışlar. Dimdik bir sırt. Kasılmış çene. Bu Foster’ın boks ringinde, genellikle kazanmadan önce takındığı bakıştı.

Bir elini kot pantolonunun cebine soktu ve gümüş bir anahtar çıkardı. “Al.”

Uzattığı anahtarı alırken parmaklarımızın birbirine değmesine özen gösterdim. O dokunabileceğim birisi değildi. Artık bana ait değildi. “Nedir bu?”

* Amerikan Dövüş Kulübü. -ç.n.

“Binamın anahtarı.”

“Binanın anahtarı.” Gözlerimi kısmıştım. Nevada’daki bir binadan bahsediyor olsa iyi olurdu.

Foster’ın eli tekrar pantolonunun cebine daldı ve bu sefer küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Diğer elimi tutarak açmaya çalıştı. Kolumdan yukarı bir elektrik akımı yayıldı. Parmaklarının nasırlı uçları tenimin karıncalanmasına neden olmuştu.

Kâğıdı avucuma yerleştirip elimi bırakırken, o da bu elektriklenmeyi hissetmiş gibi gözleri parladı. “Adres burada yazıyor.”

Sokak adını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Burası Quincy’de.”

“Evet.”

“Neden Quincy’de bir binan var?”

“Yarın gelip öğrenebilirsin.”

“Hayır.”

Bu kez diğer cebini karıştırdı, tanıdık deniz mavisi tonunda küçük kadife bir kese çıkarmıştı. “Sanırım bu evet demeni sağlar.”

Keseyi bana uzatırken, “Nedir bu?” diye sordum.

Foster ne cevap verdi ne de keseyi açmamı bekledi. Topuklarının üzerinde dönerek verandamdan geçti ve kaldırıma doğru hızlı adımlarla ilerledi. Sonra pırıl pırıl parlayan siyah bir kamyonetin kaputundan dolandı, motoru çalıştırdı ve sokağın aşağısına doğru sürdü.

Kamyonetin arka farlarının ışığı solarken, eşikten uzaklaşıp kapıyı tekmeleyerek kapattım. Her geçen saniye, kese daha da ağırlaşıyordu.

Sakın açma.

Foster’ın güvendiği şey merakımdı. Bu gece tek bir soru-

mu bile yanıtlamamış, üstüne üstlük beni eskisinden daha fazla soru işaretiyle baş başa bırakmıştı.

Sakin açma.

“Hah.” Kesenin üst kısmını çekiştirip ters çevirdim. İçindeki şey avucumdaki anahtarın yanında düştü.

Bir yüzük. Altın bir daire üzerine işlenmiş iki karatlık, zümrüt kesim bir elmas.

Pırlanta avizeden yayılan ışıkla parlarken nefesim kesildi. Bu yüzük nasıl eline geçmişti? Neden ondaydı?

Diğer elimdeki kâğıdı buruşturarak sıkı bir top hâline getirdim ve olabildiğince sıktım. Sonra da parçalarına ayırdım.

Lanet olası adam. Onu görmezden gelmeliydim. Yokmuş gibi davranmalıyım. Ancak yedi yıldır bunu başaramadığımı düşünürsek, Foster Madden’ı bir gecede unutabileceğimden şüpheliydim.

2. Bölüm

Foster

Telefonun zil sesi yeni evimin duvarlarında yankılandı. Cebimden çıkarıp arayana göz attım, Jasper'dı.

“Selam,” diye cevap verdim.

“Selam. Sadece kontrol etmek için aradım. Dün nasıldı?”

“Daha kötüsü de olabilirdi.” Dün gece kapısını bir erkek de açabilirdi. Evli olmadığını biliyordum ama bir erkek arkadaş işimi zorlaştırırdı. İmkânsız yapacağından değildi, sadece başka bir engel teşkil ederdi. “Kapıyı suratıma çarpmadı.”

“Öyle olsaydı bunu hak etmiş olurdun.”

Kısık bir sesle güldüm. “Bu doğru.”

Jasper sadece eğitmenim değil, aynı zamanda en yakın arkadaşımdı ve bu dünyada durumumla ilgili gerçeği bilen tek kişiydi. Talia hakkında. Montana'ya neden geldiğim hakkında.

Bu hayatımın dövüşüydü.

Bir dövüşte beş raunt olurdu. Talia'nın evindeki dün gecedan sonra, tüm rauntları kazanmam gerektiğine dair bir his vardı içimde.

“Spor salonu nasıl?” diye sordu.

“Boş. Kirli. Buraya spor salonu denir mi, emin değilim.” Sesim rutubetli mekânda yankılandı. “Sanırım görmeden bir bina satın aldığında böyle oluyor.”

Bina dışarıdan bakıldığında donuk griye boyanmış kare kuttan başka bir şey değildi. Ön duvarda turuncunun iğrenç bir tonuyla *GYM** yazıyordu. Emlakçımın gönderdiği fotoğraflarda harfler böyle çirkin görünmüyordu.

Fotoğraflarla biraz benzerlik vardı ancak fotoğraflar, eski ekipmanlarla donatılmış, aydınlık ve temiz bir alanı gösteriyordu. İki ihtimal vardı, ya fotoğraflar on yıl öncesine aitti ya da emlakçının çalışanlarından biri Photoshop sihirbazıydı.

Ne olursa olsun, bir saat önce spor salonunun anahtarlarını almak için onunla buluştuğumda ön kapının dışında tereddüt ettiği an bir şeylerin yanlış olduğunu anlamam gerekirdi. İçerisinin daha iyi olacağını ummuştum ama odayı her turladığımda daha da kötüleşiyordu.

Çimento zemin tozla kaplanmıştı. Tavan su izleriyle kaplıydı. Boyanın çoğu dış cepheyle aynı şekilde gri olsa da içeriye turuncu da eklenmiş, bütün bir duvarı kaplamıştı. Spor salonunun arka tarafındaki boydan boya aynaların hiçbirinde çatlak yoktu. Pencerelelerin birinden, belki de hepsinden içeri rüzgâr giriyordu. Fam neredeyse helikopter kanatları kadar olan gürültülü kalorifer son ayarında çalışmasına rağmen aralık soğuşunu kesmeye yardımcı olmuyordu.

“Durum ne kadar kötü?” diye sordu Jasper.

“Çok kötü. Emlakçı anahtarları bana verip sıvıştı. Başka bir randevusu olduğunu söyledi ama içimde onu pataklamamam için diye gittiğine dair bir his var. Gönderdiği o fotoğraflarla palavra atmış.”

* Türkçe karşılığı spor salonudur.-r.n.

“Ne yapacaksın?”

Elimi saçlarımda gezdirmeden önce iç çektim. “İşe koyulacağım. Burayı işe yarar hâle getirmeliyim.”

Bu noktada, pek fazla seçeneğim yoktu. Bu binanın geçici olarak işe yaraması gerekiyordu.

Noel’e beş gün kalmışken yılbaşına kadar kalacak başka bir yer bulabileceğimden şüpheliydim. Otel doluydu; spor salonunun kapısından içeri girdikten on dakika sonra Eloise Oteli’ni aramış ve rezervasyonumu uzatmak istemiştim. Ancak otel tatil boyunca doluydu. Odamı bir sonraki misafire devretmek için iki gecem kalmıştı. Elli kilometrelik alandaki her motel, VRBO* ve Airbnb** doluydu.

Tatilden sonra daha güzel bir ev arayabilirdim fakat bir spor salonuna ihtiyacım vardı. Son birkaç haftadır Vegas’taki işlerle uğraşmak, antrenmanımı yeterince geciktirmişti.

En sonunda burayı yeniden düzenleyebilecektim. Belki yıkıp sıfırdan inşa edebilirdim. Öte yandan bu aylar sürerdi ve benim harcayabileceğim aylarım yoktu. Bu yüzden burayla yetinmem gerekiyordu. Spor salonunun küçük, tek odalı dairesini yaşanabilir hâle getirecektim. Bu esnada da Talia’yı söyleyeceklerimi dinlemeye ikna edecektim.

Lehime olan tek şey, onu hazırlıksız yakalamış olmamdı. Bu bok çukurunu satın almamın bir nedeni de boş olmasıydı. Nakit ödeyerek çabucak halletmiştim. Bütün bunlar sadece bir hafta önce gerçekleşmişti. Talia dün gece ona verdiğim adrese şaşırmıştı, bu da Quincy’ye taşındığımdan haberdar olmadığı anlamına geliyordu.

Talia’nın meraklı yapısının onu bugün buraya getireceğine güveniyordum. Onu tekrar görmem gerekiyordu. Hatta onu

* Amerika’da tatil rezervasyonları için kullanılan internet sitesi.–ç.n.

** Aile yanında kısa süreli konaklamalara verilen isim.–ç.n.

yüzlerce kez görmem gerekiyordu. Belki o zaman bunun bir rüya olmadığını anlardım.

Bu şansı yakalamak için yedi yıl beklemiştim. Yedi sıkık yıl. Bunu mahvetme riskini göze alamazdım.

Jasper, “Kadence’la konuştun mu?” diye sordu.

Daireye açılan kapıya doğru yürürken, “Dün gece,” diye cevapladım.

Burası da spor salonu kadar kötü durumdaydı. Yatak odası boştu. Bir hayvan, kış havasından korunmak için dolaba saklanmaya karar vermediği için kendimi şanslı sayıyordum. Öte yandan halı lekeliydi ve havaya kedi sidiği kokusu sinmişti.

Sıkışık yaşam alanını ve salonla birleşik mutfakı inceledim. Henüz buzdolabını açıp içinde neyin büyüdüğünü görmeye cesaret edememişim. Tenim duşa ya da tuvalete temas etmeden önce banyonun birkaç galon* çamaşır suyuna ihtiyacı olacağı kesindi.

Bu daire, tadilat listemin en üst sırasında yer alıyordu.

“Bu geçici,” dedim hem Jasper’a hem de kendime.

“Bundan emin misin?”

“Sonunda özgürüm.” O kadar uzun süredir kapana kısılmıştım ki, kendi irademle nasıl hareket edeceğimden bile emin değildim, ancak özlediğim hayatı kurmanın zamanı gelmişti. Her şeyi berbat etmeden önce elimde tuttuğum hayatı.

“Seni anlıyorum,” dedi Jasper. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Hiçbir şey. Bir yolunu bulacağım.”

“Bana bir iyilik yap ve bugün antrenmanını aksatma.”

“Temizlik sayılır mı?” Burayı hazır hâle getirmek için kıcı-mı yırtmam gerekecekti.

“İşe yarar,” dedi. “Başın nasıl?”

* Amerika’da litre yerine kullanılan ölçü birimi. –ç.n.

“Pek iyi değil,” diye itiraf ettim.

Hayatımda ilk kez antrenman yapmak için motivasyonum yoktu. Dövüşmek için. Arlo öldüğüne ve artık beni kazan, kazan, kazan diye zorlamadığına göre, umurumda değildi.

O motivasyonu bulmam gerekiyordu çünkü mart ayının ilk haftasında bir dövüşüm vardı. Eğer beni dinlemesini sağlayabilirsem, belki Talia’nın yardımı dokunabilirdi.

“Merak etme,” dedim. “Hazır olacağım.”

“Ne zaman geleyim?”

İç çekerek tozun içinde kendi ayak izlerimi takip edip spor salonuna doğru yürüdüm. “Bana biraz zaman ver.”

“Zamanın yok.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım. Eski bir spor salonunu temizlemek ve berbat bir daireyi yaşanabilir hâle getirmek için harcayacak zamanım yoktu. Yine de buradaydım.

Talia için.

“En kısa sürede beni ara,” dedi Jasper.

“Görüşemezsek şimdiden Mutlu Noeller.”

“Sana da.”

Aramayı sonlandırıp telefonumu kot pantolonumun cebine soktum. Ardından o iğrenç turuncu duvara doğru yürüdüm. Bu renk migrenimi tetikliyordu ama beklemek zorundaydı. Yapılacak ilk iş daireyi temizlemektir.

Mobilyaların cuma günü teslim edilmesini istemiştim. Sökülmesi gereken halılar ve dezenfekte edilmesi gereken odalar vardı. Bunların ardından spor salonuyla uğraşacaktım.

Mekânın diğer ucuna doğru ilerleyip kirli pencerelerin birinden dışarı bakarken midem düğümlendi. Bugün gelecek miydi? Yüzük ilgisini yeterince çekmiş miydi?

Binayı tekrar adımlarken avuçlarım terledi. Yıllardır hiç bu

kadar gerilmemiştim. Cebimdeki telefonum çaldı. Vivienne'in zil sesi. Muhtemelen Jasper aramış ve beni kontrol etmesini söylemişti.

"Selam," diye cevap verdim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sen nasılsın?"

"İyiym. Aslında biraz... garip."

"Biliyorum. Az önce evde dolaşırken ben de bunu düşünüyordum." Vivienne dünyada beni anlayabilecek tek kişiydi çünkü özgürlüğüne kavuşan tek kişi ben değildim. Artık oda özgürdü. "Ama iyi yönde bir gariplik, değil mi?"

"Evet, Vivi. İyi bir gariplik."

"Montana nasıl?"

"Soğuk ama burada olduğum için mutluyum. Burayı düzenlemek zamanımı alıyor."

"Nasıl gidiyor?"

Berbat. "İyi." Ona spor salonunun gerçek durumundan bahsetmeyecektim. Eninde sonunda görecekti olsa da kötü olduğunu bilmek onu endişelendirirdi.

"Sonra görüşür müyüz?"

"Tabii ki. Güzel bir gün geçir."

"Sen de. İyi şanslar."

Jasper dışında Vivienne de benim en iyi arkadaşımdı. Montana'da olma sebebimi de, Talia'nın her zaman kalbimde olduğunu da biliyordu.

Yıllar boyunca Talia'yı takip eden kişi o olmuştu. Bunu, beni korumak için yapmıştı. Talia'nın fotoğraflarında başka bir adamı görmenin bana yaşatacağı kalp kırıklığını önlemek istemişti. Düzenli olarak Talia'nın sosyal medya paylaşımlarını kontrol ederdi. Talia'nın adını Google'da aratır ve Eden soyadının değişip değişmediğine bakardı.

Talia'nın evli olmaması bir mucizeydi. Benim mucizem.

Vivienne'le boşanma evraklarımızı imzaladığımız gün, bu riski almam için beni cesaretlendirmişti. Montana'ya gitmem için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

İşte buradaydım. Artık işe koyulmam gerekiyordu.

“Tamam.” Ellerimi çırpıtımda çıkan ses spor salonunu doldurdu. Bu sabah birkaç temizlik malzemesi almak için hırdavatçıya uğramıştım, biraz temizlik yapmam gerekeceğini tahmin edebiliyordum. Yine de bu kadar çok iş çıkmasını beklemiyordum. Zulam uzun süre dayanmasa da başlamamı sağlayacaktı.

Kapıya doğru bir adım attım ama kapı açılmıştı. Ve işte oradaydı.

“Talia.” Sesim boğuk çıkmıştı. “Gelmişsin.”

Başını sallarken beni baştan aşağıya süzdü. Sonra elini kaldırdı, kadife kese parmaklarının arasından sarkıyordu. “Geleceğimi biliyordun.”

“Umuyordum.” Evet, onu o yüzükle tavlamıştım. Ve bunu tekrar yapacaktım.

Bakışlarını kaçırıp kapının arkasından kapanmasına izin verdi, ardından içeri girdi. Koyu renk, ipeksi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Dün gece saçlarını toplamıştı. Bugün ise neredeyse beline kadar sarkan dalgalar hâlinde kıvrılmışlardı.

Kahretsin, çok güzeldi. Daha nefes kesici olamayacağıma yemin edebilirdim ama o her nasılsa imkânsızı başarmıştı.

Hava ciğerlerime hücum etti, kalbim çok hızlı atıyordu. Talia'yı görmek göğsüme yumruk yemişim gibi hissettiriyordu. Dün gece de aynısı olmuştu. Kaç defa sadece bir kez daha onun yüzünü görmeyi, aynı odada durmayı ve aynı havayı solumayı dilemiştim?

Siyah ceketinin altına, safir gözlerini ortaya çıkaran bebek mavisi bir önlük giymişti. Bir erkek hayatın sırrını o gözlerde bulabilirdi.

Talia benden başka her yere bakarak odanın ortasına doğru yürüdü.

“Sen doktorsun.” *Siktir. Güzel, Madden. Bariz olanı belirtmek harika bir başlangıç.*

“Evet.”

“Bu hep hayalindi.” Bunu gerçekleştirmiş olması beni hiç şaşırtmamıştı.

Talia ceketinin kolunu yukarı doğru çekerek saatine dokundu. “Mola verdim ve hastaneye dönmem gerekiyor. Ne istiyorsun, Foster?”

Seni. “Seni görmek, şehirde olduğumu söylemek istedim. Arayı kapatabileceğimizi düşündüm. Belki yemeğe gideriz. Oteldeki restoran gerçekten çok iyi. Dün gece orada yedim.”

“Orası kardeşimin yeri.” Kollarım göğsünde kavuşturmuş, hâlâ spor salonunun etrafında daireler çizerek yürüyordu. “Bu binayı neden satın aldın?”

“Çünkü bir antrenman alanına ihtiyacım var. Şehirdeki diğer spor salonu halka açık. Kendime göre ayarlayabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Bir ring yerleştirdim. Kum torbaları. Matlar. Bu tür şeyler işte. Ayrıca bir ev satın alana kadar işimi görecektir bir dairesi var.”

Talia’nın büyüleyici mavi gözleri büyüdü. Yürümeyi bırakarak etrafı işaret etti. “Burada mı yaşayacaksın? Quincy’de?”

“Evet.”

“Neden?”

Sebebi açık değil miydi? “Hep Quincy’den bahsederdin. Ailenin kasabayı nasıl kurduğundan. Köklerini nasıl derinlere

saldığından. Eğer taşınacaksam neden Montana olmasın diye düşündüm. Değişiklik yapmanın zamanı gelmişti. Vegas'tan kurtulmam gerekiyordu.”

“Değişiklik.” Gözleri kısıldı. “Vivienne bu değişiklik hakkında ne düşünüyor?”

“Fark eder mi? O benim karım değil.”

Söylenecek çok şey vardı. Açıklanacak çok şey vardı. Ancak Talia'nın gözleri ateş püskürüyordu, eğer öfkelenmişse beni dinlemeyecekti. Belki de söyleyeceklerime hazır değildi. Öte yandan beni *dinlemesine* ihtiyacım vardı. Gerçeği duyması gerekiyordu.

“Bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin?” diye sordum.

Çenesini kaldırdı. “Bu taşınmayı ne zamandır planlıyorsun?”

“Uzun zamandır değil.”

Alayla, “Kimsenin bilmemesine şaşırdım,” dedi. “Foster Madden'in, Quincy'ye taşınması büyük bir haber.”

Tam da bu yüzden bu binayı satın alırken, her şeyin gizli kapaklı yürütülmesine özen göstermiştim.

“Bu yüzüğü ne zaman aldın?” Keseyi tekrar havaya kaldırdı. “Onun muydu?”

“Hayır, Vivienne'in değildi.” O yüzük her zaman Talia içindi. Nihayet dün gece ona verene kadar kasamda kilitli kalmıştı.

“Konuşmamız gereken şeyler var. Eğer işe dönmen gerekiyorsa, o hâlde bu akşam buluşalım. Ne dersin? Akşam yemeği?”

Kollarını göğsünde daha sıkı kavuşturdu ve yeniden yürümeye başladı. “Hayır. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü seni görmek istemiyorum, Foster. Seni kasabamda istemiyorum.”

“Çok geç.”

Burun delikleri genişledi.

Kahretsin. Talia'nın kararlı yapısını hep sevmiştim. Başkaları paniğe kapıldığında o sakin kalırdı. İnanılmaz bir doktor olacağını bilmemin nedenlerinden biri de buydu. Ancak arada sırada sinirlenirdi ve birisi doğru düğmelere bastığında, Talia Eden'in eşsiz öfkesi ortaya çıkardı.

Bu yüzden olaylar patlamadan ve onu gerçekten kızdırmadan önce konuyu değiştirdim.

“Burayı yaşanılabilir bir yere çevirmek için yapılması gereken çok şey var. O turuncu duvarın gitmesi gerekiyor. Ama bence binanın kendisi işe yarayacaktır. Ringi buraya kuracağım.” Tozda bir taslak çizerek zeminin ortasında bir kare çizdim, sonra konuşurken odanın etrafını işaret ettim. “Şu köşeye minderler koyacağım. Şu kirişe kum torbaları asacağım. Bir koşu bandı ve bisiklet getirmeceğim.”

“Bu konuda ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim. Mart ayında bir dövüşüm var ve Vegas'ta odaklanmakta zorlanıyorum. Manzara değişikliği yardımcı olacaktır. Belki yeni yüzler görürüm. Odaklanmamı sağlama konusunda her zaman iyiydin. Belki bana yardımcı olabilirsin.”

Başını hafifçe salladı. Talia'nın bakışları kafası karışmış bir kadının bakışlarıydı. Başını döndürmüştüm. “Dövüş hazırlanmak için benden yardım mı istiyorsun?”

Hayır, onu yemeğe davet ediyordum. “Onun gibi bir şey. Bunu akşam konuşabiliriz.”

“Ben... ne?”

“Akşam yemeği, Tally.” Takma adını kullanmak bir hataydı ve bunu yüz ifadesi değiştiği anda anlamıştım. Kafa karışıklığı gitmişti. Öfke de gitmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar beni susturdu.

“Quincy’den defol, Foster.” Yürürken adımları sertti. “Seni burada istemiyorum.”

Kapıyı açıp hışımınla dışarı çıktığında, soğuk hava içeri doldu.

“Lanet olsun.” Bir elimi yüzümde gezdirdim. Deniz mavisi kadife kese gözüme çarptı.

Yüzük.

Onu yere düşürmüştü.

Yanına gidip aldım ve uzun bir süre elimde tuttum.

Onu çok mu zorlamıştım? Çok mu hızlı gitmişim? Bildiğim tek yol buydu. Ancak en başta Talia’yı tam da böyle kaybetmişim.

“Birinci raunt.”

Birinci raunt bitmişti. Ve kıcıma tekneyi yemiştım.

İkinci Raunt

3. Bölüm

Talia

Tally.

Kimse bana Tally demezdi. Ne ailem ne kardeşlerim ne de arkadaşlarım. Herkes tam adımı kullanırdı.

Foster hariç.

Bunun çok yerinde olduğunu düşünmüştü. Sadece ismimden dolayı değil, çetele tutmaya takıntılı olduğum için. Tüm dövüşlerini ve antrenmanlarını kucağımda küçük çizgilerle dolu bir not defteriyle izlerdim.

Vuruşlara karşı vuruş girişimleri. Tekmelere karşı yumruklar. Taktikler ve tuşlar.

Benim için çeteleler sinirlerimi kontrol altına almanın bir yoluydu. Saymakla meşgul olduğumda, kaburgalarına tekme ya da yüzüne yumruk yediği için daha az endişeli oluyordum.

Hastanedeki iyi günlerimin çetelesini bu yüzden tutuyordum. O çentikler, silmek zorunda kalsam bile, olumlu bir şekilde odaklanmamı sağlıyordu. Bana bir hedef veriyordu.

* Karakter için kullanılan takma isim olan “Tally” aynı zamanda çetele anlamına da gelmektedir. -r.n.

Tally.

Uzun zamandır Tally olmamıştım. Düne kadar.

Foster'm hayatımın en büyük parçası olduğu günlere geri dönmek gibiydi. Bana kalp atışlarımın ritmi kadar yakın olduğu günlere.

Ve yüzük...

Neden? Eğer karısı için değilse, o yüzüğü neden almıştı? Ne zaman almıştı?

Tıpkı hatırladığım yüzüğe benziyordu ama bu imkânsızdı. Vivienne'le evlendiğinde bana yüzük almış olamazdı. Yine de çok tanıdıktı. Acı verecek kadar tanıdık.

O yüzüğü gördüğüm günü asla unutamazdım.

Foster'ın patronu ona bir ayak işi vermiş, kızına hediye olarak bir çift küpe almasını istemişti. Ben de onunla Tiffany'ye gitmişim çünkü o günlerde birbirimizden ayrılamıyorduk.

Satıcı kadının küpeleri getirmesini beklerken, Foster'la mağazayı dolaşmıştık. Bana, en sevdiğim yüzüğü seçmemi istemiş, ardından da kendisinin hangisi olduğunu tahmin etmeye çalışması için meydan okumuştı.

İlk seferde doğru tahmin etmişti. Onca gösterişli, ışıltılı yüzük arasından sade ve narin olanı seçeceğimi biliyordu. Kolayca takıp çıkarabileceğim bir yüzük. Taşı tenime batmadan iş yerinde boynumdaki zincire takabileceğim bir yüzük. Cildim sık sık el yıkamaktan ve tek kullanımlık eldivenlerden çatlamış ve kurumuş olsa bile parmağında güzel görünecek bir yüzük.

Bu olay, bana Vivienne'le evleneceğini söylemesinden bir hafta önce gerçekleşmişti.

Kalbimi paramparça etmesinden bir hafta önce.

Buraya taşınamazdı. Montana'da yaşayamazdı. Yollarımız kesişecekti. Main Caddesi'nde ya da bir dükkânda karşılaşma-

mamızın imkânı yoktu. Quincy, Foster gibi bir adamdan kaçmak için çok küçüktü. Bir şekilde onu gitmeye ikna etmeliydim. Bir yolunu bulmalıyım. Ancak önce zihnimi toplamam gerekiyordu. Kalbimi kontrol altına almalıyım. Bu sabah duş aldıktan ve hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra evden ayrıldım ve her zaman huzur bulduğum yere geldim.

Yuvama.

Siyah Jeep Wrangler'ımla, Eden Çiftliği'nin kemerli bahçe kapısından geçtim ve annemle babamın evine giden yolda yavaşça ilerledim. Yolu çevreleyen çitlerin ötesinde, kilometrelerce uzanan karla kaplı çayırlar vardı. Dağ eteklerini kaplayan, yaprak dökmeyen ağaçların dalları beyaza bürünmüştü.

Forkliftinde yuvarlak balyalar olan yeşil bir traktör pence-reminin ötesindeki otlakta ilerliyordu. Arkasında bir sıra siyah Angus ineği tırıs gidiyordu, her birinin kaburgasında Eden damgası vardı; alt çizgisi sallanan sandalye ayağının hilal şeklindeki kavisi gibi bir *E*.

Çiftliği severdim. Açık alanları, aile mirasını ve hayvanları seviyordum. Çocukluğumu veteriner olmanın hayalini kurarak geçirmiştım. Çiftlikte sığırlara ve atlara yardım edebilmek için büyükbaş hayvanlar konusunda uzmanlaşmak istiyordum.

Ta ki lise birinci sınıfa geçip de bir kış gecesi kaderimi değiştirene kadar.

İngilizce öğretmenim Bayan Haskins o sırada sekiz aylık hamileydi ve doğum iznine çıkmasına sadece günler kalmıştı. Mart ayıydı ve kasabayı devasa bir kar fırtınası sarmıştı. Hava raporları fırtınanın şiddetini tahmin edememişti. Bir an yere düşen ağır taneleri izlerken, bir sonraki an tam bir kar fırtınasına dönüşmüştü. Yolların çoğu acil durum seyahatleri dışında kapatılmıştı ve ailem kasabanın dışında yaşadığı için arabayla gelip bizi almaları imkânsızdı.

Bu yüzden ikiz kardeşim Lyla ve ben, küçük kardeşlerimiz Mateo ve Eloise'i de yammıza alarak beklemeye başladık. Bayan Haskins fırtına dinene kadar kalmamız için gönüllü olarak evini bize açmıştı.

İki blok ötedeki evine kadar yürüdük ve hepimiz içeri sığındık. Kocasını ulaşım departmanında çalışıyordu ve dışarıda kar küreme aracı kullanıyordu, bu yüzden ona eşlik ettiğimiz için mutluydu.

Mutluluğu kasılmaları başlayana kadar sürmüştü.

Ambulans için 911'i aramış olmama rağmen ambulans geldiğinde kollarımda sümüksü bir tabakayla kaplı kız bebek tutuyordum.

Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum.

Belki de veteriner olmaya çok fazla odaklandığım için yardım etmeye cesaret edebilmişim. Babamı bir sürü buzağı doğurturken izlemiştim. Ancak o andan itibaren yolum değişmişti.

Annem her zaman doktorluğun beni kendine çektiğini söylerdi.

İşaretleri yanlış yorumlamış olabilir miydim? Belki de burada kalmalı, burada çalışmalıyım. Rachel gibilerle uğraşmak zorunda kalmazdım. Ve Foster'la tanışmazdım.

Eve yaklaşırken bu şüpheleri üzerimden attım. Çiftlikte bu sabah bir hareketlilik vardı, yeni çalışanlar güne başlamak için hazırlanıyorlardı. Arkasında birkaç adam taşıyan kamyonlardan birine yanımdan geçtiği sırada el salladım, ardından annemin yeni Cadillac'ının yanına park ettim.

Babam her yıl ona son model bir araba alırdı. Bu kez, torunlarının araba koltuklarını koymak için geniş bir alan istediğinden bir Escalade tercih etmişti.

“Talia.” Cipimden indiğim esnada Griffin annemle babamın verandasından iniyordu.

“Merhaba.” Gülümseyerek onunla merdivenlerin dibinde buluştum.

Griffin’in bir elinde seyahat kupası vardı. Diğer elini bana sarılmak için havaya kaldırmıştı. Rüzgâr ve sabun kokuyordu, üzerinde muhtemelen evindeki sobadan gelen ateşin kokusu da vardı. Her geçen gün bana daha çok babamı hatırlatıyordu.

“Yorgun görünüyorsun. İyi misin?” Griff en büyük kardeş olarak hepimizin iyi olduğundan emin olmayı kendine görev edinmişti. Bir kez daha, babama çok benziyordu.

“İyiyim,” diye yalan söyledim. Gözlerimin altındaki koyu halkalar, Foster yüzünden dönüp durarak geçirdiğim uykusuz iki geceden kalmaydı. “Sen ne yapıyorsun?”

“Çocukları bıraktım.” Kollarını üzerimden çekerek başparmağıyla omzunun arkasını gösterdi. “Bugün annem bakıcılık yapacak, ben de odun kırmaya gideceğim. Peki ya sen? Bugün çalışmıyor musun?”

“Hayır. Tüm hafta sonu nöbetçi olduğumdan, bugün izinliyim.” Programım en iyi tarifle düzensizdi. Standart vardiyalar Doktor Anderson’a ayrılmıştı ve geri kalanımız boşlukları dolduruyordu. “Dışarı çıkıp Neptün’ü gezdirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Babam atların çoğunun nalları değiştirildikten sonra toplanmaya devam ettiğini söyledi.”

“Evet, hepsi yavrulama merasında. Çocuklardan birine onu ahıra getirmesini ve senin için eyerlemesini söylerim.”

“Kendim yapabilirim.”

“Seni zahmetten kurtarır. İçeri gir. Biraz kahveyle annemin muffinlerinden al. Neptün yarım saate hazır olur.”

“Tamam.” Gülümsedim. “Bu çocuklarla daha fazla zaman geçirmemi sağlayacak.”

“Sonra görüşürüz.” Griff ahıra doğru yola çıktı.

Eden Çiftliği eyaletteki en büyük çiftliklerden biriydi, burayı nesiller boyunca ailelerimiz inşa etmişti. Griffin’in kalbi Winslow ve iki bebeğine aitti. Ancak ailesinin ötesinde, kardeşim bu toprakları seviyordu.

Onu takım elbise ve kravatla bir ofiste çalışırken hayal edemezdim. O, solmuş bir çift Wranglers ve aşınmış kovboy çizmelerinin içinde, sırtında kanvas bir Carhartt mont ve başında tozlu bir Stetson ile buraya aitti.

Çocukluğumun geçtiği eve doğru verandanın basamaklarını çıkarken hafif esintide saman ve sığır kokusu süzülüyordu. Annem ve babam artık emekli olmuş olsalar da bu ev, sonsuza kadar çiftliğin merkezi gibi hissettirecekti. Ahşap evlerinin arkasında büyükbabamın inşa ettiği bir ahır vardı. Onun yanında babamın işleri devraldığında eklediği ahır ve dükkân bulunuyordu.

Ön kapıyı itekleyerek açıp şeker, yaban mersini ve limon kokusunu içime çektim. İçerisi mi yoksa dışarı mı daha güzel kokuyordu, karar veremiyordum. Dışarı da içerisi kadar ev gibi hissettiriyordu. “Merhaba!”

“Talia, bana kapının yanındaki beş galonluk un kovasını getirir misin?” diye bağırdı annem.

“Elbette.” Paltomu silkip girişteki demir kancaya astım, sonra da kovayı sapından tutup sallana sallana koridora çıktım. “Nereye koymamı istersin?”

“Kilerin yanına, lütfen.” Hamurla kaplı parmağıyla işaret etti.

Kovayı yere bıraktım, ardından her ne yapıyorsa onu incelemek için adanın etrafından dolaştım. “Turta mı? Güzel kokuyor.”

“Noel hazırlıkları için acele ediyorum. Bu dondurucuya gidecek.” Yanağımdan öpüp ellerini yıkamak için lavaboya gitti. “Bugün ne yapıyorsun?”

“Dışarı, biraz gezintiye çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm.”

Annemle babamın evinin en sevdiğim yanı, ön kapının kilidinin on yıllardır kullanılmamış olmasıydı. Gelmeden önce telefon etmemizi beklemiyorlardı. Habersiz ziyaretçilere alışkındı ve bir kez bile onları rahatsız ediyormuşum gibi hissetmeme izin vermemişlerdi.

Ne kadar yaşlanırsak yaşlanalım burası bizim evimizdi.

Kahve fincanlarını koyduğu dolaba ilerleyerek bir fincan çıkardım.

Annem kendi fincanını alırken, “Bil bakalım dün markette kime rastladım?” diye sordu.

“Kim?” Önce onun fincanını, sonra da kendiminkini doldurdum.

“Bonnie Haskins.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Güldüm. “Yolda gelirken onu düşünüyordum.”

“Yanında Marie vardı. O kız ot gibi büyüyor.”

Marie, o kar fırtınası sırasında doğurduğum bebektir. İsmini göbek adımdan almıştı.

Marie’yi en son hastanede görmüştüm, yıllık spor muayenesi için gelmişti. “Çok tatlı.”

“Lisedeki erkeklere kök söktürecek.”

“Haksız değilsin.” Gülümsedim ve kahvemi yudumladım.

Quincy’de yaşama sebebim buydu. Marie Haskins’in gözlerimin önünde büyüyeşünü görmek, Hudson, Emma ve Drake’in üzerine titreyip onları sevgiye boğabilmek için.

Oturma odasından küçük bir kıkırdama sesi geldi. “Bugün bebek bakıcılığı yapacağımı duydum.”

“Ben bu turtayı fırına verene kadar baban görevde. Ama onun dışında eğlenceli bir gün geçireceğiz. Parmak boyası aldım.”

“Onları şımartıyorsun.”

“Evet, şımartıyorum.”

“Gidip selam vereyim.” Kahvemi tezgâhın üzerine bıraktım ve babamın üç bebekle birlikte yerde yattığı oturma odasına yöneldim. Yedi aylık Emma, ayak parmaklarını ellerinin arasına almış bir battaniyenin üzerinde yatıyor, bir ayağını ağzına sokmaya çalışıyordu.

Bir buçuk yaşındaki kardeşi Hudson ise iki legoyu birbirine vuruyordu. Kardeşim Knox’un oğlu Drake ise babamın etrafında dolanıyor, babam onu gıdıklamaya çalıştıkça kıkırdıyordu.

“Eğlenceli görünüyor.”

Hudson bana bir bakış attı ve blokları unuttu. Ayağa kalkarak ellerini havaya kaldırdı. “Yu. Yu.”

Yukarı. Yukarı.

“Selam, dostum.” Onu kollarıma alıp yanağından öptüm. Sonra başka bir küçük çocuk bacağıma çarptı, eğilip Drake’i kaldırdım. Kardeşlerim bebek hastası olduğum için benimle hep alay ederlerdi. Çocuk istiyordum. Bir gün. Ve o gün geleceğe kadar, bu bebekler beni iyileştirecekti. “Benim bebeklerim bugün nasılmış?”

Drake bir dizi anlamsız sesle cevap verdi.

“Ah. Kulağa harika geliyor.” İkisini de yere bırakarak oturdum. “Selam baba.”

“Selam tatlım. Bugün neler yapıyorsun?”

“Neptün’ü gezdirmek için çıktım.” Hudson’ın legolarıyla oynayıp bir yığın yapmasına yardım ederken cevap verdim.

“Güzel bir gün. Güneş parlıyor.” Hava sıcaklığı ne olursa olsun, sıcak ya da soğuk, babam güneşli her günü altın bir gün olarak görürdü.

“Öğleden sonra otele uğrayayım diyorum,” dedim. “Noel telaşından önce Eloise’in yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakarım. Bu sabah Lyla’yla konuştum. Ne kadar yoğun olduğunu düşünürsek, sesi kulağa garip bir şekilde sakın geliyordu.”

Babam kıkırdadı. “Dün onunla konuştuğumda ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorsun. Gelecek hafta Noel geldiğinde yorgunluktan bitmiş hâlde olacak.”

Tüm kasaba bayram için çelenklerle, ışıklarla ve süslenmiş ağaçlarla donatılmıştı. Lyla Quincy’deki kahve dükkânının sahibi idi ve önceki gece üç saatini Eden Coffee’nin ön camını kar taneleriyle boyamakla geçirmişti.

Sabah altıda açtığı kapıdan her akşam yedide kapanana kadar akın akın müşteri geliyordu. Müşterilerin yarısı tatil tatlıları için özel sipariş veren yerel halktan oluşuyordu. Yarısı da şenliklerin tadını çıkarmak için şehre gelen turistlerdi.

Yılbaşının ardından Lyla tükenmiş olacaktı. Aynı şekilde Eloise ve Knox da. Yine de onlara yardım edecek birileri vardı, Edenlar hiç tereddüt etmeden birbirlerinin yanında olurdu.

“Hastanede yeni bir şey var mı?” diye sordu babam.

“Pek bir şey yok.” Ona anlatabileceğim pek bir şey olmazdı, arada sırada Rachel’dan yakınırdım.

Hudson lego yığınma bir yumruk attı, ardından kıkırdadı ve ben de onları tekrar yığdım.

“İyi misin?” Babamın gözleri kısılmıştı. “Seni rahatsız eden bir şey var.”

Babama karşı inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ruh hâlimi

okumakta her zaman iyi olmuştu. Quincy dedikoduları yerine benden duymasını tercih ederdim. Knox bu haftanın başında hastanede Foster’la karşılaştığından şimdiye kadar bahsetmemişti ama büyük ihtimalle er ya da geç bu konu açılacaktı. Montana’ya çok fazla ünlü UFC dövüşçüsü gelmiyordu.

“Foster Madden şehirde.”

“Ne?” Olduğu yerde dikleştirdi ve sesini alçaltarak devam etti. “Neden? Ne istiyormuş?”

Yıllardır Foster hakkında konuşmamıştık. Knox ne kadar ketum olduğum konusunda benimle alay ederdi. Yine de Foster meselesini herkese açıklamak zorunda kalmadığım için memnundum. Bu, defalarca denediğim ama paylaşmaya cesaret edemediğim bir hikâyeydi.

Lyla üniversitede biriyle çıktığını ve tıp fakültesine gittiğinde ayrıldığımızı biliyordu. Eloise de aynısını biliyordu. Erkek kardeşlerim ise kız kardeşlerinin aşk hayatlarından uzak dururlardı.

“Buraya taşınacağını iddia ediyor,” dedim. “Lower Clark Fork Yolu’ndaki boş spor salonunu satın almış.”

Önceki sahibi ben lisedeyken iflas etmişti ve spor salonu yıllardır boş duruyordu. Firehouse’da yeni ekipmanlar ve fitness dersleri varken Quincy’de iki spor salonunu ayakta tutacak kadar insan yoktu.

“Onunla konuştun mu?” diye sordu.

“Evet.”

“Ee?”

Omuz silktim. “Burada yaşamamı istemiyorum ama pek fazla seçeneğim yok gibi görünüyor.”

Babamın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. “Biliyor musun, daha önce o binayı satın almayı düşünmüştüm. Kahretsin.”

“Bu... garip.” Bina olmasaydı bile içimde Foster’ın yine de geleceğine dair bir his vardı. Zorla gülümsedim ve parmaklarımı Drake’in sarı saçlarında gezdirdim. “İyi olacağım. Üzerinden uzun zaman geçti. Sadece biraz hazırlıksız yakalandım. Ama arabama bineceğim, biraz hava alacağım, sonra da eskisi kadar iyi olacağım.”

“Sana eşlik etmemi ister misin?” diye sordu.

“İşin başından aşkın.” Emma’nın alnına bir öpücük kondurmak için eğildim ve ardından ayağa kalktım. “Birazdan görüşürüz.”

Annemle vedalaşmak için mutfağa uğrayıp dışarı çıktım. Arabamdan aldığım bir çift eldiven ve bir bereyle, paltomun fermuarını boğazıma kadar çekip ahıra yöneldim.

“Atınız hazır, Doktor.” İşçilerden biri binadan çıkarken şapkasının kenarına dokunarak beni selamladı.

“Teşekkür ederim.” Gülümsedim ve içeri girdim. Neptün en yakın ahırda duruyordu. “Selam, kızım.”

Benekli gri yanağını okşarken elime doğru nefesini verdi.

Neptün, babamın yıllar önce satın aldığı sekiz attan biriydi. Eloise hepsine isim vermek konusunda ısrarcı olmuştu ve o dönemde güneş sistemi hakkında bir okul projesi vardı. Bu da kardeşlerimin ve annemle babamın bir gezegenin adını taşıyan atları olduğu anlamına geliyordu.

“Güzel kızım bugün nasıl?” Onu dışarı çıkarmak için kapıyı açarken mırıldandım.

Eyerimde birkaç ayarlama yapmadan önce ahırdan çıkıp ağılda biraz yürüdük. Ardından sol ayağımı üzengiye sokarak kendimi yukarı kaldırıp eyere yerleştim. Gününbirlik işçilerden birinin benim için açtığı kapıdan geçerek tarlaya doğru yol aldık.

Babam haklıydı. Güzel bir gündü. Güneş havadaki soğuğu kırmıştı. Işınlardan kardan yansırken atımın sırtında olmak anında ruh hâlimi iyileştirmişti.

“Foster geldi,” dedim Neptün’e. Atım en iyi dinleyicimdi. “Akşam yemeğine çıkmak ve konuşmak istemesi dışında benden ne beklediği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Neptün kişnedi.

“Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Hepsi saçmalık. Üzerine alınma.” Dizginleri gevşeterek Neptün’ün hızlanıp tırıs kalkmasına izin verdim. “Bu kadar zaman sonra söylenecek ne olabilir ki?”

Neptün’ün bu sefer bir cevabı yoktu.

Benim de yoktu.

Saatler boyu sessizlik içinde ilerledik, berrak hava zihnimdeki sisi temizleyene kadar karda dolambaçlı bir patika ördük.

Çiftlikteki en sevdiğim yere giden uzun, tanıdık patikayı kullandım.

Garnet Ovası.

İlkbaharda çayırlar kırmızı, sarı, beyaz ve mor kır çiçekleriyle bezenmiş yemyeşil olurdu. Yazın, yaprak dökmeyen ağaçların ılık özsuğu havayı çam kokusuyla doldururdu. Sonbaharda yapraklar değişir, beyaz bir kış uykusuna yatmadan önce dağ eteklerini renklendirirdi. Yüz dönümlük saf bir güzellikti.

Burada bir ev inşa etmek hep hayalim olmuştu. Her gün doğumu ve gün batımında mevsimleri yaşamak... Karlara bakarken gözlerim doldu.

Bir zamanlar Foster da bu hayale dahildi.

Hayatımda ilk kez burada olmak acı veriyordu.

Atımı bacağımla dürtüp dizginleri çekerek çayırdan uzak-

laştım. Neptün ve ben dörtnala ahıra döndük. Vardığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Eyerimi bırakıp biraz Neptün'le ilgilendim. Ardından onu diğer atlara katılması için yavrulama merasına geri götürüp annemle babamın yanına geçtim. Eve gitmek istemiyordum, bu yüzden de gitmedim. İşim, yarın dikkatimi dağıtacaktı ama bugün bu görevi ailemin üstlenmesine izin verecektim.

Yeğenlerimle parmak boyası yaptık. Çocukları uyutmasına yardım etmeden önce annem bana öğle yemeği için ızgara jambonlu peynirli sandviç yaptı. Babamla her göz temasımızda gülümsedim ve iyi olduğuma dair onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım.

Güneş ufka doğru alçalmaya başladığında en sonunda onlarla vedalaşıp cipe bindim. Quincy'nin vadisini çevreleyen sivri dağların ardında pembe ve turuncu gün batımının tadını çıkarabilmek için eve giden uzun yolu kullandım. Sokağıma döndüğümde hava neredeyse kararmak üzereydi.

Yine de evimin önüne park etmiş Nevada plakalı siyah kamyonu göremeyecek kadar kararmış değildi.

"Seni sinir bozucu, inatçı adam." Dişlerimi sıktım ve garajıma park edebilmek için ara sokaktan aşağı döndüm. Hızla içeri girdikten sonra evin içine doğru uçtum ve Foster'ı verandamda karşılamak için ön kapıyı kırarcasına açtım. "Neden buradasın?"

"Akşam yemeği için." Elinde yerel Meksika restoranımızdan aldığı plastik bir poşet tutuyordu. Diğer elindeyse bir şişe beyaz şarap vardı.

"Tanrım, çok inatçısın."

"Piknik yapmak için biraz soğuk. Beni içeri alacak mısın?"

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Biriyle mi görüşüyorsun?"

“Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum.”

“Demek ki görüşmüyorsun. Hadi ama, Tally-Talia,” diye düzeltti. “Sadece akşam yemeği.”

Asla sadece bir akşam yemeği olmazdı. Foster’layken olmazdı. “Hayır.”

“Peki.” Şarabı kolunun altına sıkıştırdı ve eliyle cebini karıştırarak o lanet mavi keseyi çıkardı. “Bunu spor salonunda unutmuşsun.”

“Sen ciddi misin? Yüzüğü getirmeyi bırak.” Onu görmemin benim için ne kadar zor olduğunu farkında değil miydi?

“Bu senin.”

“Ne zaman aldın?”

Bakışlarına karşılık verdi. “Sen gittikten hemen sonra.”

“Neden? Sen başka bir kadınla evlendin.” O cevap vermeden önce iki elimi salladım. “Boş ver. Bilmek istemiyorum. O yüzük hiçbir zaman benim olmadı ve onu istemiyorum.”

“Tally.”

“Yapma!” Sesim yankılanıp gökyüzüne karıştı. “Benim hakkımda bir şey biliyormuş gibi bana Tally deme. Bana eski arkadaşmışız gibi Tally deme. Birlikte olduğumuz her gün bana yalan söylememişsin gibi bana Tally deme.”

“Tamam.” İç çekti. “Ben sadece... Açıklamak istiyorum. Lütfen.”

“Neden? Söylediğin tek bir kelimeye bile inanamam.”

“Evet, inanabilirsin.”

“Hayır, inanamam. İnanmayacağım. Ben akıllı bir kadını, Foster. Güvenilirim. Sadık biriyim. Sense bana kendimle ilgili *her şeyi* sorgulattın. Sezgilerimden şüphe ettirdin. Kalbimden. *Kendimden*. Yani hayır, akşam yemeği istemiyorum. Açıklamanı duymak istemiyorum. Seni burada istemiyorum. Git buradan.”

Bu sözleri ne kadar zamandır içimde biriktiriyordum? O tatlı rahatlamayı, Foster'a bağırdıktan sonra gelmesi gereken iyi hissi bekledim. Ancak kalbim... acıyordu. Acıyordu. Şimdi iyi hissetmem gerekmiyor muydu? Bu öfkeyi kaç yıldır içimde tutuyordum? Onu serbest bırakmak neden rahatlatıcı bir his vermiyordu?

“Özür dilerim.” Foster zorlukla yutkundu. “Çok özür dilerim.”

“Bu yeterli değil,” diye fısıldadım. “Özür dilemen yeterli değil.”

“Haklısın.” Başını salladı. “Ben sadece... sen her zaman benim Tally'm oldun. Seni böyle düşünüyorum. Seni kafamda böyle çağırıyorum.”

Beni düşünmüştü. Zihninde benimle konuşmuştu. Acım ikiye katlandı. Sonra yüzündeki özür dileyen ifadeyle ve gözlelerinden taşan pişmanlıkla üç katına çıktı.

Bu sona ermeliydi. Bu sefer bitiren ben olmalıydım. Bu yüzden kapıyı tutarak bir adım uzaklaştım. “En iyi arkadaşım ile evlendiğin gün senin Tally'n olmayı bıraktım. O yüzüğü birine mi vermek istiyorsun? O hâlde Vivienne'e ver.”

Kapıyı suratına çarpmak iyi hissettirmeliydi.

Hissettirmede.

4. Bölüm

Foster

Son tavan döşemesini spor salonunun dışına taşıyıp geçen hafta kiraladığım çöp konteynerine atarken yüzümden ter damlıyordu. Soğuk hava içerideki sığağa hoş bir mola olmuştu.

Vücudumdaki her kas yanıyordu. Jasper'ın antrenman ya da kardiyo seanslarını kaçırmam konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Bu binayı yenilemek, uzun bir süredir harcamadığım kadar çok enerji gerektirmişti.

Sakinleşmek için bir an durdum, göğsüm inip kalkarken vücudumdan buhar çıkıyordu. Ancak uzun molalar vermek gibi bir seçenek yoktu, bu yüzden ilerlememi gözden geçirerek işe geri döndüm. Neyse ki bu temizlik sadece enerji gerektiriyordu. İnşaata girişmemi gerektirecek kadar büyük bir yapısal sorunla karşılaşmamıştım.

Geçen hafta spor salonunu, gerçek bir spor salonu hâline getirmeyi başarmıştım. Ya da onlardan birine benzemişti.

Dizlerimin üzerinde ellerimle saatlerce toz ve kiri temizledikten sonra beton zeminler hiç de fena durumda değildi. Benden önce buranın sahibi her kimse geri zekâlının teki olmalıydı

Çünkü spor minderlerini bir çeşit bantla yapıştırmıştı. O yapıştırıcıyı çıkarmak saatlerimi almıştı.

Asma tavan mekânı boğucu bir hâle getiriyordu, muhtemelen önceki aptal sahibin üye tutamamasının bir nedeni de buydu. Bu yüzden fayansları ve asma zemini söküp attım, artık havalandırma borularının görünürde olduğu endüstriyel bir havası vardı. Elektrik kablolarını dün aldığım bazı kaplamalarla gizleyecektim. Sonra da boyaya başlayacaktım. Merdivenimin yanında rulolarla fırçaların durduğu köşede beş galonluk iki kova duruyordu.

Aletlerin çoğunu Quincy'deki nalburdan almıştım. Eğer burada yaşayacaksam, yerel işletmeleri desteklemek istiyordum. Ancak stoklarında bulundurmadıkları bazı özel ürünler vardı, bu yüzden evde kıcıımı yırtmanın yanı sıra, Missoula'ya gidip Home Depot'a uğramak için kamyonumun direksiyonunda saatler harcadım.

Dört saatlik bir yolculuk izelgeme tam olarak uymuyordu ama fazla seçeneğim de yoktu. Bu yüzden sabah beşte yola ıkımış ve saat yedide kapılarını açtıklarında ilk müşterileri ben olmuştum.

Kamyonetimde geçirdiğim süre o kadar da kötü değildi. Yolculuk zihnimde biraz zaman geçirmemi sağlamıştı. Spor salonu için çalıştığım uzun saatler de öyle.

Talia'nın evine Meksika yemeği ve şarapla gitmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Bağırıp kapıyı suratıma çarpmasının üzerinden bir hafta geçmişti.

Ona ne kadar acı verdiğimi görmemin üzerinden bir hafta geçmişti.

Geri adım atmak istememiştim bu benim tarzım değildi ama zamana ihtiyaçı vardı. Ben de ona ihtiyaçı olanı verdim.

Noel gelip geçti. Lanet derecede yalnız bir gündü, bu yüzden içinde bulunduğum durumu düşünmek yerine tatilimi dairenin işlerini bitirmekle geçirdim. Zamanımı burayı bir ev hâline getirmekle uğraşarak geçirmiştım.

Yatak odasındaki ve oturma odasındaki halıyı kaldırıp beton zemini temizledim. Tüm yapıştırıcıları kazımak için jilet kullanmam şart olmuştu. Missoula'ya ilk gidişim leke önleyici astar ve laminat parke almak için olmuştu. Açık alan hazırlandıktan sonra mobilyaları içeri taşıdım. Tek başıma.

Boya rulosu, avuçlarımın su toplamasına neden olmuştu. Tavanla uğraştığım için boynumda kalıcı bir tutulma vardı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde geçirdiğim uzun saatler yüzünden belim isyan ediyordu.

Bu proje, kefaretimin bir parçasıydı.

Talia için her acıya ve ağrıya katlanırdım.

Noel'den önce otelden ayrıldığımdan beri yeni kanepemde uyuyor olmak vücuduma yardımcı olmuyordu. Yatak odası takımı hâlâ ambalajındaydı. Yatak plastiğe sarılmıştı ve iskeletin monte edilmesi gerekiyordu. Listede o da vardı, sadece en alttaki maddeye en üsttekenden daha yakındı.

Yedek çamaşır makinesi, kurutucu ile buzdolabı cuma gününe kadar gelmeyecekti. Bu yüzden onlar gelene kadar bavulumla yaşayacak ve dışarıdan yemek söyleyerek beslenecektim. Ayrıca, kanepede uyumaya alışmam gerekecekti. Sırtım da öyle.

Acı, kefaretimin sadece bir parçasıydı. Her şey tehlikeydedi. Hayatım. Geleceğim.

Talia.

Beni hiç dinleyecek miydi? Gerçeği öğrendiğinde beni affedecek miydi? Yoksa çok mu geçti?

Geceleri beni ayakta tutan şey korkuydu, devam etmem için beni zorluyordu. İçimde yedi yıl önce kaybettiğim ve bir daha geri kazanamayacağım korkusu vardı.

Yedi yıl uzun bir süreydi.

Eskiye dönemeyecek kadar değişmiş olabilir miydik?

O tanıdık panik zihnime sızdı ve içimi çalkaladı. Yumruklarımı sıktım, endişeyi bir kenara ittim. Onu kaybetmeyecektim. Bir daha kaybetmeyecektim. Kaybetmeyecektim, başka bir seçeneğim yoktu.

Ben Foster Madden'dim, Demir Yumruk, dünya orta siklet şampiyonu.

Hayatım boyunca uğruna çalıştığım bu unvan, lanet olası bir şakadan ibaretti. Sadece geçmişe dönebilmek için bile o unvandan gözümü kırpmadan vazgeçerdim. Daha iyi kararlar almak için.

Öte yandan şu anda vazgeçemezdim. Henüz değil. Mart ayındaki dövüş, UFC ile olan kontratımın bitişiydi. Menajerim bana iki maçlık bir sözleşme daha ayarlamak için görüşmeler yapıyordu ama bir sonraki hamlem bu mu olmalıydı?

Çoğu şey Montana'ya taşınmama bağlıydı.

Ayrıca faturaları ödememi sağlayan şey de vücudumdu. Emekli olma zamanım geldiğinde, maddi açıdan güvende olacağımdan emin olmam gerekiyordu. Bu da hâlâ birkaç yumruk ve tekme atmam gerektiği anlamına geliyordu.

Daireye girerek ellerimi yıkamak için mutfaktaki lavaboya yöneldim. Ellerim kuruduktan sonra geçen hafta aldığım kamp soğutucusuna uzanıp bir sporcu içeceği çıkardım ve şişe boşalana kadar yudumladım.

Sonra, spor salonunda yaptığım gibi, çoğunlukla boş olan alanı inceledim. Kanepenin karşısındaki sehpanın üzerinde te-

levizyon vardı. Fişini takma zahmetine bile girmemiştim. Kablo-
losuz bağlantı henüz kurulmamıştı, listemdeki bir diğer madde
de bunu içeriyordu. Sehpa boş içecek şişeleri ve protein bar
ambalajlarıyla doluydu.

Kendime güzel yemekler pişirebilmek için mutfağı bir an
önce hazırlamazsam ve bu kadar çok çalışmaya devam eder-
sem mart ayı gelmeden oldukça fazla kilo kaybedecektim. *Her
neyse*. Tartı konusunu başka bir gün dert ederdim.

Market torbasından bir şişe daha Gatorade ve çikolata parça-
cıklı granola bar alarak spor salonuna doğru yürüdüm. Sıcaklık
dalgalar hâlinde üzerime vuruyordu. Cereyan yapan pencere
kapatıldığından içerisi cayır cayır yanıyor gibiydi. Belki de bu
ısıyı üreten sadece bendim. Vücudumdu. Buna rağmen termos-
tata giderek beş derece düşürdüm. Tekrar.

Lanet şey muhtemelen bozulmuştu. Tamir edilecek başka
bir şey daha. Başka bir gün.

Granola barın neredeyse tamamını ağzıma attım ve çirkin,
turuncu duvara gözlerimi dikerek çiğnedim. “Sen ve ben. Bu-
gün dans edeceğiz.”

Granolanın geri kalanını yedikten sonra paketini sarıp çöp
torbasına attım. Ardından içeceğimi yere bırakarak boyaya yö-
neldim.

Bulut grisi, duvar rengi için pek orijinal sayılmazdı ama
mekânı mevcut renk tonundan daha aydınlık hâle getirecek ve
temiz kalmasını kolaylaştıracaktı. Bir noktadan sonra belki fo-
toğrafları ve Amerikan bayrağını asabilirdim. Ekipman depola-
mak için birkaç raf alırdım. Şampiyonluk kemerlerim kutuda
kalmaya devam edecekti.

Söz konusu bir spor salonu olduğunda, tasarım için pek
fazla seçenek yoktu. Boks ringleri ve egzersiz ekipmanlarının

hepsi tek tipti. Sadece kum torbalarının ve matların çok renkli seçenekleri vardı. Yine de bu alanı Vegas'taki Angel'ın Salonu'ndan ayırmak için elimden geleni yapacak ve işe kupa duvarıyla başlayacaktım. O olmadan da yapabilirdim.

Belki de o kupalarla, temsil ettikleri parayla daha az ilgilenseydim, bu kadar açgözlü olmazdım.

Neden sadece fakir kalmamıştım ki? En azından para olmadan kendi kendimin adamı olurum.

Suçluluk duygusu yedi kahrolası yıldır bana eziyet ediyordu ve pençeleri her zamanki gibi keskindi.

Turuncu duvarı astarlamak için elime bir galon Kilz* aldığım sırada arkamdaki kapı açıldı. Beni ve bu spor salonunu bilen tek bir kişi vardı. Bu yüzden kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken arkamı döndüm.

Ancak kapıdan giren Talia değil, kır saçlı yaşlı bir adamdı.

“Yardımcı olabilir miyim?” Boyayı yere bırakıp odada ilerleyerek sordum.

Başıyla onayladı. “Bana bu binayı satabilir ve Quincy'den ayrılabilirsin.”

Ha? “Tekrar eder misiniz?” Çok az kalori, çok fazla egzersiz ve çok az uyku. Onu yanlış duymuş olmalıydım.

“Kasabamdan defolup giderek bana yardım edebilirsin.”

Lanet olsun. Sanırım onu doğru duymuştum. Bu adamı kışının üstüne oturtmaya hazır şekilde öne doğru bir adım attım ama sonra gözlerim parlak mavi gözlerine kilitlendi.

Talia'nın mavisini.

Şahsen tanışmamış olsak da babasının fotoğraflarını görmüştüm. Eski resimlerle karşımda duran adamı eşleştirmem bir saniyemi aldı.

* Bir boya markası.-ç.n.

“Harrison Eden.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi uzattım. “Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim.”

Kaşlarını kaldırarak elime baktı. Talia bu bakışı babasından öğrenmiş olmalıydı.

Elimi geri indirdim. “Uğradığınız için minnettarım. Talia’yı savunmanızı da takdir ediyorum ama Quincy’den ayrılmayacağım.”

Harrison’ın çenesi kasıldı. “Kızım seni burada istemese bile mi?”

“Talia’yla konuşmamız gereken çok şey var.”

“Onun kalbini nasıl kırdığın gibi mi? Ben de oradaydım. Sonrasında. Taşınmasına yardım etmek için Vegas’a gittim. Onu mahvettin. Talia bunları unutacak bir kadın değil.”

“Hayır, değil. Bunun yanı sıra onu yirmi üç yaşından beri seviyorum.” Lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu. Talia için tüm hayatımı Montana’ya taşıyordum ve babası da bunun nedenini bilmeliydi.

“Seviyor musun?” Sesi alaycıydı. “Bunu göstermenin tuhaf bir yolunu bulmuşsun. Benim geldiğim yerde, ona yaptığın şeyin aşkla, sevgiyle bir alakası yok.”

“Harrison, alınma ama ne benim ne de geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“O zaman beni aydınlat.” Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yaşlıydı ama yapılı bir adamdı.

“Önce Talia duyacak. Paylaşmaya karar vermek onun seçimi olur. O zamana kadar kasabanda benimle uğraşmak zorunda kalacaksın.”

“Burada iyi bir hayatı var. Sen onu mahvedeceksin.”

“İyi bir hayat mı? O yalnız.” İki gece üst üste evine gitmiş ve onu yalnız bulmuştum. Kocası yoktu. Nişanlısı yoktu. Erkek arkadaşı yoktu.

“Ailesi var.”

Başımı salladım. “Aynı şey değil.”

Ebeveynlere, erkek kardeşlere, kız kardeşlere sahip olmak, bir hayat arkadaşına sahip olmakla aynı şey değildi. Bir sırdaş. Bir arkadaş. En büyük pişmanlığım, uzun süredir hayat ortağım olan kişinin Vivienne olmasıydı. Onun yerine Talia olmalıydı.

“Talia’nın zorlu bir kariyeri var,” dedi Harrison. “Hazır olduğunda bir yuva kuracaktır.”

Bunlar sadece bahaneydi. İkimiz de bunun farkındaydık.

“Onu incittiğimi biliyorum.” Ellerimi kaldırdım ve Talia’nın geçen haftaki sözlerini çaldım. “Özür dilemek yeterli değil. Ama dileyeceğim. Tekrar, tekrar ve tekrar. Ta ki ciddi olduğumu anlayana kadar.”

Harrison yüzümü inceledi, yalan söylediğimi ele veren bir şey arıyor gibiydi. Oysa ben iki ömre yetecek kadar yalan söylemişim. Artık yüzümde gerçeklerden başka bir şey bulamazdı.

Başka bir şey söylemeden döndü ve kapıdan çıktı.

Daireye girip anahtarlarımı tezgâhtan almadan önce arabasının kapısının çarpmasını ve motor sesinin kaybolmasını bekledim.

Turuncu duvar beklemek zorunda kalacaktı.

Harrison’ın bu ziyaretinin sebebi beni şehirden kovmaktı. Talia ona benim inatçı yapımdan bahsetmemiş olmalıydı.

Ona bir hafta vermişim, zamanı dolmuştu.

Kasabaya gitmek on dakikamı aldı. Harrison’ın uzaktaki arka lambaları dışında başka bir araç görmedim. Spor salonunun muhtemelen iş yapmamasının bir başka nedeni de buydu. Çok ücra bir yerdeydi.

Hayatımı yetişkin olarak geçirdiğim zamanı spor salonlarında ve fitness merkezlerinde harcamıştım. En iyileri asla

gözünüzden kaçmazdı. Her gün yüksek kalorili bir kahve ya da McDonald's menüsü almaya giderken önünden geçtiğiniz türden spor salonlarından bahsediyordum.

Yol, Clark Fork Nehri'nin kıvrımını takip ediyordu. Güneş tepede parlıyor, akıp giden suyu ve her iki taraftaki karla kaplı toprakları aydınlatıyordu. Quincy'ye gidip gelmek Vegas trafiğinde sıkışıp kalmaktan çok daha güzeldi.

Harrison dur tabelasına geldi ve kavşaktan sağa dönerek Main Cadde'sine doğru ilerledi. Sola döndüm ve kasabanın diğer ucuna giden kısa bir araba kuyruğuna takıldım.

Hastaneye doğru uzanan kuyruğa.

Kamyonetimi ziyaretçi otoparkına park ettim. Talia'nın cipi personeller için ayrılmış bölümde duruyordu. Vegas'ta da benzer modelde bir cipi vardı, geçen gece evinin önünde beklerken gördüğümde şaşırmamıştım.

Belki de o kadar da değişmemiştik.

Aceleyle içeri girip, danışma bankosunun üzerindeki saate göz attım. "Merhaba."

"Me-merhaba." Genç kadın şaşkınlıkla baktı, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken yüzü kızarmıştı.

Şu anda berbat bir hâldeydim ama Talia'nın nerede olduğunu öğrenmemi sağlayacaksa bu tişörtün göğsüme ve kollarıma yapışmasını kullanmayı gurur meselesine çevirecek değildim. "Bana yardımcı olup olmayacağınızı merak ediyordum. Bir doktor arıyorum. Talia Eden? Kendisi eski bir arkadaşım. Kasabadan geçtiğim esnada, ona sürpriz yapıp selam vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

"Tamam. Evet. Elbette." Sandalyesinde biraz daha dik oturdu. "Birkaç dakika önce bu taraftan geçtiğini gördüm. Sanırım öğle yemeği için kafeteryaya gidiyordu."

“Çok tatlısın.” Koridoru işaret ettim. “Bu taraftan mı?”

“Koridordan dümdüz git, solunda kalacak. Mutlaka görürsün.”

“Teşekkürler.” Göz kıptım, sonra masadan uzaklaşarak tişörtümün önünü silkeledim. Sonra bir kolumu kaldırıp koltuk altımı kokladım. “Ah, kahretsin.”

Önce duş almalıydım. Yıllardır bir kadını etkilemeyi düşünmemiştim.

Kafeteryaya adım attığımda beni karşılayan çatal sesleri ve mırıltılar oldu. Sol tarafımda ızgara ve fritöz bulunan açık bir mutfak vardı. Isı lambasının altında, tavuk bonfile ve biftek kızartmalarıyla dolu bir avuç karton tabak duruyordu. Sağımda bir soda makinesi ve cips rafları görünüyordu. Bir soğutucunun cam kapısının arkasında çeşitli hazır sandviçler, yoğurtlar ve meyve kapları vardı.

“Bunlardan birini alacağım.” Mutfaktaki aşçıya, başımla tavuk bonfileleri işaret ettim.

“Ranch sos mu ketçap mı?”

“Ketçap.” Talia’nın seçimi her zaman ranch sos olurdu. “Teşekkürler.”

Yemeğimi alıp içecek dolabından bir şişe su kaptım ve kasadaki görevliye doğru ilerledim. Başında neredeyse önlüğüyle aynı tonda mavi bir saç filesi vardı. Cebimden cüzdanımı çıkararak yemeğimin parasını ödedikten sonra görevlinin yanından geçerek bitişikteki küçük yemek alanına yerleştirilmiş masalara yöneldim.

Talia bir masada tek başına oturuyordu. Mavi önlüğünü giymiş, üzerine beyaz bir laboratuvar önlüğü geçirmişti. Bir elinde kızartma tutuyordu. Diğer elindeyse tavuk bonfile vardı.

Kısık sesle güldüm. Daha önce hiç Talia gibi yemek yiyen bir kadınla karşılaşmamıştım. Yemeği kelimenin tam anlamıyla

içine çekerdi. Öfkeyle çiğner ve yemek yerken sohbet etmezdi. Tabağının başına onu tüketmek için otururdu. Hızlıca bitirirdi.

Masasında iki sandalye vardı, boş olana oturarak içinde ketçap olan plastik kabı açtım.

Oturmamla birlikte Talia'nın gözleri büyüdü. Çiğnemeyi bıraktı. Duruşunu dikleştirdi ve yutkunmadan önce lokmasını birkaç kez daha çiğnedi. Konuşmadan önce kızartmayı ve tavuk parçasını kendi karton tabağına bırakmıştı. "Bunun sona ermesi gerekiyor."

"Sona erecek. Sen beni dinledikten hemen sonra." Kendi kızartmalarımdan birini ketçaba batırıp ağzıma attım.

"Burası benim iş yerim. Seninle burada konuşmayacağım."

"O hâlde görünüşe göre bu akşam yemek için geldiğimde beni içeri alman gerekecek."

Burun delikleri öfkeyle genişledi ve avuçlarını masanın üzerine bastırdı. "Hayır."

"Saat altı uygun mu?"

"Foster."

Tanrım, onun adımı söylemesine bayılıyordum. Kızgın olduğunda bile. "Aslında altı buçuk yapsak iyi olur. Yapmam gereken bazı boya işleri var. Öğleden sonramın tamamını alabilir."

"Kulaklarının çok daha iyi duyduğu zamanları hatırlıyorum."

Bir parça daha kızartma yemeden önce sııttım. "Hâlâ pizza seviyor musun?"

"Tanrım." Hırlayarak ayağa öyle hızlı kalktı ki arkasındaki sandalye neredeyse devriliyordu. Sandalyeyi düşmeden yakaladı, ardından yemeğini hırsıyla masadan aldı. "Seni inatçı göt. Eğer kapıma gelersen donmayı göze al çünkü seni içeri almayacağım."

“O zaman spor salonuna gel.”

“Neden?” Sesinin çok yüksek çıktığını fark edince etrafına bakındı. Bir masa dolusu hemşire ona garip bakışlar attığında yüzü buruşmuştu. “Neden konuşmayı bu kadar çok istiyorsun? Söyleyeceğin hiçbir şey geçmişini değiştirmeyecek.”

“Biliyorum. Ama açıklamak istiyorum.”

“Sonra ne olacak? Diyelim ki yemeğe geldim. Ardından ne olacak?”

“Yemekten sonra... eğer hâlâ Quincy’den ayrılmamı istersen, ayrılırım.”

Talia birkaç dakika boyunca yüzümü inceledi, tıpkı babasının daha önce yaptığı gibi. Değerlendiriyordu. İnceliyordu. Yalanı arıyordu. “Senden gitmeni istersem, gideceksin.”

“Gideceğim.” Eğer konuştuktan sonra Quincy’de yaşamam ona çok fazla acı verecekse, o zaman giderdim.

Tekrar taşınmak planlarım arasında yoktu, yine de bir yolunu bulurdum. Bu geceden sonra gerçekten bittiğimizi, hiç şansımız olmadığını hissedersen çekip giderdim.

“Tamam. Altı buçukta.” Döndü, at kuyruğu havada savruluyordu.

Ağzıma bir kızartma daha attım.

Ve kafeteryadan hışımla çıkan güzel kadına sırıttım.

5. Bölüm

Foster

“Vivi’ye ulaştınız. Mesaj bırakın. Bip. Bekle. Bunun gerçek bip sesi olduğunu mu düşündün? Yakaladım seni.”

Kıkırdadım. “Hey, benim. Seni yakalamayı umuyordum. Bu akşam yemek planım var, o yüzden her zamanki saatte aramayacağım. Ne zaman boş olacağımdan emin değilim. Eğer akşam konuşamazsak diye iyi geceler dilemek istedim. Seni yarın sabah ararım.”

Telefonu kapattım ve sehpanın üzerine koydum. Cam temizleyicisi ve SwifferWetJet”in yanında gelen, ne olduğunu bilmediğim solüsyonun kokusu tüm daireyi sarmıştı. Hastaneden çıkıp kapıdan içeri girdiğim andan itibaren her dakikamı temizlik yaparak geçirmiştım.

Boyayı şimdilik ertelemiştim.

“Sırada ne var?” Tanrım, burası bomboştu. Yarın sabah bir yemek takımı sipariş edecektim. Sehpa da yemek uzun vadeli bir seçenek değildi. Ayrıca perdeye ihtiyacım vardı.

* Yer temizliğinde kullanılan temizlik ürünü markası. -ç.n.

Camın arkasındaki manzara çok güzeldi. Karanlık çoktan çökmüştü, yılın bu zamanında günler kısaydı ama bu geceki gün batımı nefes kesiciydi. Sarı ve turuncu gökyüzü bana en sevdiğim limon ve mandalina şerbetini hatırlatmıştı. Bir fotoğraf çekip Kadence ve Jasper'a göndermeye yetecek kadar bir süre temizlik yapmayı bırakmıştım.

Yine de gün batımına rağmen, belki perdeler ya da panjur-lar burayı daha bir ev gibi hissettirebilirdi. Dekorasyon benim uzmanlık alanım değildi. Vegas'taki evimizin sorumluluğunu Vivienne üstlenmişti. Ziyarete geldiğinde gözlerini devirip alışveriş yapabilmek için kredi kartımı isteyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Spor salonuna doğru yürüdüm, yolu daha iyi gören bir pencereye gittim. Yediye çeyrek vardı ve Talia'dan hâlâ bir iz yoktu. Bir ara pizza almak için kasabaya inmiştim. Ben yokken gelip gitmemişti, değil mi?

Belki de hiç gelmeyecekti.

Hayır, gelecekti. Benim kasabadan gitmemi bu gece buraya gelmesini sağlayacak kadar çok istiyordu.

Ne diyecektim ki? Yıllarımı bu ânın hayalini kurarak geçir-miştim. Şimdiye kadar konuşmamı hazırlamış olmam gerekirdi.

"Kahretsin." Bir elimi sakalımda gezdirdim. Vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyordum ve kalbim çok hızlı atıyordu.

Ona gerçeği nasıl söyleyecektim? Nasıl başlayacaktım? Bunu yapmanın nazik bir yolu yoktu. Belki de en zor kısımla başlamalıydim.

Tam bir aptal gibi davrandığım gerçeğiyle.

Şu anda bir ekipman için, sadece yumruklayacak bir şeye sahip olmak için neler vermezdim. Odaklanmamı en iyi onlar sağlıyordu. Bir hedefe ihtiyaç duyuyordum.

Odanın ortasına, geldiğinde ringi kuracağım alana doğru yürüdüm. Gözlerimi kapattım ve ellerimi yumruk yaparak kaldırdım. Sonra ayaklarımı kaydırarak iyi bir dövüş pozisyonu alıp yumruklarımı savurdum.

Pat. Pat. İki yumruğu sağ kroşeyle takip ettim.

Dizlerimi büktüm, topuklarımdan güç alarak tekrar yaptım. Tak. Tak. Vur. Sonra bir aparkat ekledim ve kürek kemiğimin altından bir sızı geldiğinde irkildim.

“Ah.” Sol kolumu geniş bir daire şeklinde yuvarlayarak kaslarımı gevşettim.

Burayı yenilerken kendimi sakatlırsam Jasper kıcıma tek-meyi basardı.

Birkaç kez ayak parmaklarımdan üzerinde zıpladım. Ayağımındaki botlarla pek çevik sayılmazdım ama bu hareketlere yatkındım. Sonra aynı kombinasyonu tekrar yaptım. Tak. Tak. Vur. Aparkat. Bu sefer sızı yoktu.

“Tanrı’ya şükür.”

Bir daire çizerek, gerginliğim biraz azalana kadar gölge boksu yaptım. Sonra derin bir nefes aldım, ciğerlerim yanana kadar doldurdum.

Sadece anlat gitsin.

Ne pahasına olursa olsun.

Bu geceki tek görevim Talia’ya yıllar önce söylemem gereken şeyi onunla paylaşmaktı.

Gerçeği.

Farlar duvara yansıdığı anda kapıdan aceleyle çıktım. Talia kamyonetimin yanına park ederken sahanlıkta bekledim.

Arabanın önünden geçerken, “Üzgünüm geciktim,” dedi. “Öğleden sonra dükkânında çalışırken elini kesen bir adam geldiği için acil servise geçtim.

“Sorun değil. Adam iyi mi?”

Başını salladı. “Oldukça derin bir kesikti. Dikmek için elimden geleni yaptım. Yara izi kalacak.”

“Ama hâlâ bir eli var.”

“Evet.”

Kapıyı onun için açık tuttum. “O hâlde bunun da bir kazanç olduğunu söyleyebiliriz.”

Bana baktığında Quincy’ye geldiğimden beri ilk kez gözlerinde öfke ya da kızgınlık yoktu sadece... bitkin görünüyordu.

Beni geçip spor salonuna ilerledi ve daha önce geçtiği yolu izleyerek odaya girdi. “Çok meşgulumuşsun.”

“Bu bir proje.” Kapıyı kapattım, geri çekilip ona geniş bir alan bıraktım.

Turuncu duvara gitti, parmaklarını yüzeyde gezdirdi. Omuzları çökmüş, atkuyruğu gevşemişti.

“Yorgunsun,” dedim.

“Bu hafta uyumakta zorlandım.” Boya kovalarına doğru ilerledi, bakışları kapaklara sıçramış nokta şeklindeki renklerdeydi. “Turuncuyu öylece bırakmak istemedin, değil mi?”

“Çok iğrenç.” Yüzümü buruşturdum. “Bunu başka bir gece yapalım mı?”

“Hayır.” Duruşunu dikleştirerek döndü, sırtı gerginleşmişti. “Gitmeni istersem gerçekten gidecek misin?”

“Evet.” Çenemle dairemi işaret edip yolu gösterdim. “Kanepeye yememizin bir sakıncası var mı? Ya orada yiyeceğiz ya da mutfak tezgâhında.”

“Kanepe iyi olur.” Ceketini çıkarıp kanepe kolçağının üzerine koydu. “Eve gidip üstümü değiştirecek vaktim olmadı.”

Mutfağa doğru yürüdüm ve pizza kutusunu açtım. “Önlüklerin gayet iyi.”

“Bugünlerde başka bir şey giymiyorum.” Saçını açmadan önce oturdu. “Neyse ki mavinin içinde düzgün görünüyorum.”

Düzgün mü? Kahrolası şekilde göz kamaştırıcıydı.

Donup kalmıştım, at kuyruğunu düzeltirken hareketlerini kaçırırım diye gözümü bile kırpmaya korkuyordum.

Buradaydı, benim evimdeydi. Gerçektir, uzun bir iş gününün ardından üzerinde önlüğüyle buraya gelmişti. Tırnakları kısaydı çünkü hiçbir zaman manikürle uğraşacak bir kadın olmamıştı. Mücevher takmamıştı çünkü ışıldaması için mücevhere ihtiyacı yoktu.

Gözlerini bana çevirdiğinde ona bakarken yakalanmıştım.

Bakışlarımı kaçırdım ve pizzayla birlikte aldığım karton tabaklara uzandım. “Havalı bir şeyim yok.”

“Havalı bir şeye ihtiyacım yok.”

Hayır, yoktu.

Öte yandan ben onun havalı şeylere ihtiyacı olduğunu sanıyordum. Ya da belki de bu sadece bendim. Pahalı bir hayata karşı duyduğum gizli arzu beni çılgınlığa sürüklemişti.

Birkaç dilimi tabaklara yerleştirdim, ardından alıp sehpanın üzerine bıraktım. “Su? Yoksa Gatorade mi?”

“Su, lütfen.”

Soğutucudan iki şişe, sonra da peçete niyetine birkaç kâğıt havlu alıp kanepede ona katıldım.

“Buzdolabını kullanmıyor musun?” diye sordu.

“Kapağını geçen hafta açtım ve pencereleri aralayıp kokuyu yok etmek bütün günümü aldı. İçinde ne öldüğünü anlamaya çalışmak yerine yeni bir tane aldım. Cuma günü burada olur.”

“Ah.” Başını sallayıp bir ısırık aldı.

Ben de aynısını yaptım.

O çiğnedi.

Çiğnedim.

O bir ısırık daha aldı.

Ben de öyle yaptım.

Bana bakmadı.

Bense onun dışında bir yere bakamıyordum.

Vegas'taki küçük bir pizzacıda yaşadığımız bir anı canlandı gözümde. Çıkmaya başlamamızın üzerinden çok zaman geçmemiştir. O günden önce, bir kadının yemeğini çiğnerken seksi bir olabileceğini fark etmemiştim.

Ama dudaklarının hareketi, çenesindeki ve yanaklarındaki esneme. Bir anı daha canlandı, bu seferki beni ağzına aldığı bir güne aitti. Aletim kotumun arkasından seğirdi ve büyüyen şişkinliği gizlemek için kıpırdanmak zorunda kaldım.

“Seattle nasıldı?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Buraya sıradan bir sohbet için gelmedim, Foster.”

“Yemek yediğin sırada bir yandan da bunu yapabilirsin.”

İç çekti. “Seattle yağmurluydu. Okul tüm vaktimi aldığından pek dışarı çıkamamam da bir şekilde kışın kapalı günlerinin üstesinden gelebildim.”

“Güneş ışığını hep sevmişsinizdir.” Lisans eğitimi için Vegas'a taşınmasının nedeni buydu. “Yürüyüşe çıktığımız ve inerken patikada çingiraklı yılan bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun?”

“Hatırlatma.” Titredi. “Yılanlardan nefret ediyorum.”

“Sürünerek uzaklaşana kadar bizi beklettin. Arabaya ulaştığımızda cayır cayır yanıyordum.”

“Sana güneş kremi sürmeni söylemiştim.”

“Artık kamyonumda bir şişe taşıyorum. Dersimi aldım.”

Çiğnerken dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. Gülümseme değildi ama bir gülümsemenin başlangıcıydı.

İşte oradaydı. İşte benim kızım.

Belki iyi zamanlardan bahsedebilirsem, kötü zamanların acısını hafifletmeye yardımcı olurdu.

“Geçen hafta Eloise Otel’nde kaldım. Güzel bir yer. Kız kardeşini kafede gördüm.”

Gözleri büyüdü, konuştuğunda kelimeleri ağzındaki lokma yüzünden boğuk çıktı. “Lyla mı?”

“Bankoda başka bir kız daha vardı, o yüzden onunla konuşamadım. Düşündüğüm kadar benzemiyorsunuz.” Talia’nın ikizini sadece fotoğraflarda gördüğüm için, birbirlerine daha çok benzediklerini düşünmüştüm.

“Ne demek istiyorsun?”

“Aslında gülümsüyordu. Kahkaha atıyordu bile diyebilirim. Yüzünde öldürücü bir ifade yoktu.”

“Öldürücü bakışlarımı sadece sana saklıyorum. Diğer insanlar beni oldukça hoş buluyor. Ayrıca hastalara karşı olan tavrımı büyüleyici bulurlar.”

Kısık bir sesle güldüm, sinirlerimin bir kısmı yatışmıştı. Birbirimizle dalga geçebiliyorsak belki de bu konuşmayı yapmak o kadar zor olmayacaktı.

“Bir dilim daha ister misin?” Ayağa kalktım ve kutuyu alıp sehpaye getirdim. Sonra bir dilim daha aldım, o da aynısını yaptı. “Buradaki hastaneyi seviyor musun?”

“Seviyorum. Ancak hâlâ kendimi kanıtlamaya çalışıyorum.”

“Kime?”

“Herkes. Ben bir Eden’ım. Ailem bu kasabayı nesiller önce kurdu. Patronum ve kadrolu hemşirelerin çoğu da dahil olmak üzere çoğu insan beni çocukluğumdan beri tanır. O insanlar bana baktığında dönüştüğüm yetişkini görmüyor.”

Sesindeki yenilgi, benim de öldürücü bir ifadeyle kaşlarımı

çatmama yetti. Ona bakıp da zeki ve yetenekli bir kadın görmeyen biri nasıl olabilirdi?

“Lisedeyken Doktor Herrera’nın çocuklarına bakıcılık yaptım,” dedi. “Arada bir bana ufaklık derdi. Bu akşamki hasta, elini kesen adam, dikiş atacak başka biri olup olmadığını sordu. Hayır dediğimde beni kırmak istemediğini ama oğlu futbol takımındayken amigo kız olduğumu hatırladığını söyledi.”

Göt herif. Bu kadar yorgun görünmesinin sebebi bu muydu? “Üzıldüm.”

“Küçük bir kasabada yaşıyorsan, hayat böyledir. Yine de burası iyi bir kasaba. Çocukların büyümesi için harika bir yer.”

Buna güveniyordum.

Talia yemeğini benden önce bitirmişti. Tabağını bir kenara bıraktı, peçetesini topladı ve bana döndüğünde akşamımızın gündelik sohbet kısmı sona ermişti. “O yüzüğü neden aldın?”

Kendi tabağını kenara koydum. “Çünkü başka bir kadının parmağında olması fikrine dayanamadım. O yüzük sana ait. Her zaman öyleydi. Bu yüzden satın aldım. Seni bir daha görürsem, onu sana vereceğime dair kendime söz verdim.”

“Birbirimizi tekrar görme ihtimalimiz için binlerce dolar mı harcadın?”

“Evet.” O yüzük hayatımda o âna kadar yaptığım en pahalı alışverişti. “Onu almanı istiyorum.”

“Alamam.” Başını salladı. “Ben sadece... Yapamam. Sat onu. Parasını hayır kurumlarına bağışla.”

Asla.

Ya o saklayacaktı.

Ya da ben.

“Pekâlâ.” Tekrar kıpırdandı, doğruldu. Hayatımı vücut dilini okuyarak geçirmiştim. Vuruşu aramakla. Rakibimin ne diye-

ceğine bakarak. Talia kaskatı kesilmişti, sanki bir darbe almaya hazır gibiydi. “Açıklaman.”

Sadece anlat gitsin.

Ne pahasına olursa olsun.

Ağzımı açtım, geçmişe dalmaya hazırdım ama telefonum sehpanm üzerinde çaldı. Zil sesi sonuna kadar açıldı çünkü çalışırken hiçbir aramayı kaçırmak istemiyordum. “Kahretsin. Özür dilerim.”

Ekranda Vivienne’in yüzü belirdi. Dilini dışarı çıkarmış ve gözlerini şaşkınlıkla yapmıştı. Buna aptal surat diyordu.

Aramayı reddedip tekrar Talia’ya döndüm. Ama gözleri bana odaklı değildi. Ekran kilitlenmişlerdi. Vivi’nin resmine.

“Onunla sık sık konuşuyor musun?”

Kahretsin. Dürüst cevap onun hoşlanacağı türden değildi. “Evet. Her gün.”

“Ama boşandınız.”

“Vivienne benim arkadaşım. Artık evli değiliz ama hayatımın bir parçası.” Yıllarımı geçirdiğim cehennemde müttefikim olmuştu.

Talia’nın kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu.

“Hey.” Yaklaştım, omzuna uzandım ama ben ona dokunmadan yerinden fırlayıp ceketini kaptı.

Daire kapısına doğru koşarken, “Bunu yapamam,” dedi.

Siktir. “Talia, bekle.” Onu takip etmek için fırlayarak spor salonunda onu yakalamak için koştum. Dirseğine dokunmaya çalıştığımda kendini çekti. Ben de adımlarımı hızlandırıp onu geçerek kapıya ulaşmasını engelledim.

“Çekil.” Sağa doğru kaydı.

Ben de yer değiştirdim. “Açıklamama izin vereceğini söylemiştin.”

“Çekil önümden.” Tekrar yana kaydı ve ben de onu takip ettim. “Tanrı aşkına. Bırak gideyim, Foster.”

“Yedi yıl boyunca bir an olsun gitmene izin vermedim. Bu gece de verecek değilim.”

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

“Lütfen, Tally. Kal. Konuşalım.” Yaşadığı şoku değerlendirerek ona yaklaştım. Sonra elimi kaldırdım ve parmak uçlarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. Nefes nefese kaldığında kolumda bir akım oluştu.

Gözleri benimkilerle kilitlendi, mavileri girdaplar hâlinde dönüyordu.

Evet, o da hissetmişti. Elbette hissederdi.

Aramızdaki şey zamanla yok olacak türden bir bağ değildi. Bu, ömür boyu süren bir kıvılcımdı. Bir tür şimşekti. Ne kadar nadir olduğunu ancak sizi kış üstü yere serdiğinde anlayabilirdiniz.

Biraz daha eğildim, nefeslerimiz birbirine karışana kadar eğildim. Parmaklarım saçlarına kaydı. Beni itmedi. Geri adım atmadı. Ben aramızdaki boşluğu kapatırken gözleri benimkilerle kilitlendi.

Bir santim daha ve o ağız benim olacaktı. Bir santim daha ve varlığımın her zerresiyle arzuladığım öpücüğü alacaktım.

Sadece bir santim daha ve-

Telefonumun zil sesi dairede yankılandı. Tepkim alışkanlıktı. Bakışlarımı kaldırdım.

Ve ben dikkatimi kaybettiğim için Talia boşluğu buldu. Kolumun altına girdi ve kapıdan sıvıştı.

“Lanet olsun.” Gitmesine izin verdim. Vivienne’in telefonuna cevap verip pizzayı kaldırırken onun önden gitmesine izin verdim. Ardından arabayı Quincy’ye sürdüm.

Bu raunt henüz bitmemişti.

6. Bölüm

Talia

Cipin üzerindeki kar eriyordu. Garajın zeminine şıpşıp damlıyordu.

Şoför koltuğuna oturup, o kadar uzun süre bu *şıp, şıp, şıp* sesini dinlemiştim ki içerideki ışıklar sönmüştü. Eve dönüş yolunda arabanın sıcaklığı neredeyse tükenmişti. Parmaklarım üşüyordu ama içeri girmek için onları direksiyondan çezecek gibi görünmüyordum.

Evde çok fazla boş alan, çok fazla ışık vardı. Çok fazla dikkat dağıtıcı şey.

Oysa burada, karanlıkta, tıkırtılarla birlikte, belki duygularımı çözebilirdim.

Garaja park edilmiş cipim bir tür sığınmak hâline gelmişti. Göğsümün içinde kopan duygusal kasırga dışında her şeyi engelleyebildiğim bir kozaydı.

Burada, en son altı ay önce böyle oturmuştum.

Kasabanın dışındaki otoyolda kötü bir kaza olmuştu. Her iki sürücü de hemen acil servise kaldırılmıştı ve ben de Doktor Herrera ile oradaydım. En ağır yaralı hastayı, hamile bir kadını almış diğerini de bana bırakmıştı.

Kazada bir bacağını kaybetmiş bir adamdı. Tam olarak Herrera'nın söylediği gibi yaptım; kanamayı durdurdum, bacağını temizledim ve bandajladım.

Adam tüm bu süre boyunca ağladı, o kadar çok ağladı ki hıçkırıkları yatağı salladı ve çalışmamı zorlaştırdı. Ancak gözyaşları kayıp bacağını için değildi. Gözyaşları diğer arabadaki kadın içindi.

Hız yaptığı için kendini asla affetmeyeceğini söyleyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Mesajlaştığı için. Gözyaşları içinde dua etti, Tanrı'dan kadını kurtarmak için iki bacağını ve kollarını –gerekirse kendi hayatım– almasını istedi.

İlaç etkisini gösterip uykuya dalana kadar ağladı. Ertesi sabah onu uyandırıp kadının ve bebeğinin iyi olacağını söyledim. Doktor Herrera ikisini de kurtarmıştı.

Adamın o anki yüz ifadesini asla unutmuyacaktım. Rahatlamayı. Minnettarlığımı. Gözyaşları, bu sefer sessizdi, yüzünden aşağı süzülüyordu. Üç saat sonra ağır bir kalp krizi geçirdi ve öldü.

Doktor Herrera yapabileceğim bir şey olmadığını söylemişti. Yine de kendimi başarısız hissetmişim.

Doktorluk yaptığım kısa süre içinde çok fazla hasta kaybetmemiştim. Quincy büyüklüğündeki bir kasabada, büyük şehirlerdeki hastaneler gibi çok fazla ağır vakayla karşılaşmıyorduk. Bu adam ölen üçüncü hastamdı.

Dolabımın kapısının altında kurşun kalemle değil, Sharpie ile yazılmış üç çetele işareti vardı.

O gün eve döndükten sonra garajda, bu cipin içinde oturmuştum. Ağlama sırası bana gelmişti.

Henüz gözyaşı dökmemişim. Belki de şok geçtikten sonra geleceklerdi.

Foster beni neredeyse öpüyordu.

Neredeyse beni öpmesine izin veriyordum.

Kırılan kalbimin parçalarını toplamam yıllarımı almıştı. Yine de hepsini toplamış ve özenle tekrar bir araya getirmiştim. Öğretmenlerim dikiş tekniğim konusunda beni hep takdir etmişlerdir.

Evet, o eski yaraların sızısını hissettiğim zamanlar oldu. Ama zaman iyileştirmişti. Dikkat dağınıklığı da öyle. Tıp fakültesi benim kurtarıcım olmuştu, ardından ihtisasım geldi.

Ancak şimdi şaşkınlık içindeydim, neredeyse gerçekleşecek bir öpücükle beni dağıtmıştı.

Bu çekimin azalması gerekmez miydi? Aksine, daha güçlü hissettiriyordu. Daha zorunlu. Daha çaresiz. Aramızdaki çekim her zamanki gibi güçlüydü.

Neredeyse beni öpecekti.

Ve bende neredeyse ona izin verecektim.

Neyim vardı benim? Vivienne'e ne olmuştu? Beni unutamamasının sebebi neydi?

Merak içimi kemiriyordu. Google'a adını yazıp arama sonuçlarına bakmamaya çalışmak gittikçe zorlaşıyordu. Yine de yedi yıl boyunca bundan uzak durmuştum. Pes etmeyecektim. Henüz değil.

Foster bugün hastaneye gelmiş ve aradığım cevapların sözünü vermişti. Tanrım, o cevapları istiyordum. Bilmemek beni canlı canlı yiyordu. Yine de bu gece elime fırsat geçtiğinde kaçmıştım. Vivienne'in yüzüne bir kez bakmak acı içinde o spor salonundan dışarı fırlamama yetmişti.

Telefonum çaldı ve sıçrayarak bacağıma direksiyona çarptım. Konsolun bardak tutucusundan telefonu aldım, ekranda Lyla'nın adı yazıyordu. "Selam."

“Selam. Ne yapıyorsun?”

“Ah, hiçbir şey.”

Ona henüz Foster’dan bahsetmemiştim. Belki de Noel’de fırsatı değerlendirmeliydim ama o kafeyle meşguldü, ben de konuşmaktan kaçıyordum. Herkesle.

Lyla, Foster adında bir adamla çıktığını biliyordu. Üniversite son sınıfta ayrıldığımızdan haberdardı. Onu ayrılığımızın sebebinin Seattle’a taşınmam olduğuna inandırmıştım.

Tüm hikâyeyi öğrendiğinde çok kızacaktı. Kalbim kırıldıktan sonra ondan destek almadığım için kızacaktı.

Öte yandan ben Lyla gibi değildim.

Karanlık garajlarda yalnız başıma ağlardım. O ise etrafta ağlamasına şahit olacak çalışanlar ya da müşteriler olsa bile kahve dükkânında tonlarca gözyaşı dökmekten çekinmezdi. Lyla hayatım her gün Instagram’da paylaşırdı. Bense en son aylar önce selfie çekmiştim.

Eğer bir erkeğe âşık olduysa, Quincy’nin çoğu daha ilk buluşmalarından önce bunu öğrenirdi. En son randevuya tıp fakültesindeki son yılımda çıkmıştım. Tatlıdan sonra evine gideceğimizi ima ettiğinde yemeğin ortasında midem ağrıyor numarası yapmıştım.

Lyla’ya Foster’dan bahsedecektim. Eninde sonunda. Sadece bu gece değil.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordum.

Esneyerek, “Dükkândan yeni geldim,” dedi. “Merhaba demek istedim.”

“Merhaba.” Kız kardeşimin sesine karşılık gülümsedim. “Bu hafta sonu bir şeyler yapmak ister misin? Çalışmıyorum, nöbetçi de değilim. Değişiklik olsun istedim.”

“Tabii. Dokuzda yatağa girebildiğim sürece her şeye varım.”

“Cumartesi öğleden sonra dükkâna gelirim. Sen kapatana kadar takılırız, sonra da akşam yemeği için Knuckles’a gideriz. Şaraplar benden.”

“Harika. Görüşürüz o zaman.”

“Hoşça kal.” Cumartesi ona Foster’dan bahsedecektim. Galiba.

Gözlerimi kapattım. *Bir. İki. Üç. Dört. Beş.* Garaj zamanı bitmişti.

Derin bir iç çekişle cipten inip içeri girdim. Evin içinde ilerlerken ışıkları açtım, yatak odama varmadan montumla ayakkabılarımı çıkarmıştım.

Buna rağmen duş almak için önlüklerimi çıkarıp kirli sepetine atmadım. Aksine dolabıma ilerledim, köşedeki tabureyi aldım ve üç yıl önce taşındığımdan beri dokunmadığım çantamı indirdim.

Yatak odamın zeminine bırakıp, kapağını açarken yanına oturdum. Lise yıllıklarımı çıkardığım esnada plastik, kâğıt ve bayat hava kokusu burnuma dolmuştu. Altlarında dağınık bir fotoğraf ve hatıra yığını vardı.

Yığının en üstünde, annemi bir hafta sonu Seattle’daki gösteriye götürdüğüm *Wicked* programı vardı. Müzikal şehri dolaşırken beni ziyaret etmek için uçakla gelmişti. Programın altında Cabo’ya yaptığım son sınıf gezisinden kalma deniz kabuğu kolyesi vardı. Büyük amcamın ölmeden önce bana verdiği gümüş bir dolar vardı.

Düzensiz fotoğraf yığınına kaldırdım. Fotoğrafların çoğu eskiydi, ben çocukken annem ya da babam tarafından çekilmişlerdi.

Main’de yıllar önce kapanmış olan şipşak fotoğrafçıdan bir zarf vardı. Artık bir fotoğraf stüdyosuydu, sahibi yaşlıların

portreleri ve yeni doğan fotoğraf çekimlerinde uzmanlaşmıştı. Birkaç ay önce migreni tuttuğu için hastaneye gelmişti, ben de ona bir reçete yazmıştım.

Bu kutudaki her şey, resimler ya da biblolar, Quincy'deki bir kişiyle bağlantılıydı.

Hazinenin dibine gömülmüş tek bir fotoğraf hariç.

Yedi yıl önce atmam gereken ama bir türlü vazgeçemediğim bir fotoğraf.

Foster ve benim Mead Gölü'nde çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Vivienne yanında getirdiği tek kullanımlık su geçirmez fotoğraf makinesiyle çekmişti; telefonunu suya düşürme riskini almak istememişti.

Kürek sörfü kiralamış ve öğleden sonramızı suda geçirmiştik. Foster sörf tahtasının üzerinde oturmuştu, bacakları suyun içinde sallanıyordu. Bense benimkinin üzerinde durmuş, küreğimi bıçağı suyun içinde olacak şekilde tutuyordum. Kırmızı bikinim onun sörf şortuyla neredeyse aynı renkteydi. Vivi kıyafetlerimizi uyumlu hâle getirmemizle alay etmişti.

Foster ve ben birbirimize gülümsüyorduk. Konuşuyorduk. Bir fotoğrafçıya gidip eve yığınla fotoğraf ile dönene kadar Vivi'nin fotoğrafı çektiğini bile fark etmemiştim. Çoğu manzara fotoğrafıydı. Birkaç tane de Foster'ın çektiği, Vivi ve benim fotoğrafım vardı. Bir diğeri de Foster'la öpüşürken çekilmişti.

Hepsini taşıdığım gün Vivi'nin katında dağınık bir yığın hâlinde bırakmıştım. Onları atmak zorunda kalmasını istemiştım. Yaptığı pisliği temizlemek zorunda kalmasını istemiştım.

Bu fotoğraf onların arasında değildi. Washington Üniversitesi'ne başlamadan bir gün önce bulmam için sırt çantamdaki bir defterin içine saklanmıştı.

Belki de onu yırtıp atmalıydım. Yine de ondan kalan bu kü-

çük parçanın hayatta kalması beni çok rahatlatmıştı. Bu yüzden onu saklamış, çocukluğumdan kalan hatıraların altına gömmüş ve bir daha bakmak için kendime izin vermemiştim.

Burada olduğunu bilmek yeterliydi.

Bir elimi göğüs kafesime bastırdım ve ağrıyan yeri ovuşturdum.

Birbirimize oldukça bağlıydık. Oldukça *bağımlıydık*.

Foster bir dövüş için antrenman yapıyordu ve vücudundaki kaslar belirginleşmişti. Ben Seattle'a taşınmadan önce o yazın çoğunu yürüyüş yaparak, güneşin ve birbirimizin tadını çıkararak geçirmiştik.

Taşınmama yardım etmeyi planlamıştı. Foster U-Haul'u kullanıp, ben eşyalarımı yerleştirdikten sonra Vegas'a geri dönmek için ısrar etmişti.

Onun kalıcı olarak taşınması hakkında hiç konuşmamıştık. Bunun o hazır olduğunda gerçekleşeceğini düşünmüştüm. Ben okula yerleştikten sonra. Birkaç aylık uzun mesafe beni en ufak şekilde endişelendirmemişti. Bu konu açıldığında *merak etme, aşkı*m. *Bir yolunu buluruz*, derdi.

Endişelenmemiştim, bize olan güvenim tamdı.

Ta ki bir gece eve gelip, önceden hazırladığım kutularla yatak odamda durup bombayı patlatana kadar.

Artık benimle birlikte olamazdı, Vivienne'e karşı hisleri varken olamazdı.

Onunla evlenecekken olamazdı.

Bazen bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum. Bunca zaman sonra bile. Onunla evlendikten sonra bile.

Bu gece spor salonuna gitmemin sebebi bu muydu? Belki de içten içe bunun bir yalan olmasını istiyor, buna ihtiyaç duyuyordum.

Foster'la Vivienne sayesinde tanışmıştım. Vegas'ta büyümüştü. UNLV'daki ilk yılımızda aynı yurtta kaldığımız ve ikimiz de biyoloji okuduğumuz için tanışmıştık.

Onun planı öğretmenlik yapmaktı. Benimkiyse tıp fakültesine gitmek.

İkinci yılımda yurttan iki kadınla birlikte bir apartman daireesine taşınmıştım ama üçüncü teker gibi hissetmemin önüne geçememiştim. Vivienne de benzer bir durumdaydı, bu yüzden üçüncü yılımızda birlikte yaşamaya başlamıştık.

Babasının Vegas'ta boksör ve karma dövüş sanatları dövüşçülerini eğittikleri bir spor salonu vardı. Bir gün Vivienne beni antrenman için peşine takılmaya ikna etti.

Kapıdan içeri girdiğimde Foster ringdeydi. Başka bir adamla antrenman yapıyordu, ikisi de ter içindeydi. İlk başta onu fark etmedim, o sırada etrafı incelemekle meşguldüm.

Vivi ve ben binadaki tek kadınlardık.

Sonra bir zil çaldı ve ringdeki dövüş durdu. Foster ağızlığını çıkardı ve güldü. Gülümsemesi bana doğru uzandı ve bu başlangıç oldu.

Bir araya gelmemiz zaman aldı. Bana çıkma teklif etmeden önce spor salonunda aylarca flört ettik. Ancak ilk öpücüğümüzün ardından Foster benim olmuştu. Bir yıldan fazla bir süre boyunca bana aitti.

Bu fotoğraf neden bendeydi? Kapı zili evin içinde yankılandığında parmaklarımı üst kenarına yerleştirmiş, onu ikiye ayırmaya hazırdım.

Fotoğrafı sanki elimi yakıyormuş gibi yere düşürdüm.

Ayağa fırladım ve kapı zili tekrar çaldığında kutudan uzaklaştım.

*University Of Nevada Las Vegas -ç.n.

Zili çalan Foster'dı. Ve o anda kapıyı açmak, onunla yüzleşmek, o fotoğrafı tutmaktan daha güvenli geliyordu. Onu ikiye ayıracak gücüm olmadığını bilmekten daha güvenliydi.

Bu yüzden aceleyle aşağı indim ve ön kapıya yöneldim.

Kollarını kavuşturmuş, çenesini o kararlı çizgiye oturtmuş öylece duruyordu. Kilidi açıp tokmağı çevirdiğimde, itiraz edemeden içeri girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattırken beni geriye doğru bir adım atmaya zorladı.

“Foster-”

Üzerime doğru gelerek beni susturdu. O kadar yakındı ki bakışlarıyla buluşabilmek için boynumu eğmek zorunda kalmıştım.

“Ne yapıyorsun?” Sesim titremişti.

“Hissettin mi? Spor salonunda mı?”

“Hayır.”

“Hâlâ korkunç bir yalancısın.” Biraz daha eğildi, o kadar yakındı ki nefesi yanağımı okşadı.

Eli kolumda gezindi. Önlüğümün kumaşına ve altımdaki uzun kollu gömleğe rağmen tenimin karıncalandığını hissedebiliyordum. Bir fitil boyunca ilerleyen kıvılcım gibiydi, havai fişeğe ve ateşleyiciye ulaşana kadar hızlanarak hareket ediyordu.

Foster daha yakına eğildi, ağzı benimkinden bir fısıltı kadar uzaktaydı.

Neden onu kendimden uzaklaştıramıyordum?

“Hissettin mi?” diye fısıldadı.

Hissetmek mi? Beni diri diri yakmıştı.

“Buraya konuşmaya geldim.” Saçıma uzandı, parmakları spor salonunda dokunduğu yeri buldu.

Bakışlarım dudaklarına kaydı.

“Sikerler.” Homurdandı ve ağzını benimkinin üzerine kapadı. Dudakları yumuşak, uysal ve tam da hatırladığımı gibiydi.

Beni kollarının arasına aldı, dili içeri kaymadan önce alt dudaklarımı okşarken beni sıkıca tuttu. Sakalının sert hissi arzuyu içimde biriktirdi.

Kolonyasının kokusu etrafımı sarmıştı, zengin ve erkeksi-ydi. Taze kesilmiş sedir ağacı ve deri gibi. Tadı başka bir anıydı, tarçınlı sakız kokulu Foster.

Dillerimiz mükemmel bir uyum içinde birbirine dolanmış-ken dudakları dudaklarımın üzerinde hareket etti. Ağzıma karşı inledi, sesindeki titreşim seksi ve göğsünün derinliklerindendi. Tutuşu daha da sıkılaştı.

Foster beni hayatlarımız buna bağlıymış gibi öptü.

Ben de içimde sakladığım tüm hüsrân, özlem, kalp kırıklığı ve umutla öpücüğüne karşılık verdim.

Tanrım, biz ne yapıyorduk? Söz konusu bu adam olduğunda, neden bu kadar zayıf düşüyordum? Yine de durmadım. Ta ki tahrik olmuş aletin kalçamı dürttüğünü hissedene kadar.

Bu bir dönüm noktasıydı. Ya bu öpüşmeyi bitirecektik ya da kıyafetlerimiz yere düşecekti.

Ağzımı ayırdım ve kollarından kurtulmak için kıvrandım. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, gözlerimiz kilitlenmişti. Bakışları benimkileri aradı, belki de bağışlanmak istiyordu. Bana uzandığında elini savurdum.

“Yapma.”

Donakaldı.

Bir adım uzaklaştım. “Beni bir daha öpme.”

“Talia-”

“Gitmen gerekiyor. Lütfen.” Sesim çatallaştı. “Quincy’yi terk etmelisin.”

Çenesini sıktı. “Hayır.”

“İstersem gideceğine söz vermiştin.”

“Sen de beni dinleyeceğine söz vermiştin.”

Çenemi kaldırdım. “Peki ya önemli olmadığını söyleseydim? Bitti, Foster. Bitti.”

Başparmağını nemli alt dudacağının üzerinde gezdirdi. “Bu öpücük bitmiş iki insanın öpücüğü değildi.”

Haklıydı ama bu sadece aramızdaki kimyadan kaynaklanıyordu. Dürttü. Bir zamanlar beni mahveden o zehirli bağımlılık. “Beni Vivienne ile aldattın mı?”

Bu soruyu ona yıllar önce, beni terk ettiğı gece sormuştum.

“Asla.”

O zamanlar ona inanmayı çok istemiştım. Şimdi de ona inanmayı çok istiyordum. Yüzünü inceledim, yalan söylediğine dair bir iz aradım. Bulamadım. Yıllar önce de bulamamıştım.

“Bana inanmıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Bir zamanlar seninle ilgili her şeye inanırdım. En iyi arkadaşım ile evlendiğinde bu değişti.”

Foster başını sallarken çenesi kaskatı kesilmişti. “Ne olduğunu bilmiyorsun.”

“Ben de oradaydım.” Elimi uzattım. “Yaşadım. Söyleyeceğın hiçbir şey geçmiş i değıştirmeyecek. Söyleyeceğın hiçbir şey seni affetmemi sağlamayacak.”

Dişlerini sıktı. “Hiçbir şey mi? Bana inatçı diyene bak, ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuşum.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Bunu bana mı çeviriyorsun?”

“Senden sadece dinlemeni istiyorum.”

“Ben de senden gitmeni istiyorum. Sanırım ikimiz de istediğimizi elde edemeyeceğiz.”

“Gitmemi mi istiyorsun? İyi o zaman. Gidiyorum.” Ben daha konuşmadan döndü ve kapıyı çekerek açtı.

Kapı arkasından çarparken kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Ardında bıraktığı sessizlik sağır ediciydi.

Ondan gitmesini istemiştım. Bunu ben istemiştım. değil mi?

Öyleyse neden garaja gidip ağlayacakmışım gibi hissediyordum?

Üçüncü Raunt

7. Bölüm

Foster

Boktan bir ruh hâlindeydim.
“Boktan bir ruh hâlindesin.” Jasper’ın sesi kamyonetimin içini doldurdu.

“Düne kıyasla gün ışığı gibiyim.” Ya da ondan önceki güne.
Ya da ondan önceki güne.

Talia’nın evinden hışımla çıktığımdan beri geçen üç gün boyunca sürekli kaşlarımı çatmıştım.

Jasper, “Anladığım kadarıyla senin kızla işler iyi gitmiyor,” dedi.

Mırıldandım. “Onun gibi bir şey.”

Ona gideceğimi söylemiştim ama bu o anın hararetiyle söylenmiş öfkeli bir sözdü. Quincy’den ayrılmamın imkânı yoktu. Buraya gelmek için yaşadığım onca şeyden sonra olmazdı.

O öpücükten sonra olmazdı.

“Onu çok zorladım.” Kasabaya doğru sürerken direksiyondaki ellerim gevşedi.

Geçtiğimiz üç gün boyunca öfkenin ardından farkına var-

dığım şey bu olmuştu. Talia'nın hayatına buldozerle girmiş ve ona şoku atlatması için zaman tanımak yerine daha fazla üzerine gitmiştim.

Yaklaşmakta olan şey kendime yüklenmeme neden oluyordu. Zaman çok hızlı ilerliyordu.

“Talia kızgın,” dedim Jasper’a.

“Bunun için onu suçlayamam.”

Hayır, ben de suçlayamazdım. “Yaşadıklarımızı hatırlamasını sağlamam gerekiyor.”

“Bunu nasıl yapacaksın?”

Alaycı bir şekilde, “Hiçbir sikik fikrim yok,” dedim. “Senin bir fikrin var mı?”

“Kadınlar konusunda benden tavsiye istiyorsan gerçekten çaresiz olmalısın.”

Kısık sesle güldüm. “Bu doğru.”

Jasper ve ben birbirimizi yıllardır tanırdık. Talia gittikten yaklaşık bir yıl sonra spor salonuna gelmeye başlamıştı. İyi bir dövüşçü ve antrenman partneriydi ama en iyi olduğu alan antrenmandı. Dünyada hiç kimse beni Jasper gibi zorlayamazdı. Onu işe almak hiç de zor olmamıştı.

Ancak iş kadınlara gelince, Jasper daha çok *önce sev sonra terk et* tipindeydi. Biz tanışmadan önce, yirmili yaşlarının başında kısa bir süre evli kalmıştı. Eski karısı hakkında konuşmazdı. Neden boşandıkları hakkında konuşmazdı. Her ne yaşadıysa, bir ilişkiye benzeyen her şeyden uzak durmasına neden olmuştu.

Jasper sadece benim kariyerime karşı sadakatliydi.

“Spor salonu nasıl?” diye sordu.

“İyi gidiyor. Ring bu sabah geldi.” Teslimat ekibi onu spor salonunun açık alanına taşıyıp kurmuştu. Binayı satın aldığım

gün sipariş etmiştim ve normal teslim sürelerinin üç ay olduğu düşünülürse, hızlandırılması için küçük bir servet ödemiştim.

Spor salonundaki açık alan artık doluydu. Matlar dün kum torbalarıyla birlikte gelmişti. Koşu bandı yarın geliyordu. Yapılacaklar listem gittikçe kısalıyordu.

Yakında, mart ayındaki dövuşe hazırlanmaya odaklanabilecektim.

“Sadece on bir gün oldu,” dedi Jasper.

“Gerçekten mi?” On bir mi? Kafadan bir hesap yaptım. “Daha uzun gibi geliyor.”

“Muhtemelen uyumadığın içindir. Haksız mıyım?”

“Belki de.”

Uyku lükse dönüşmüştü. Yapılacak çok fazla iş vardı. En azından spor salonunun içi artık boyanmıştı. Elveda turuncu duvar. Çöplerin geri kalanını taşımıştım ve çöp konteyneri artık ön tarafta değildi. Daire temizdi ve bir süreliğine ev olarak kullanılmaya hazırды.

Zamanmda bitirmek için kıcıımı yırtmıştım.

“Sırada ne var?” diye sordu.

İçimi çektim, Main Cadde’sine dönmeden önce kavşakta durdum. “Tamamen bitirmek için birkaç güne daha ihtiyacım var. Tekrar temizlik yapmam gerekiyor. Buzdolabını doldurmalıyım.”

Buzdolabıyla birlikte yeni bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi de monte edilmişti. Yine de uykusuz geçen, yıpratıcı günler buna değmişti.

“Dış cephenin yeniden boyanması gerekiyor ve pencerelerin çoğunun er ya da geç değiştirilmesi gerekecek. Bahara kadar idare edeceğini düşünüyorum.” Esnedim.

“Biraz dinlen,” dedi Jasper. “Ayakta duramazsan işime yaramazsın.”

“Anlaşıldı, patron. Yakında görüşürüz.”

“Güle güle.”

Jasper gelecek hafta burada olacak ve beni dövüş formuna sokacaktı.

Telefonumu yolcu koltuğuna attım, ardından arabayı kafenin dışındaki park yerine çektim.

Gökyüzü parlak, bulutsuz bir maviydi. Öğleden sonra güneşi yolun üzerine asılmış Noel çelenklerinden yansıyor. Her biri bir merdivene çıkmış iki adam, elektrik direklerine dolanmış çam ağacı çelenklerini açıyordu.

Restoranlar, ofisler ve perakende satış mağazaları Main’in her iki yanında sıralanmıştı. Kasabanın en yüksek binası olan Eloise Oteli’nin tuğla cephesinde muhtemelen yakında indirilecek olan büyük bir çelenk vardı. Kahve dükkânının yanındaki kuyumcуда ise bir kadın, vitrinindeki kış harikalar diyarı sahnesindeki kırmızı ve yeşil süsleri söküyordu.

Tatil süslemelerini özleyecektim. Gelecek yıl burada olup onları yeniden görebilmeyi umuyordum.

Kamyonu durdurduktan sonra dışarı çıktım ve serin, çam kokulu bir dağ havasıyla karşılaştım. Ruh hâlim anında düzeldi.

“Güzel bir gün, değil mi?” Kamyonetimin yanına park eden adam cipinin kapısını açarken çenesini eğdi.

“Kesinlikle öyle.” Başımı sallayarak kaldırıma çıktım, paltonun fermuarını yukarı doğru çekerken ciğerlerimi temiz havayla doldurdum.

Hava ne kadar güneşli olursa olsun, hâlâ çok soğuktu. Öte yandan manzara beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Mojave’nin kayalık ve kurak dağlarından vazgeçmek zorunda kalsaydım, Quincy’yi çevreleyen beyaz şapkalı indigo rengi zirvelerden daha iyi bir alternatif düşünemezdim.

Kaldırımlardaki karlar temizlenmişti ama her çatı beyaz örtüyle kaplıydı. Bu sadece öğleden sonrayı daha parlak kılıyordu.

Quincy şehir merkezinde huysuz olmak zordu.

Bir çocuğun kahkahası kulağıma çalındı. Sesi takip ettiğimde, tanıdık bir yüzle karşılaşmışım.

Bu, Talia'yı aramaya geldiğimde hastanede gördüğüm adamdı. Lobide hamile bir kadınla birlikteydi, muhtemelen karısıydı.

Kucağında kızarmış yanakları olan küçük bir çocuk vardı. İkisi de aynı siyah kasketi takıyordu.

Çocuğun üzerinde bir çift çizme, kar pantolonu ve parlak yeşil bir palto vardı. Yere bırakılmak için kıvrandı ve botları kaldırıma vurduğu anda benimkiyle aynı hedefe doğru koşmaya başladı.

Eden Coffee.

Spor salonunda kahvem bitmişti ve üst üste onuncu kez esnedikten sonra şehre inmeye karar vermişim. Ancak market yerine buraya gelmişim. Talia'nın kız kardeşinin vitrini hamur işleriyle doluydu, karnım guruldadı.

Adam çocuğuna gülümsedi ve ikisinin de içeri girebilmesi için kapıyı açtı.

Kimdi o adam? Onu sadece hastanede görmüş gibi hissetmiyordum.

Yeşil binaya doğru yürüdüm.

Eden Coffee yazısı, dükkânın kapısına altın harflerle işlenmişti. Siyah camlı pencerelerin kenarları don ve sis tutmuştu. Ön tarafta sandviç şeklinde bir tabela vardı ve beyaz kalemle günlük spesiyaller –*nickerdoodle* latte ve kızcılık simidi– yazılmıştı.

İçeri girdiğimde aromatik kahve ve tatlı vanilya kokusuyla karşılanmışım. Başımın üzerinde olduğunu tahmin ettiğim bir zil şingirdadı.

Buraya ilk geldiğimde, Eloise Otelinde kalırken, kovboy temalı bir şeyler bekliyordum. Rustik. Ancak duvarlar binanın dışıyla aynı yeşile boyanmıştı. Son moda ve günümüze uygun bir havası vardı, şehirde bulabileceğiniz şık bir kafeden farksızdı. Duvarlarda ahşap masa ve sandalyeler sıralanmıştı, öğleden sonra saatlerinde birkaçı doluydu.

Adam ve küçük çocuk tezgâhtaydı. Çocuk cam vitrine yaslanmıştı, eldiveni parmak izi bırakmasını engelliyordu. Bercisi kafasından çıkarıldığında sarı saçlarının dağınıklığı ortaya çıktı.

Sevimli çocuk.

“Selam.” Lyla köşeyi dönerek arka taraftan hızla çıktı. Önüne un bulaşmış yeşil bir önlük takıyordu. Aynı un izi burnunda da vardı.

İkiz olmalarına rağmen, herhangi bir aptal bile onu ve Talia’yı birbirinden ayırabilirdi.

Ya da belki de Talia konusunda uzun zamandır aptallık etmişim.

“Benim küçük Drake’im bugün nasıl?” Lyla çocuğu kucağına alıp yanağından öptü. “Halanın sana özel bir şey yapmasını ister misin?”

Bir dakika. Hala mı? O hâlde bu adam-

Lanet olsun. Bunu nasıl fark etmemiştim? Bu adam Talia’nın kardeşi olmalıydı. Griffin ya da Knox. İkisiyle de hiç tanışmamıştım ama Talia bana yıllar önce fotoğraflarını göstermişti. Tabii fotoğrafta sakalları yoktu. Henüz gençlerdi.

Talia ile aynı koyu kahverengi saçlara sahipti. Ve oğluna

gölümsediğinde aynı parlak mavi gözler kırışıyordu. O da Harrison'a benziyordu.

Belki de markete gitmeliydim. Öfkeli bir ağabeyle uğraşacak enerjim olduğundan emin değildim.

Öte yandan eninde sonunda gerçekleşecekti, bu yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve kapıdan ayrıldım. Buraya son gelişimde Lyla meşguldü. Adamla hastanede sadece bir dakikalığına konuşmuştum.

Sanırım o gün beni sorguya çekmediği için kendimi şanslı saymalıyım. Ya da yüzüme yumruk atmadığı için. Talia'ya yaptıklarım yüzünden morarmış iki gözü hak etmişim.

Bu kaçınılmazdı. Onu istiyordum ve buna layık olduğumu herkese kanıtlamam gerekiyordu. Bu sefer farklıydı. Son üç gün berbat geçtiğine göre, morarmış bir çift göz de bir şeyi değiştirmezdi.

Ruh hâlim bundan daha kötü olamazdı.

Botlarımın yere çarptığında çıkardığı ses Edenların dikkatini çekti.

Lyla gülümsedi ve çocuğu –Drake'i– babasına uzattı. “Merhaba. Hoş geldiniz. Sizin için ne yapabilirim?”

Bakışlarında dürüst bir meraktan başka bir şey yoktu. Ters ters bakmıyor ya da küçümsemiyordu. Kahveme tüküreceğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Pekâlâ. “Americano, lütfen. Büyük olsun.”

“Burada mı yoksa paket mi?”

Ona yandan bir bakış attım. Bu kadar mıydı? Sadece siparişi mi alacaktı? “Ah...paket olsun.”

“Tamamdır.” Başını salladı ve tezgâhın etrafında dönerek hemen işe koyuldu.

“Sen Foster Madden'sın.” Adam elini uzatabilmek için ku-

cağındaki çocuğu yana doğru kaydırđı. “Geçen gün seni hastanede görmüşüm.”

“Evet.” Elini sıkarken kendimi hazırladım. *Başlıyoruz.*

“Knox Eden. Tanıştığımıza memnun oldum. Hayranınızım.”

Hayran mı? “Ah, şey, teşekkürler?”

Sessizce gülerek, “Geçen yaz dövüşünüzü izledim,” dedi Knox. “Kazandığında çok sevinmişim. Diğer adam katlanılmazdı.”

Los Angeles’tan gelen geveze bir pislik olan rakibimi, ilk rauntta nakavt ettiğim dövüşten bahsediyordu. “Evet, kendini bir şey sanıyordu.”

“Pek dersini almış gibi görünmüyor. Bir süre önce röportajını gördüm, hâlâ rövanş hakkında konuşuyordu.”

Dövüş hakkında mı konuşmak istiyordu? Ciddi miydi bu adam?

“Seni Quincy’ye getiren nedir?” diye sordu. “Aşağı Clark-Fork Yolu’ndaki eski spor salonundasın, değil mi?”

Bir dakika. Şu anda neler oluyordu?

“Üzgünüm.” Knox şaşkınlığımı yanlış anladı. “Küçük kasaba dedikodusu. Kasabaya yeni biri taşınır, herkes onun hakkında konuşur. Kız kardeşimi arıyordun. Talia.”

Tamam. İşte şimdi konuya giriyorduk. “Evet, arıyordum.”

“Birbirinizi tanıdığınızı fark etmemiştim.”

Ne. Haltlar. Dönüyordu.

Beni Talia’dan değil de dedikodudan mı duymuştu? Küçük kasaba dedikodusu. Kız kardeşini tanıdığımı fark etmemiş miydi? Evet, kız kardeşini tanıyordum. O benim hayatımın aşkıydı.

Başım, hazırlıksız yakalanıp sağ kroşe yemişim gibi döndü. Talia’nın kardeşinin profesyonel bir dövüşçü olmam dışında kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

“Üniversiteden.” Öfkeme mâni olmak için tüm sakinliğimi toplamaya çalışıyordum.

“İşte kahven.” Lyla, üzerinde sıcaklık koruyucu olan karton bardağı tezgâhın üzerine koydu. “Başka bir şey ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Cebimden cüzdanımı çıkarıp bir yirmilik uzattım.

Talia nasıl olur da ailesine benden bahsetmezdi? Bir yılı aşkın süre boyunca birlikteydik. Hayatımdaki en önemli kişiydi. Hayatımdaki herkes Talia’yı biliyordu. Arkadaşlarım. Ailem. Arlo.

Ve o kardeşlerine söylememiş miydi? İkiz kardeşine bile?

Aptal rolü yapmıyorlardı, değil mi?

Talia geçen gece beni çok kızdırmıştı. O öpücükten sonra gerçekten öfkelenmiştim. Şu anda hissettiğim öfkeyse canımı yakan türdendi.

Onun için gerçekten de kardeşlerinden saklayacağı kadar önemsiz miydim?

“Al bakalım.” Lyla para üstümü uzattı.

Paraları alırken kapı arkamdan şingirdadı. Bu dükkândan siktir olup gitmem gerekiyordu. Eden soyadını taşıyan herkesten uzak durmalıydım.

Konuşmak için kendime güvenmediğimden, bahşiş kavanozuna birkaç dolar attım. Sonra kahvemi alarak vedalaşmak için Knox’a doğru kaldırdım.

“Görüşürüz,” dedi.

Kaçmaya hazır bir şekilde döndüğümde güzel bir yüz beni durdurdu.

Talia’nın irileşmiş mavi gözleri benim, ağabeyinin ve kız kardeşinin arasında gidip geliyordu. Bugün önlük giymemişti. Kot pantolon ve kapüşonu kürkle süslenmiş gri bir palto vardı

üzerinde. Botları ayak bileğine kadar geliyordu ve üzerinde bir çift kalın krem çorap vardı.

Kışa göre giyinmişti. Saçları dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Yanakları dudaklarıyla aynı tonda bir pembeliğe sahipti.

Kalbimi avuçlarının arasında tutan kadın.

Bunca zaman, evlenmemesinin nedeninin belki de sadece, bir ihtimal de olsa onun için hâlâ bir anlam ifade etmemden dolayı olduğunu düşünmüştüm. Beni hatırlamasına yetecek kadar. Hiçbir erkeğin kıyaslayamayacağı kadar.

Ancak kardeşine adımı söyleyecek kadar bile önemsemedi.

Drake'ten mutlu bir feryat yükseldi ve yere bırakılmak için kıvrandı, ardından doğruca Talia'nın bacaklarına koştu.

Talia onu kucağına alarak yanağından öptü. "Merhaba dostum."

Başka bir gün, başka bir zaman, onların bu hâlini görmek beni gülümsetirdi. Bir zamanlar umduğum şey buydu. Onunla bir aile.

Bugünse berbat bir ruh hâlindeydim ve sebebi de Talia'ydı.

Bu yüzden bir merhaba ya da samimi bir gülümsemeyle bile uğraşmadım. Etrafindan dolanıp kapıya doğru yürüdüm.

Kamyonetime doğru yürürken soğuk hava burnumu yaktı. Anahtarları elime aldığımda birisi adımı seslendi

"Foster."

Yavaşladım, dişlerimi sıktım ve onunla yüz yüze geldim. Lanet olsun, kızgın olmama rağmen, onu görmek bile kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

Elleri paltosunun ceplerinde kaldırımda durdu. "Gidiyorsun sanıyordum."

“Gitmiyorum.” Kahvemi ağzıma götürdüm ve bir yudum aldım.

“Ah,” Talia bakışlarını botlarına indirdi. “Onlara ne söyledin?”

“Kime? Kardeşine mi? Pek bir şey anlatmadım. Gerçi görünüşe göre sen de onlara pek bir şey anlatmamışsın.” Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemek mümkün değildi. Kanım elimdeki kahve kadar sıcaktı. “Birlikte olduğumuzdan haberleri yok, değil mi?”

Sertçe yutkundü. “Knox üniversitede biriyle çıktığımı ve yürümediğini biliyor.”

“Biriyle.” Ben sadece biriydim. Kendimi fincanı avucumun içinde ezmek için elimi gevşetmeye zorlamam gerekti. “Ona sikik adımı bile söylemedin.”

“Lyla’ya söyledim. Ve aileme.”

“Doğru. Babanı unutmuşum. En azından spor salonuna gelip Quincy’de ortaya çıktığım için kıcıma tekmeyi basacak kadar beni tanıyor.”

“Ne? Ne zaman?”

“Fark eder mi? Eminim sadece hakkımdaki kötü şeyleri bilmesini sağladın. İyileri paylaşma zahmetine girmedin.”

Birlikte geçirdiğimiz bir yıl hayatımın en güzel zamanlarıydı. Her anıya değer vermiştim. Sayısız ânı tekrar tekrar yaşadım. Sadece onu yakınımda tutmak için. Her zaman aklımda olduğundan emin olmak için.

Belki de o, ayrı geçirdiğimiz yılları sadece sonunu tekrarlayarak geçirmişti.

Benim hatamdı. Benim hatamdı. Ama lanet olsun, acıtıyordu.

“Benden utanıyor muydun?” O zamanlar fakir, eğitimsiz ve hayatını kazanmak için yumruklarını kullanan bir adamdım.

“Ne? Hayır.”

Ona inanmak istedim. “O zaman neden?”

Tereddüt etti. “Karmaşık bir durum.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Sanırım öyle.”

Talia’yı kaldırımda bıraktım ve kamyonetime bindim. Arabayla uzaklaşırken ona bakmamak için kendimi zor tuttum.

“Sikeyim.” Main’den dönerken direksiyona bir yumruk indirdim.

Kahretsin, keşke Jasper burada olsaydı. Bugün dövüşmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı. Acıyı uyuşturacak ve dikkatimi gerçeklerden uzaklaştıracak herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Onu kaybediyordum. Onu tekrar kaybediyordum.

Belki de en başından beri hiç kazanmamıştım.

8. Bölüm

Talia

Foster çılgına dönmüştü. Günahlarımızı üst üste koyduğumda, onunki benimkinden on kat daha ağır basıyordu. Kızgın olmaya hakkı yoktu. Peki neden içimdeki bu suçluluk duygusu geçmiyordu? Üç gündür onunla mücadele ediyordum.

“Tamam, dökül bakalım,” dedi Lyla kafenin ön kapısının kilidini çevirdiği anda. “Az önceki o ateşli adam kimdi?”

“Geçmişten biri.” İçimi çekerken masaları silmek için kullandığım bezle oynuyordum. “Karmaşık bir durum.”

Biraz önce kaldırımda Foster’a yaptığım açıklamanın aynısıydı. Kulağa ilk seferinde olduğu kadar basmakalıp ve acınası geliyordu.

“Bu konuda konuşmak istemiyorsun, değil mi?” Masaya doğru yürüdü, sandalyelerden birini alarak masanın üzerine kaldırdı.

“Pek sayılmaz.”

Dükkânı kapatmak için ortalıkta dolanırken kaşlarını çatsa da sessiz kaldı ve ayrıntılar için beni dürtmedi.

O tezgâhın arkasında espresso makinesini temizleyip sa-

ılmayan hamur işlerini buzdolabına taşırken ben de masaları silip sandalyeleri kaldırmayı bitirdim.

Pencerelerin ardındaki ışık, karanlık çökene ve camdan yansıyan parıltı şehir merkezindeki sokak lambalarından gele- ne kadar hızla azaldı.

Ben yerleri süpürüp paspaslarken Lyla da mutfağı temizle- di. İkimiz de kapanış rutinini kısa sürede hallettik.

Bir yanımda bu dükkânın sahibi olduğu için Lyla'yı kıskanı- yordu. Çalışma saatlerini kendi belirliyordu. Seçimleri kendi- sine aitti. Burada doktor olarak asla sahip olamayacağım bir özgürlük vardı. Hayatımda başka bir şey yapmayı hayal ede- mememle alakası yoktu. Sadece bunun gibi özel anlarda öyle hissettiriyordu. Kahve dükkânını temizlemekten, Eloise Ote- li'nde çarşaf katlamaktan, Knuckles'ta bulaşık yıkamaktan ya da çiftlikte inek taşımaktan hiç şikâyet etmedim.

Ailem girişimcilerle doluydu, nesillerdir de durum öyley- di. Çiftlik en büyük işletmeydi ama Eden ismi tüm kasabaya yayılmıştı. Eğer şu anda herhangi bir işletme bizim değildiyse bile, büyük ihtimalle eskiden sahibi akrabalarımızdan biri idi.

Son yıllarda annem ve babam yatırımlarının bir kısmını sa- tarak emekli olmak için çok uğraşmışlardı. Biz çocuklara da işleri devralma şansı verdiler.

Sadece Mateo ve ben bir işi devralmamıştık. En küçük kar-deşim şu anda uçak uçuruyordu ama geri dönüş yolunu bulaca-ğınımı umuyordum.

Montana'nın bizi eve çekmek için bir yolu her zaman vardı.

Hayatımı burada, anne babamın, kardeşlerimin, büyükanne ve büyükbabamın, teyzelerimin, amcalarımın ve kuzenlerimin yanında geçirmeye karar vermiştim.

Ve şimdi de Foster.

Quincy’de kalıyordu. Bana gitmeyeceğini söylediğinde hissettiğim rahatlamayı kabul etmeyi reddediyordum. Bana utanıp utanmadığımı sorduğunda yüzünde beliren acıyı da gözümün önüne getiremiyordum.

Asla utanmamıştım. Foster’ı sevmekten bir kez bile utanmamıştım. Onu herkese anlatmalıydım. Ayrılığımız konusunda dürüst olmalıydım.

Lyla elinde bir havluyla mutfaktan çıktı. “Mutfakta işim bitti. Burada bitirilmesi gereken başka bir şey kaldı mı?”

“Bir şey kalmadı.” Yine de yemeğe gidebilmek için ceketi mi almak yerine sandalyelerden birini ters çevirdim ve kendimi üzerine bıraktım. “Bahsettiğin adam var ya? O, Foster. Üniversite son sınıfta çıktığım adam.”

“Gerçekten mi?” Lyla tezgâhın etrafında dönerek bir sandalye daha çekti ve yanıma oturdu. “Knox’la konuşurken meşguldüm ve adını duyamadım. Muhteşem biri.”

“Biliyorum.” İnledim. Foster yaşlandıkça daha da seksi olmuştu. Hâlâ hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olmasaydı her şey daha kolay olurdu.

“Neden burada? Sence ilişkinizi yeniden mi canlandırmak istiyor?”

“O ...” Benim için burada. Telaflı etmek için. Konuşmak için. Belki de affedilmek için. Açıkça tekrar denemek istediğini söylememişti ama geçen geceki öpücüğü görmezden gelmek imkânsızdı. “Tam bir karmaşa.”

“Taşındığın için ayrılmamış mıydınız?” diye sordu. “Eğer burada yaşayacaksa, belki bu sefer zamanlama doğru olur.”

“Beni kırdı,” diye fısıldadım.

“Seni kırdı mı?” Duruşunu dikleştirdi. “Ne oldu?”

İlişkimizin hikâyesi ağzımdan döküldü, sanki yıllardır ser-

best bırakılmayı bekliyormuş gibiydi. Bitirdiğimde Lyla'nın yüzünde de Foster'ın yüzündeki kadar derin bir acı vardı.

“Bunları bana hiç anlatmadın,” dedi.

“Erkek arkadaşının en iyi arkadaşınla nasıl evlendiğini tartışmak pek kolay değil.”

“Üniversitedeki oda arkadaşım,” diye düzeltti. Lyla Vivienne'den her zaman oda arkadaşım diye söz etmişti, en iyi arkadaşım değil. Bu unvanı daha anne karnındayken kendisi almıştı. “Bunun hakkında konuşmanın kolay olmadığını anlıyorum ama bana söylemeliydin.”

“Özür dilerim.”

“Knox da Foster'ı bilmiyordu. Bilen biri var mı?”

“Babam. Foster'ın taşınmama yardım etmesi gerekiyordu ama ayrıldıktan sonra planlar değişti. Babam U-Haul'u taşıma-ya yardım etmeye geldi. Çok üzül müştüm. Olanlardan haberi var, annemden de sır saklamadığını biliyorsun.”

“Senin aksine.” Lyla alay etti. “Sana kızgınım.”

“Yalnız değilsin,” diye mırıldandım.

“Böyle şeyleri birbirimizden saklamayız.” Sandalyesinden kalktı, tezgâhın üzerinde duran cam temizleyiciyle bir bez aldı. Vitrin üzerinde çalışmaya başladı –ben zaten temizlemiştim– cam gıcırdayana kadar görünmez parmak izlerini ve lekeleri sildi.

“Özür dilerim, Lyla.”

Bakışları bana döndüğünde, gözleri parlıyordu. “Sana her şeyi anlattım. Sen sadece kız kardeşim değilsin, aynı zamanda en iyi arkadaşımsın da. Kötü günlerimde bana destek olursun. Senin kötü gününde yanında olma şansını bile vermedin bana.”

“Ben-”

“Sus. Henüz bitirmedim.” Volta atmaya başladı. “Sen bir dâ-

hisin. İnanılmaz bir doktorsun ve pek çok insana yardım ediyorsun. Ama birinin sana yardım etmesine izin verme konusunda berbatsın. Mükemmel olmamak bu kadar zor olabilir mi?”

Eyvah. “Mükemmel değilim. Mükemmellikten oldukça uzağım.”

“Mükemmel olmadığını biliyorum. Yaptığın yemekler bir halta yaramaz. Bunu asla itiraf etmezsin. Gerçekte nasıl hissettiğini asla itiraf etmezsin. Bütün hafta hastanede çalıştıktan sonra gelip benim kafemi temizliyorsun.”

“Sorun etmiyorum.”

“Konu bu değil ve sözümü kesmeyi bırak.” Parmağını kaldırdı. “Temizlikte bana yardım etmene ihtiyacım yok. Ama istediğini biliyorum, o yüzden izin veriyorum. Farkı anladın mı?”

Çenemi kapalı tuttum.

“Bu cevaplaman gereken gerçek bir soruydu.”

“Evet.” Dudaklarımı bir gülümseme kapladı. “Sana Foster’dan uzun zaman önce bahsetmeliydim. Bir dahaki sefere bir adam kalbimi kırdığında sana söyleyeceğime söz veriyorum.” Sadece kız kardeşime yaslanmam gerektiği için değil, kötü günlerimde ortaya çıkma şansı verilmesi Lyla için önemli olduğu için.

“Teşekkür ederim.” Başıyla onayladı. “Peki Foster konusunda ne yapacaksın?”

“Onu görmezden gelsem?”

Güldü. “Bekâr bir kadın böyle görünen bir adamı görmezden gelemez.”

“Tanrım.” Yüzümü ellerimin arasına aldım. “Bilmiyorum. *Bilmiyorum.* Üç gün önce beni öptü ve bunu düşünmeden edemiyorum.”

“İyi miydi?”

“On beş yaşındayken ilk öpücüğünü aldığın zamanı hatırlıyor musun?”

Lyla sandalyesine doğru yürüyerek hayalperest bir gülümsemeyle yerine oturdu. “Jason Palmer.”

“O gece bana her ayrıntıyı anlatmam istemiştin.” Konuştuğumuzu kimse duymasın diye gizlice ahıra gitmiştik. Meraklanmış, heyecanlanmış ve biraz da kıskanmıştım. Lyla erkeklerle karşı her zaman daha cesur olmuştu. “Bana gökkuşağından daha iyi olduğunu söylemiştin.”

“Gökkuşaklarını severim.” Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “O hâlde Foster’la öpüşmeniz sadece iyi değildi.”

“Gökkuşağımdan daha iyiydi.”

“Aman Tanrım. Kız kardeşin olarak, sana yaptıkları için ondan nefret etmek zorundayım. Ama en iyi arkadaşın olarak, ne karar verirsen ver seni destekleyeceğim. Ne yapacaksın?”

“Gitmesini isteyeceğim.” Omuz silktilim. “Yapamam. Artık çok geç.”

Lyla uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. “Gökkuşakları için çok mu geç?”

“Gökkuşakları fırtınada kayboldu.” Foster ve Vivienne’in fırtınası.

“O zaman belki bir şeyleri açıklığa kavuşturabilirsiniz. Açıklamak istiyor. Denemesine izin vermenin ne zararı var?”

Az önce ne zararı olacağını mı sormuştu? Ona âşık olurdum. Ve o da beni tekrar kırardı.

Ayağa kalkıp sandalyemi masaya koyana kadar birkaç dakika sessizce oturduk. Sonra birlikte Knuckles’a yürüdük ve sessiz bir akşam yemeği yedik. Lyla tatlıyı yerken esnemeye başlayınca hesabı istedim.

“Seni seviyorum.” Kafenin arkasındaki sokakta benim cipimle onun arabası arasında dururken ona sarıldım.

“Ben de seni seviyorum. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Lyla Main’e doğru sürerken ben de diğer yöne gittim. Ancak mahalleme giden caddeye ulaştığımda, düz gitmeye devam ederek Aşağı ClarkFork Yolu’na ulaşana kadar nehrin karanlık kıvrımını takip ettim ve kasabanın dışına çıktım.

Belki de Lyla haklıydı. Belki de Foster’la olanları açıklığa kavuşturup bitirmem gerekiyordu. Belki o zaman acı ve hayal kırıklığı geçerdi. Belki o zaman gerçekten unutabilirdim.

Ayrıca kahretsin, benim de söyleyecek birkaç şeyim vardı.

Foster bana kızgındı. Böyle bir hakkı yoktu.

Her kilometrede kalbim hızlanıyordu. Öfkem, direksiyondaki tutuşumun canımı acıtmasına neden olacak kadar kabarmıştı. Spor salonunun içindeki ışıklar pencerelerden geceye doğru süzülüyordu. Park ederek cipten indim ve aceleyle içeri girdim, kendime bu ziyareti ikinci kez düşünme fırsatı vermedim. Duygularımın yatışmasına müsaade etmedim.

İçeri adımımı atmamla beraber sıcak hava yüzüme vurdu.

Spor salonu hafta başında olduğu gibi değildi. Alanın ortasında yükseltilmiş bir boks ringi vardı. Matlar ve ringin tabanım saran örtü parlak maviydi. Siyah halatlar ringin etrafını sarıyordu. Ortasında, üzerinde şorttan başka bir şey olmayan Foster duruyordu.

Vücudu, o biçimli kasları terden parlarken göğsü güçlkle aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

Arzu bacaklarımın arasında birikti. Karnım kasıldı. *Siktir.* Bu gece buraya gelmek hataydı. Beni günaha teşvik ediyordu.

Onu antrenman yaparken izlemek beni her zaman tahrik et-

mişti. Dövüşleri sırasında, koltuğumun kenarında kazanmasını umarak oturdum. Kaybedecek diye paniğe kapılırdım.

Ancak kazandığı gecelerde –ki çoğu zaman kazanırdı– onu kamyonetinin arka koltuğuna sürükleyip kıyafetlerini yırtmadan otoparktan çıkamazdık.

“Ne istiyorsun, Talia?” Foster’ın sesi jilet gibi keskindi.

Ona baktığımda hiçbir şey hissetmemek istiyordum. O fotoğrafımızı yüz parçaya ayırabilmek istiyordum. Geceleri uyduğumda yüzünün rüyalarımın girmemesini istiyordum.

Bana kızmayı bırakmasını istiyordum. Lanet olsun bana kızmaya hakkı yoktu.

Ringe yönelerek kenarına tırmandım. Sonra eğildim ve halatların arasından kayarak doğruca kişisel alanına girdim.

“Bana kıyamazsın.” Parmağım çıplak göğsünü dürttüğünde sert kaslarla karşılanmışım.

Botlarıma ve içine girmiş olan kar parçalarına baktı. Çenesini sıktı. “Ayakkabılarını çıkar. Bu kahrolası yeni bir ring.”

Burun deliklerim öfkeyle genişledi. Buna rağmen eğilerek bir botumu çıkarıp halatların üzerinden attım, ardımdan diğerini de attım. İkisi de beton zemine gürültüyle düştü. Botlar olmadan biraz daha kısaydım, bu yüzden ayak parmaklarımda üzerinde durarak onu tekrar dürttüm. “Bunu sen yaptın. Ben değil. Bu yüzden bana kıyamazsın.”

“Ailene benden bahsetme zahmetine girmedin.” Ellerini dar kalçalarının üzerine koydu. “Bir yıldır birlikteydik. İtiraf et. Eve benim gibi birini getirdiğinde babanın ne diyeceğinden endişelendin.”

“Ah, siktir git.” Ellerimi göğüs kaslarına yerleştirerek onu olabildiğince sert bir şekilde ittim. Topuklarının üzerinde sallanmadı bile. “Bana bunu nasıl söyleyebilirsin? Utanacağımı

nasıl düşünürsün? Kahretsin, gerçekten parayı önemseydiğimi mi düşünüyorsun?”

“Ama yaptın!” Kollarını iki yana açtı. “Beni sakladın Talia. Beni sakladın.”

“Seni sevdim.” Tüm ağırlığımı vererek onu tekrar ittim. “Yirmi bir yaşındaydım, evimden binlerce kilometre uzakta, LasVegas’ta yaşıyordum. Annemle babam adını biliyordu. Herkes bir erkekle çıktığımı biliyordu. Ama hayır, erkek kardeşlerimle aşk hayatımın ayrıntılarını konuşmadım.”

“Bahaneler, Talia. Peki ya kız kardeşin?”

“Yeteri kadarını biliyordu. Bize ne olacağımı bilmiyordum. Ona neden söylemediğimi bilmiyorum, tamam mı? Amacım seni incitmek değildi. Bunu seni saklamak istediğim için yapmadım. Taşmacaktım ve bu konuda hiç konuşmamıştık.”

“Konuştuk.”

“Gerçekten mi? Ne zaman? Seattle’a taşınıyordum ve senin tek söylediğin ‘Bir yolunu buluruz,’ oldu.” Yüzüne doğru havada tırnak işareti yaptım.

“Bir yolunu bulurduk.”

“Bu Vivienne’le *evlenmeden* önce miydi, sonra mı?” Bu sefer onu ittiğimde, tüm gücümü kullandım. Yedi yıllık öfke ve kalp kırıklığımı kullandım. Bu defa dengesini korumak için bir adım geri atmak zorunda kaldı.

“Seni dört yüz otuz yedi gün boyunca sevdim.” Ona hareket edebileceği bir alan bırakmadım, yumruklarımınla onu köşeye sıkıştırdım. “Bir yıl, iki ay ve on bir gün.”

Yumruk atmaya çok uzun zaman olmuştu, bir dövüş ringindeydik ve lanet olsun, bu dövüşü istiyordum. Bu yüzden burnuna bir yumruk attım.

Tek bir hareketle bileğimi kavradı. “Ne halt ediyorsun?”

“Yakında bir dövüş olacağını söylediğini sanıyordum.” Kolumdaki kasları gererek bir yumruk daha attım. “Benden yardım istedin, değil mi? Al bakalım.”

“Talia, kes şu saçmalığı.”

“Hayır.” Bu kez sağ kolumla böbreğini hedef alan bir yumruk attım.

Dirseğiyle yumruğu savuşturdu ve geri çekilip ringin etrafında dolaştı.

Onu takip etmeye devam ettim ve vücuduna isabet etmeyen anlamsız yumruklar savurdum.

“Vivienne’i seçtiğin için senden nefret ediyorum.” Bir yumruk daha.

“Benim seni sevdiğim gibi beni sevmediğin için senden nefret ediyorum.” Yeni bir yumruk daha.

“Unutması bu kadar zor bir adam olduğun için senden nefret ediyorum.” Bir sonraki yumruğu atarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Gözlerim dolduğunda Foster bulanıklaştı ama yumruk atmaya devam ettim. “Senden utandığımı mı düşünüyorsun? Senin için her şeyi yapardım, Foster.”

“Talia, dur.” Elimi tuttu ama ben tutuşundan kurtuldum. O da göğsüne kontrolsüz, vahşi ve tüm gücümü kullandığım bir yumruk atmama izin verdi.

Acı elimde patladı, eklemlerim ağrıyordu. “Orospu çocuğu.”

“Kahretsin.” Foster, ona olabildiğince sert vurmamdan hiç etkilenmeden elimi tuttu ve parmaklarımı geriye doğru açarak elimi inceledi.

“Bir şey yok.” Parmaklarımı avucundan çekerek ringin diğer tarafına yürüdüm. Parmak eklemlerimi silkelerken ona sırtımı döndüm. Bir süre sonra acı azalınca burnumu çekip gözlerimi kuruladım.

Aferin, Talia. Aklımı tamamen yitirmiştim.

İpleri çekiştirdim, kaçmaya hazırdım ama Foster'ın eli dirseğime dolanarak beni durdurdu.

“Tally, özür dilerim.” Bu da diğer özürleri kadar içtendi. Yavaş yavaş, sinsi bir şekilde içime işliyorlardı.

“Senden asla utanmadım,” diye fısıldadım. “Asla.”

Birlikte olduğumuz süre boyunca Foster çocukluğu hakkında pek konuşmamıştı. Bir keresinde beni öğle yemeğinde ailesiyle tanıştırmıştı ve ikisi de iyi görünüyordu. Yine de ailesinin evine hiç gitmemiştik. Foster'ın dairesinde de fazla vakit geçirmemiştik çünkü kötü bir mahalledeydi.

“Yüzüme bakar mısın?” diye sordu.

Titrek bir nefes aldım ve ona döndüm. Küçük bir siyah harf bloğu kaburgaları boyunca dikey bir çizgi hâlinde uzanıyordu. Daha önce aval aval bakmakla meşgul olduğum için fark edememişim. Sonra yumruk atmakla meşguldüm.

Ama şimdi, onları görmemek mümkün değildi.

GARNET.FLATS

“Bu ne?” Bakışlarıyla buluşarak kelimeleri işaret ettim. “Neden bu dövmeyi yaptırdın?”

Vücudundaki tek dövmeydi.

Uzun bir süre gözlerini kapadı, omuzları çöktü. “Bir keresinde bana büyük büyükannenin lal taşı” toplamayı çok sevdiğini söylemiştin.”

“Büyük-büyük-büyükannem,” diye düzelttim.

Büyük büyük büyük babamla birlikte Quincy'yi kurmuşlardı. Ailemiz o zamandan beri burada yaşıyordu. İnsanlar bir Eden'e çarpmadan Main'den aşağıya taş atamazsınız diye şaka yaparlardı.

* (TR): Garnet Ovası. -r.n.

** Garnet kelimesinin İngilizce lal taşı anlamına vurgu yapılmaktadır. -ç.n.

Haksız sayılmazlardı.

Genellikle çekirdek ailemize Quincy kraliyet ailesi denirdi—ya şaka ya da kıskançlıkla. Bu terimden gerçekten nefret ederdim. Biz bu kasabayı, kalıp hayatımızı burada kuracak kadar seven insanlardık. Köklerimize ve hikâyelerimize değer veren bir aileydik, tıpkı büyük büyük büyükanmeminki gibi.

Lal taşı toplamayı çok severdi. Öldüğünde epey bir koleksiyon biriktirmişti. Çoğu mücevher hâline getirilmiş ve nesilden nesle aktarılmıştı. Bende bir çift lal taşı küpe vardı. Lyla ve Eloise'in de kolyeleri vardı.

Garnet Ovası, çiftlikte lal taşlarının büyük bir kısmını bulduğu bölgeydi, adı da buradan geliyordu. Babam yazları beni oraya kendi taşlarımı bulmam için götürürdü. Annem bize piknik sepeti hazırlardı ve baba-kız kaçamağı yapardık. Hiçbir zaman kendime ait bir değerli taş bulamamış olsam da orası özel yerim hâline gelmişti.

Foster'a Quincy hakkında anlattığım pek çok hikâyeden biriydi. Çiftlik hakkında. Montana'daki evim onu her zaman büyülemişti ve kendi gözleriyle görmek için sabırsızlandığını söylerdi.

Şimdi buradaydı.

Ve benim özel yerim onun tenine işlenmişti.

“Hiçkimsenin bir yeri senin anlattığın gibi anlattığını duymamıştım,” dedi. “Gözlerimi kapatabilir ve orada, çayırlarda seninle birlikte durabilirdim. Dağları görebiliyor ve ağaçların kokusunu alabiliyordum. İnşa etmek istediğin evi hayal edebiliyordum. Yaşamak istediğin hayatı.”

“Neden vücudunda bu dövme var?”

“Bana hatırlattığı bir şey var.”

“Ne?”

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. “Kaybettiklerimi.”

Gözyaşları geri geldi.

“Senin hayallerin benim hayallerimdi, Tally. Seni kaybettiğimde onları da kaybettim.” Parmağını çenemin altına soktu. “Seni kaybettim mi?”

Evet. Verilmesi kolay bir cevap olmalıydı. Vivienne’i seçmişti. Peki neden söyleyemiyordum? Neden çekip gidemiyordum?

Önümde dikilirken gözleri benimkileri taradı, daha da yaklaştı. Ve tıpkı geçen geceki gibi, onu itmedim.

Gökkuşağını istiyordum.

Damarlarımdaki ateşi tutuşturan dokunuşun bir fısıltısı gibi, Foster’ın dudakları dudaklarıma değdi.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve onu öne doğru çekmek için elimi boynuna attım.

Hiç tereddüt etmedi. Beni ayaklarımdan çekip göğsüne doğru oturturken kolları etrafımı sardı.

Dilinin bir hareketiyle ringin dışındaki dünya yok oldu. Dünya diye bir şey yoktu. Geçmiş bir bulanıklıktı. Bacaklarım beline dolandı ve bizi birbirimize kilitledi.

Ağzını benimkinin üzerine eğdi, dili benimkine karışmak için derinlere daldı ve ben umursamazlığın içinde eridim. Gökkuşakları, yıldızlar ve bir arzu senfonisiydi. Dudakları cennet gibiydi, yumuşak ama aynı zamanda sertti. Dişlerini geçiriyor, inlememi sağlamak için doğru miktarda basınçla emiyordu.

Elleri kıcıma gitti, yüzüm onunkinin üzerinde olana ve saçlarım etrafımıza dökülene kadar beni yukarı kaldırdı. Ardından yere oturduk ve Foster dizlerinin üzerine çöktü. Tutuşu sarsılmadı. O topuklarının üzerinde, ben de kalçalarının üzerinde oturana kadar dudakları benimkilerden ayrılmadı.

Paltomu iterek omuzlarımdan sıyırmadan önce mırıldandı.
“Siktir, Tally.”

Üzerimden çıkarmak için çılgınca kollarımı salladım. Bunun üzerine kazağımın eteklerini çekiştirdi, başımdan fırlayıp boşlukta süzülene kadar sürükledi.

Ağzı boynuma kaydı ve tenimi öpüp emmeye koyuldu. Avuçlarım teninde geziniyor, omuzlarının ve göğsünün keskin kaslarını izliyordu. Avuçları omurgamın üzerinde yayılıyor, vücudunun gücü benimkini sarıyordu.

Yıllar içinde değişmişti. Güçlenmiş, irileşmiş, güçlü bir genç adamdan Adonis’e dönüşmüştü. Foster’ın vücudu günah ve seks için geliştirilmişti.

Parmakları sutyenimin askılarını aşağı çekerken, “Daha fazla,” diye soludum.

Foster öne doğru eğildi ve sırtım minderlere değene kadar beni aşağı indirdi. Üzerimde gezindi, çeneme ve boynuma öpücükler kondururken dudakları tenimde iz bıraktı.

Memelerime doğru ilerlerken parmaklarım saçlarının arasından geçti. Meme uçlarımdan birini ağzına alırken ağzının ıslak sıcaklığı sutyenimin dantelli kaplarından sızıyordu.

“Ah, Tanrım.” Ne halt ediyordum ben? Kimin umurundaydı ki?

Gökkuşakları Lyla’nın olabilirdi. Ben bunu istiyordum.

Havai fişekleri.

Tüm bedenim yanmaya hazırды.

“Adımı söyle,” diye hırladı tenime karşı. Dudakları göbeğimden pantolonumun beline doğru ilerliyordu.

“Foster.” Nefes nefeseydim.

“Aferin kızıma.”

Düğmeyi açıp fermuarı aşağı çekerken kalçalarımı kaldır-

dım. Sonra kotu bacaklarımdan aşağı sürükleyerek çoraplarımla birlikte sıyırdı. Beni sutyenim ve külotumla bıraktı.

Çılgına dönmüştük, kalan parçaları da çıkarmak için çırpınıyorduk. O şortunu ve altındaki baksırını indirirken ben sutyenimle uğraştım. Ben daha ondan kurtulamadan, külotumu bedenimden söktü ve yırtık dantel parçasını omzunun üzerinden fırlattı.

Ereksiyonu sıırıslıkılam olmuş kadınılığımı dırterken bir kez daha ağzımı ele geçirdi. Ön sevişme yoktu. İkimizin de ağızlarımızın birleşmesinden, dillerimizin birbirine dolanmasından başka bir şeye ihtiyaçı yoktu.

Foster aramıza uzandı, aletinin ucunu klitorisime sürttü ve girişime yerleştirip içeri itmeden önce vücudumda bir ürperti yarattı.

Gerilmenin tadını çıkararak ağzına doğru inledim, iriliğinin verdiği acı irkilmemi sağlamıştı. Kalın aletini daha da derine soktuğunda zevkle kasıldım.

Dudaklarıma karşı, “Siktir, Talia,” diye inledi.

“Hareket et.” Bacaklarımı etrafına doladım, parmaklarım omuzlarına yapışmıştı.

Kendini geri çekti ve ardından bizi kıpırdatıp nefesimi kesen bir ritim buldu. Kalçalarının ara vermeden benimkilere çarpması uçurumun kenarına doğru sürüklenmeme sebep oluyordu. Çarpan kalp atışlarımızın ve düzensiz nefeslerimizin sesi boş alanı doldurdu.

Foster vücudunun gücünden yararlanarak içimde hareket ederken kendini geri tutmadı, ikimiz de daima sert seksi sevmiştik. Eli kıcıımı okşadı, dizime ulaşana kadar uyluğumun kıvrımı boyunca ilerledi, ardından kalçasına doladığım yerden bacağımı itti. Daha yukarı, neredeyse omzuma kadar kaldırdı. Bu açđ o kadar derine girmesini sağladı ki nefesim kesildi.

Foster vücudumun sırlarını uzun zaman önce öğrenmişti ve adamın harika bir hafızası vardı.

“Bunu hissediyor musun?” Kendini ileri doğru itip durdu, aletinin başı klitorisime baskı yapıyordu.

“Foster.” Tırnaklarımı omzuna geçirirken, sırtım minderden kalktı.

Tekrar içime girmeden önce kendini geri çekti. “Bunu hissediyor musun, Talia?”

Bacaklarım titremeye başladı. Nefesim kesilmişti, zirveye ulaşmak üzereydim.

“Cevap ver.” Hızını değiştirdi, yavaşça içime girerek bizi bir bütün hâline getirdi. Acı verecek kadar yavaştı. “Bunu hissediyor musun?”

Kimyayı değil. Şehveti değil. Havai fişekleri değil.

Hepsinin altında gömülü, adını koymayı reddettiğim imkânsız duygudan bahsediyordu.

“Bunu hiss-”

“Evet,” diye fısıldadım. Evet, bunu hissediyordum.

Foster’m dudakları başka bir öpücük için benimkini buldu. Dili ağzımın içini yağmaladı ve aleti içimdeki o tatlı noktaya çarptı. Gözlerimde yıldızlar patlayıncaya ve ben binlerce parçaya bölünerek onun adını haykırıncaya kadar oradan ayrılmadı. Bir süre sonra orgazmım onunkini de tetiklemişti. Ben aletinin etrafında titreyip kenetlenirken o da kükreyerek boşaldı.

Dünyaya geri dönmem dakikalar ya da saatler aldı. Belki de gerçekliğin canımı yakacağını bildiğim için şehvet buğusuna sarılmıştım. Foster vücutlarımızdaki ter soğuyana kadar beni sıkıca tuttu ve üzerimden yuvarlanarak yanımda kemiksiz bir yığın hâline geldi.

Havai fişeklerin ışığı soldu.

Gökkuşığı kayboldu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, ringin diğer tarafındaki dağılmış kıyafetlerimi ya da yırtık külotumu görmek istemiyordum. Onlar ne kadar güçsüz olduğumun kanıtıydı.

Öte yandan sonsuza kadar bu minderde kalamazdım, bu yüzden doğrulup kot pantolonumu topladım ve bacaklarımdan yukarı çektim. Çoraplarımı ve sutyenimi cebime tıktırıp kazağımı çekiştirdim. Hemen ardından botlarımı ve montumu giymek için ringden indim.

“Talia.” Foster ringde çıplak yattığı yerden kıpırdamamıştı. Gözlerini açtı ve o fırtınalı mavi bakışlarıyla beni durdurmak için başını çevirdi. “Seni kaybettim mi?”

“Daha önce olduğum kadını kaybettin.”

“Peki ya şimdi olduğun kadını?”

Bir cevabım olmasını dilerdim ama yoktu. Bu yüzden onu ringde bırakıp eve döndüm. Garajımda ağlamak yerine gözyaşlarımın duşta akmasına izin verdim.

9. Bölüm

Foster

Bir Ocak. Yeni bir yıl. Yeni bir başlangıç.
Uzun zaman sonra ilk yeni yıla kendi başıma giriyordum.

Elbette bu, Talia beni kabul etmediği sürece geçerliydi. O gün geldiğinde ömrümün sonuna kadar onun olacaktım.

Dün, cumartesi gecesini düşünmesi için ona zaman tanı-
mıştım. Ben de bu zamanı düşünmek için kullanmıştım. Bir-
likteyken alev almaya müsaittik. Ayrıca lanet olsun, kendimi
onun bedeninde kaybetmek iyi hissettirmişti. Nabzını etrafım-
da hissetmek. Gözlerindeki arzuyu görmek. Boşalırken adımı
söylediğini duymak.

Umutlarım artmıştı. Beni affetmesi pek olası olmasa da...

Umutla bekliyordum.

Talia eskiden olduğu kadını kaybettiğini söylemişti. Onu
tekrar kaybetmeyeceğimden emindim. Eğer buna engel olabi-
lirsem.

Bu yüzden bu yıla dürüstlikle başlayacaktım. Çok gecikmiş
bir itirafla karşısına çıkacaktım.

Günümün çoğunu spor salonunda geçirmiştım, temizlik yapıyor ve mekâna son rötuşları vermek için kırım yırtıyordum. Son ekipmanlar da yerleştirilmişti ve iyi bir antrenman yapmayı başarmıştım.

Ardından öğleden sonramı alışveriş için ayırarak şehre indim ve eve dönerken Talia'nın çalışıp çalışmadığını görmek için hastaneye uğradım. Cipi her zamanki park yerindeydi, bu da henüz zamanım olduğu anlamına geliyordu. Hayatımda ilk kez çamaşır yıkadığım için sevinmişim.

Güneş saatler önce batmıştı. Beklemek acı vericiydi ve sonunda beni evimden çıkarıp şehre götürmüştü. Talia'nın evine.

Evinin önüne park ettiğimde gergindim. İçerideki ışıklar yanıyor, karla kaplı çimenlere bir parıltı yayıyordu. Bu sabah yoğun bir kar yağışı olmuş, kaldırımı beyaza bürümüştü.

Verandasının köşesinde mavi bir kürek vardı. Kamyonetinden indim, paltomun fermuarını yukarı çektim ve işe koyuldum. Birkaç dakika daha oyalanırken küreğin sürtünme sesi soğuk ve karanlık geceyi doldurdu.

Kendime umut edebileceğim biraz daha zaman tanıdım.

Kapı açıldığında verandanın son merdivenindeydim. Talia eşikte durdu, makyajsızdı, saçları nemliydi ve kusursuzdu. Quincy'deki ilk gecemde olduğu gibi giyinmişti. Tayt. Büyük beden bir kapüşonlu.

Bir UNLV kapüşonlusu.

Aynısından benim de vardı.

Kollarım beline dolayarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kaldırımını temizliyorum." Küreği bir kenara bırakıp yaptığım işi inceledim. "Muhtemelen senin yapacağından iki katı fazla zamanımı aldı."

"Harika. Benim yerime yaptığın için teşekkürler."

“Bir şey değil. Sanırım Montana’da yaşamak bana daha fazla pratik yaptıracak.”

Bana karşı çıkmasını ya da tartışıp Quincy’den ayrılmamı talep etmesini bekledim. Bunun yerine sessiz kaldı. Belki de cumartesi gecesinden sonra neden gitmediğimi artık anlamıştı.

Ona bakmak nefesimi kesti. Aramızda söylenmemiş binlerce kelime vardı, o sözcüklerin yoğunluğu elle tutulur cinstendi.

“Geçen gece hakkında-”

Elinin sallayarak geçiştirdi. “Bu konuda konuşmak zorunda değiliz.”

“Zorundayız. Prezervatif takmadım.” Gerçi bulabileceğim bir tane de yoktu. Uzun zamandır prezervatife ihtiyacım olmamıştı.

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

“Tamam.” Sesimde biraz hayal kırıklığı vardı. Talia’dan bir bebeğimin olması kötü bir sürpriz olmazdı. “Bir süredir kimseyle birlikte olmadım.” Beş saniyeden fazla dayanabilmiş olmam bile mucizeydi. Talia’nın vücudunun içinde olmak yer-yüzündeki cennetti.

“Boşanman yüzünden. Doğru.”

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandım. Hayır, boşanma yüzünden değildi. Yine de bu açıklama daha sonra gelecekti. “Beni bütün gece burada mı bekleteceksin? Burası pek sıcak sayılmaz.”

“İçeri girebilirsin ama sadece hipotermi geçirdiğinde seni tedavi edecek kişi ben olacağım için. Bugün hastanede yeterince zaman geçirdim ve yarın on iki saatlik bir vardiyam var.”

Güldüm, onun da yüzünde bir gülümseme görmeyi bekliyordum. Oysa az önce ayak parmağını çarpmış gibi görünüyordu. “Ne oldu?”

“Gülme.”

Gülümsemem kayboldu. “Neden?”

“Çünkü hoşuma gidiyor.” Talia yana kayarak içeri girmemi işaret etti.

O kapıyı kapatırken ben de botlarımı çıkarıp paltomu da girişteki askıya astım. Ardından kokusunu uzun uzun içime çekerek onu evin içine kadar takip ettim. Hindistan cevizi ve narenciye.

Cumartesi gecesi mutlu bir adam olarak uyumuştum çünkü tenimde bu koku vardı. Tanrı’ya şükür yıllar boyunca sabununu değiştirmemişti. Yoksa bu kokuyu özlerdim.

Oturma odasına girerken, “Harika bir yer,” dedim.

“Teşekkür ederim.”

Evi büyüleyici ve rahattı. Duvarlar; deri kanepeler ve koltuğu tamamlayan yumuşak bir taba rengine boyanmıştı. Ceviz sehpanın üzerinde altı mermer bardak altlığı vardı ve bunlardan birinde buzlu su dolu bir kavanoz duruyordu. Nem halkalarının mobilyaları mahvetmesinden her zaman endişe duymuştu, bu yüzden her yere bardak altlığı koyardı.

Duvarın karşısındaki şömine, verandanın merdivenleri için dışarıda kullanılan tuğlanın aynısından yapılmıştı. Aralıklarla oluşan çizik ve sürtünmelerin karakter kattığı parke zeminler orijinal görünüyordu. Kalın bir halı odanın büyük bir bölümünü kaplıyor, desenindeki koyu yeşil tonlar köşedeki saksıdaki paşa kılıcı bitkisiyle uyum sağlıyordu.

Ev çok eskiydi, muhtemelen açık konsept moda olmadan önce inşa edilmişti. Bu nedenle her oda duvarlar ve kemerli kapılarla ayrılmıştı. Kanepenin üzerinde tablolar ya da baskılar yerine fotoğraflardan oluşan bir galeri duvarı vardı. Ortadaki fotoğraf ailesine aitti.

Eski bir fotoğraftı. Vegas'taki dairelerinde bulunan kopyasının daha büyük bir versiyonuydu.

Talia kanepeye doğru yürüdü, ucuna oturup bacaklarını sanki kendini savunma pozisyonuna almak ister gibi minderin içine katladı. Sanki başına geleceklere hazırlanıyor gibiydi.

Ona biraz yer açarak kanepenin diğer ucuna geçip dirseklerimi dizlerime dayadım. "Üstündeki güzelmiş."

Hangisini giydiğini unutmuş gibi üzerine baktı.

"Bana da aynısından almıştın, hatırladın mı? Uyumlu olmanızın tatlı olacağını düşünmüştün."

"Kolları çok kısaydı, o yüzden hiç giymedin."

"Hayır, kolları iyiydi." Bu ona söylediğim iki beyaz yalandan biriydi. "Giymedim çünkü insanların bunu hak ettiğimi düşünmelerini istemedim. Üniversiteye gittiğimi düşünmelerini istemedim."

"Ne?" Başını eğdi. "Neden?"

"Liseyi zar zor bitirdim. Diplomamı aldım ve bir daha asla matematik ya da İngilizce derslerinden geçemeyeceğimi biliyordum. Üniversite fikri... o senin gibiler içindi. Benim gibiler için değil. Ve o tişörtü giydiğimde, bana asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlattı. Sana veremeyeceğim her şeyi. Fakir bir mahallede yaşayan ve en iyi yeteneği yumruklarını savurmak olan fakir bir çocuk. Cebinde yirmi doları olduğu için şanslı olan ve sana asla dünyayı veremeyeceğini bilen bir adam."

Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Dünyaya hiç ihtiyacım olmadı."

"Yine de sana vermek istedim."

O zamanlar kendimi maddi varlıklara kaptırmıştım. Başarıyı para ve statü olarak tanımlamıştım. Ailemin sahip olamadığı için acı çektiği her şey. Sahip olamadıkları için birbirlerine duydukları kızgınlık.

Zamanı geri alabilseydim, kendi kıcıma tekme basardım.

Talia'nın arabaya ya da lüks bir eve ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey her gece kollarımda uykuya dalmak ve her sabah yüzüme bakarak uyanmaktı.

“Çocukluğun hakkında pek konuşmamıştın,” dedi.

“Hayır.” Onu ailemle sadece bir kez tanıştırmıştım. Mümkün olduğunca kısa tutmak için birlikte akşam yemeği yerine öğle yemeği yemiştik.

O her zaman ailesinden bahsederken, ben ne pahasına olursa olsun bu konudan kaçınmıştım. Birbirimizin zıttı gibiydik. O bana her şeyi anlatmış ama beni tam tersi yönde paylaşmamıştı. Ben de onun hakkında herkese bir şeyler anlatmış ama onunla hiçbir şey paylaşmamıştım.

“Ben çocukken fazla paramız yoktu,” dedim. “Babam bir lastikçide çalışır, lastikleri değiştirir ve delikleri yamardı. Annem de caddedeki bir spor barında barmenlik yapardı. Birlikte iyi para kazanırlardı ama eve genellikle yarısıyla gelirlerdi çünkü kalanını kumarhanede bırakırlardı.”

“Kumar sorunları mı vardı? Bunu bilmiyordum.”

“Hakkında konuşmaktan hoşlandığım bir şey değildi. Annemle babam arasında pek çok soruna yol açtı. Sürekli kavga ederlerdi. Biri çok kaybedince diğeri sinirlenirdi. Bir sonraki seferde rolleri değişirlerdi.”

“Üzgünüm.”

Omuz silktim. “Oldukları kişi bu.”

Annem de babam da değişmeyecekti. Bunu kabullenmiştim. O günlerde birbirlerine kızmak yerine çoğu zaman bana da kızıyorlardı. Zenginliğim için bana kızıyorlardı çünkü zenginliğimi onlarla paylaşmıyordum, en azından onların istediği şekilde.

Onlara ne zaman para versem, haftalar içinde çarçur ediyorlardı. Babam için aldığım iki araba da nakit para için satılmıştı. Aynı şey anneme verdiğim mücevherler için de geçerliydi.

Paramı kumarda harcayamayacak kadar çok çalışıyordum. Bu yüzden satamamaları için onlara benim adıma bir ev almıştım. Doğum günlerinde ve Noel’de güzel hediyeler gönderirdim ve ben bu hediyelere ne olduğunu sormazdım.

“Huzurlu bir evde büyümedim,” dedim. “Normal ses seviyesi bağırıyordu. Sanırım bu yüzden kavga etmeye başladım. Bu, benim için bir kaçış yoluydu. Gürültüyü bastırma yoluydu. Lisede boks yapmaya başlayan bir arkadaşım vardı ve bir gün beni Angel’in Salonu’na götürdü.”

Angel’in Salonu, Arlo Angel’a aitti. Hayatımın o döneminde kurtarıcım olmuştu. Beni kanatları altına almış ve yıllarca kişisel olarak eğitmişti. Muhtemelen doğal bir yetenek ve bastırılmış bir saldırganlık gördüğü içindi.

“Babama saygı duymazdım,” diye devam ettim. “Annemi dinlemezdim. Ama Arlo... o benim kahramanımdı. Öfkeli bir çocuğu alıp ona geleceğini verdi. Bana harika olabileceğimi söyledi, ben de harika olmak için savaştım. Buna ihtiyacım vardı. Bana inanan birine ihtiyacım vardı. Uğruna savaşacak bir şeye ihtiyacım vardı.” Ve çok uzun zamandır Arlo’nun onayı benim motivasyon kaynağım olmuştu.

“Anlaşılabilir,” dedi. “Karizmatik bir adam.”

“Öyleydi,” diye düzelttim. “Kasım ayında öldü. Kalp krizinden.”

Talia’nın nefesi kesildi. “Ah, hiç bilmiyordum. Çok üzüldüm.”

“Ben üzülmedim. Arlo’yla çok şey oldu. Hiçbiri de iyi değildi.”

“Ne demek istiyorsun? Onu seviyordun.”

Uzun bir nefes verdim. Hikâyenin bu kısmını anlatmak hiç kolay olmamıştı. Muhtemelen sadece Jasper’la paylaşmamın sebebi de buydu. “Seninle tanıştığımda Arlo için dövüşmeyi bıraktım.”

“Ne?” Kaşlarını çattı. “Anlamıyorum. Onun spor salonunda dövüşüyordun.”

“Motivasyon kaynağım o değildi. En azından büyük bir kısmı değildi. İlk başta, bir kaçışa ihtiyacım olduğu için dövüştüm. Sonra onu gururlandırmak için dövüştüm. Sonra seninle tanıştım. Artık benimle ilgili değildi, seninle ilgiliydi. Hiç eğitimim yoktu. Avukat, bankacı ya da iş adamı olma umudum yoktu. Benim yeteneğim ringlerdeydi. Bu yüzden kazanmak için dövüştüm çünkü kazanmak yüzündeki en parlak gülümsemeyle ödüllendirilmek demekti. Adımı haykırdığını duymak demekti. Ve para demekti.”

Her şey paraya bağlıydı. Aptal olduğum için paranın önemli olduğunu sanmışım.

“Ailen hakkında konuştun. İşlerinden. Çiftlikten. Otelden. Zengin bir yerden geldiğini biliyordum. Ve kendime söz verdim, sana asla geri adım attırmayacaktım. Seni aşağı çekmeyecektim.”

Talia dizlerini bırakarak daha dik oturdu. “Bir tür kurban gibi davrandığın için mi kalbimi kırdığını söylüyorsun? ‘Daha iyi’ birini bulmam için mi gitmeme izin verdin?”

“Hayır.” Dişlerimi sıktım. Onu başka bir erkekle düşünmek bile son yedi yılda beni birden fazla kez uçuruma sürüklemişti. “Bana izin verdikleri her yerde savaşıyordum. Her seferinde dövülecek, her kuruşu kazanacaktım. Vücudum kırıla kadar. Gitmene asla izin vermeyecektim.”

“Ama bıraktın. Vivienne’i seçtin.”

Acı ve ihanetle dolup taşan mavi gözleriyle karşılaştım. Milyonlarca defa özür de dilesem bu hatamı ortadan kaldıramazdı. Ona verdiğim zararı telafi etmek için bir ömür bile yeterli değildi. “Olanlar için kendimi asla affetmeyeceğim, Tally. Sana yaptıklarım için.”

“Ama... neden?” Sesi çok savunmasız geliyordu. “Bize ne oldu? Mutluyduk. Mutlu olduğumuzu sanıyordum. Öyle değil miydik? Vivienne’e karşı hislerin olduğunu bana söylemeliydin.”

“Yoktu.”

Elleri dizlerinin üstünde yumruk oldu. “Onunla *evlendin*.”

“Çünkü Arlo bana şantaj yaptı. Vivienne’le evlenmek de dahil olmak üzere ya onun her istediğini yapacaktım. Ya da bana sırtını dönecekti.”

“Fakat neden?”

“Elli bin dolarlık bir dövüğe girdiğim için.”

10. Bölüm

Talia

“N-ne?” Başımı salladım. “Dövüşe mi girdin? Ne zaman? Hangi dövüş?”

Her dövüşüne gitmiştim ve sadece iki kez kaybetmişti. Her ikisi de öyle istediği olmuştu, kazanmaya o kadar yakındı ki kıl payı galibiyeti kaçırmıştı. Foster yenilse de aynı şekilde devam etmişti. Kendini tutmamıştı. Kimse iki dövüşü de izleyip diğerrinin kazanmasına izin verdiğini söyleyemezdi.

Foster ringdeyken her şeyini ortaya koyardı. Her zaman.

“İzlediğin bir dövüş değildi. Yaklaşık altı ay önceydi... biz şey olmadan...” Sertçe yutkundu.

“Ayrılmadan.”

“Evet. Spor salonundaki çocuklardan biri yeraltı dövüşü için bana teklifte bulundu.” Foster bunu itiraf ederken irkildi.

“Hayır.” *Aman Tanrım, hayır.* “Yapmadın.”

Dövüş dünyasına kök salmamış biri olarak bile yeraltı dövüşlerinin beladan başka bir şey olmadığını biliyordum. Çok sık olmamakla birlikte, arada sırada Arlo’nun Salonu’nda yeraltı dövüş ringi hakkında fısıltılar duyardım. Çoğunlukla bir dövüşçü ağır yaralandıktan sonra konuşuluyordu.

Bir keresinde Vivienne’e sormuştum. Bana bu dövüşlerin tehlikeli olduğunu ama adamların bunları para için yaptığını söylemişti.

Sadece yasadışı olmakla kalmıyordu –eğer yakalanırlarsa, katılımcılar saldırıdan tutuklanabilirdi– aynı zamanda UFC’daki konumlarını da riske atıyorlardı. Foster’ın bunu yapması, kariyerini tehlikeye atması demekti. Ve hayatını. Yasadışı dövüşlerde kurallar... esnekti.

Vivienne bana spor salonundaki çocuklardan birinin bir yeraltı dövüşüne gittiğini ve rakibinin gözünü oyduğunu söylemişti. Adam gözünü kaybetmişti.

“Gurur duyduğum bir şey değil.” Sesi boğuktu, acımasız dürüstlüğü verdiği sıyrıklarla pürüzlüydü. “Hiç şüphesiz hayatımın en büyük hatasıydı. O günün ardından her günümü pişman olarak geçirdim.”

Foster çoğu zaman soğukkanlı bir ifade takınırdı. Omuzları dik ve gardını almış bir şekilde dünyaya bakardı. Ancak ellerini indirdiğinde, size zayıflıklarını gösterdiğinde, içerideydiniz. Hem de sonuna kadar.

“Bunu para için yaptın,” dedim.

“Para için yaptım.”

“İhtiyacım olduğunu düşündüğün için mi?” Kanepeden fırladım, göğsümde öfke kabarıyordu. Onca acı, onca gözyaşı ve ıstırap, paraya ihtiyacım olduğunu düşündüğü için miydi? “Ayağa kalk. Seni tekrar yumruklamam gerek.”

Foster itaat etti.

“Bu çok küstahça,” diye bağırdım ama aşağılanmayla gölgelenmiş bakışlarıyla karşılaşmak öfkemi söndürdü.

Onu yumruklamama izin verecekti, tekrar ve tekrar ve tekrar. Oysa bu beni daha iyi hissettirmeyecekti. Kalbimdeki boşluğu doldurmayacaktı.

“Sana ihtiyacım vardı. Paraya değil.”

“Bunu anlamam için seni kaybetmem gerekti.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum, ağlamayı reddediyordum. Bu gece olmazdı. “Arlo bu işe nasıl bulaştı?”

“Arlo her zaman işin içindeydi.” Foster iç çekerek koltuğuna geri gömüldü. Devam etmek için benim de oturmamı bekledi. Ellerimin titremesini engellemek için dizlerimin altında sıkıştırdım. “Kabul ettiğim ilk dövüş pek önemli değildi. Çok büyük bir miktar söz konusu değildi, bin dolardı. Yine de spor salonunda bütün gün çalışarak kazanacağımdan daha fazlaydı. Ayrıca o zamanlar bana verdikleri UFC dövüşlerinden kazandıklarına iyi bir ekti.”

Yeni ve gelecek vaat eden bir yetenektir ama UFC’ın ona daha yüksek ücretli maçlar vermesi için dövüş tecrübesine ihtiyacı vardı. Lige zaman ayırıyordu ve faturalarını ödemek için Angel’ın Salonu’nda eğitmen olarak çalışıyordu. Foster, o günlerde ya spor salonundaydı ya da benimleydi.

Ancak bu doğru değildi, değil mi? Çünkü aynı zamanda yasadışı dövüşlere de gidiyordu.

Horoz dövüşü. Vivienne öyle derdi.

“İkinci dövüş daha önemliydi,” dedi. “Daha iyi bir ödeme yapacaklardı. Bunu yapacağımı, belki iki tane daha yapacağımı ve çekip gideceğimi düşündüm. Dövüş bir depodaydı ve derme çatma bir soyunma odası kurmuşlardı. Kapı açıldığında bir masanın üzerinde oturmuş sıramı bekliyor ve ellerimi bantlıyordum. İçeri Arlo girdi. Olayı duyduğunu ve kıcıma tekme basıp beni oradan çıkarmaya geldiğini düşündüm. Ama o sadece gülümsedi. Biraz para kazanmaya karar vermemin zamanının geldiğini söyledi.”

“Ne?” Gözlerimi kırıştırdım. “Biliyordu.”

Arlo her zaman çok dürüst bir adammış gibi görünmüştü. Kurallara çok bağlıydı. Antrenman maçları sırasında ucuz numaralar yapan dövüşçüleri azarlardı. Vivienne'e o yeraltı dövüşlerini sorduğumda bana babasının onlardan nefret ettiğini söylemişti.

Kibar bir adamdı. İriydi, içten gelen bir kahkahası vardı. Kolay gülümsemesiyle ben de dahil kaç kişiyi kandırmıştı?

"Ah, biliyordu," dedi Foster alayla. "O dünyada çok deneyimliydi. Bütün organizatörleri tanırdı. Dövüşçüleri tanırdı. Bahislerini nasıl oynayacağını ve bir yığın parayla nasıl çıkacağını bilirdi."

"Ama spor salonu? Eğer yakalanırsa-"

"Ligden atılırdı. Tüm dövüşçüleri de öyle. Bu yüzden hiçbirimizi yeraltı dövüşlerine davet etmedi. Yolumuzu onsuz bulduk. Ve o dünyaya girdikten sonra Angel'ın Salonu'na girmemize izin verilmedi. Bir dövüşçünün yakalanıp spor salonuna sızması riskini almak istemedi. Spor salonundakilerin hiçbiri onun işin içinde olduğunu ya da bundan para kazandığını bilmiyordu. Arlo kanatlarda saklanıp izleyecek ve bahis oynayacaktı. Daha sonraki sefere o dövüşçü Angel'ın Salonu'na geldiğinde, Arlo girmelerini yasaklardı."

"Ama bu senin için geçerli değildi."

"Ben istisnaydım."

"Neden?"

Foster omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki yakın olduğumuz için. Belki de en sonunda UFC'ın zirvesine çıkacağıma inandığı için. Yeraltı dövüşleri para kazandırıyor ama hiçbiri şimdiki kontratım gibi değildi."

Milyonlar. Dövüşlerinden ve sponsorluk anlaşmalarından milyonlar kazanıyor olmalıydı.

“Ve Arlo da bundan pay istiyordu,” dedim.

Foster başını salladı. “O şanı istiyordu. Kendisine Foster Madden’in akıl hocası demek için.”

“Sadece akıl hocası değil. Onun kızıyla evlendin.”

“Kızından boşandım.”

“Ne zaman?”

“Vivienne ve ben ne zaman mı boşandık?” Başımı sallamamı bekledi. “Arlo öldükten tam üç hafta sonra.”

Bu da Arlo’nun ölümünden hemen sonra boşanma davası açmış olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Görünüşe göre geçen yedi yıl içinde evlilikleri çökmüştü. Vivienne bu entrikada ne kadar rol oynamıştı?

“O hâlde bunca zamandır Arlo sana şantaj mı yapıyordu?” diye sordum.

“Hatamı unutmama asla izin vermedi. O orospu çocuğunun öldüğü günü pasta ve en sevdiğim votkayla kutladım.”

“Peki ya dövüş? Senin başlattığın?”

Foster bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. “Bilerek kaybettiğim tek dövüş o. Yedi yıl geçti ve bir gün bile bunun için kendimi kötü hissetmedim.”

Elli bin dolar için. Az bir miktar değildi ama değerlerinden vazgeçmesi için düşük bir bedel gibi görünüyordu.

“Eğer bekleseydim-” Başını salladı. “Eğer yolumda kalsaydım, bunu fazlasıyla kazanabilirdim. Kahretsin. Ama gençtim ve Arlo tam da doğru zamanda ortaya çıkmıştı. Sen taşınma planları yapmaya başlamıştın ve o da bu şüphe tohumlarını ekti. Aynı olmanın ne kadar zor olacağı, nasıl yeni arkadaşlar edineceğin, başka erkeklerle tanışacağın, Seattle’da seni ziyaret etmek için kaç tane uçak bileti alacağım...”

Ben de Foster’ı arkamda bırakmaktan, çok fazla mesafenin

aramızda bir çatlak yaratacağından endişe etmekten korkuyordum. Birbirimizden uzaklaşacağımızdan endişeleniyordum.

“Lütfen bunu okula gitmen konusunda seni suçladığım şeklinde algılama,” dedi. “Arlo benim en büyük zayıflığımla oynadı.”

En büyük zayıflığı bendim.

“Neden bana söylemedin?” diye sordum.

“Dediğim gibi, bu gurur duyduğum bir şey değil.”

Bu dövüşleri bir sır olarak saklamıştı. Altı ay boyunca. Neredeyse birlikte olduğumuz sürenin yarısı kadar.

Gözlerimi kapattım, her şeyin kafamda oturmasına izin verdim. O ânları yeni bir ışık altında yeniden canlandırdım. “Spor salonundan sonra kesiklerle evime geldiğin geceler vardı. Bir keresinde kaburgaların morarmıştı. Bana antrenmandan olduğunu söylemiştin. Ama değildi, değil mi?”

“Hayır.”

“Bana yalan söyledin.”

“Evet, söyledim. Özür dilerim.”

Bir sürü özür. Giderek ağırlaşıyorlardı.

“Ayda bir kez yeraltı dövüşüne katılıyordum,” dedi. “Her birinden bir, belki iki bin dolar kazanıyordum. Toplanmaya başlamak için daireye kutuları yeni getirmiştin. İşte o zaman Arlo bana geldi. Daha büyük bir miktara dövüş olduğunu söyledi. Tek bir dövüş için elli bin dolar. Bu UFC’da kazanabileceğim paranın üç katından fazlaydı. Hem kazandığım paraya bunu da eklersek, bu sonuncusu olacaktı. Ama o elliyi almam için kazanmamam gerekiyordu. Dövüşü düzenleyen kişi bir rakip getiriyordu ve eğer kazanırsam-”

“Organizatör size ödeyeceği elliden çok daha fazlasını kaybederdi.”

“Evet. Bu yüzden o piçle sıkı dövüştüm. Yorgunluk numarası yapıp beni halatlara yapıştırmasına izin verdiğim son rundada kadar elimden geleni yaptım. Sonra şakağıma bir kroşe yedim ve bir kâbusa uyandım.”

Yutkundum, onun nakavt olduğu fikri omurgamdan aşağı bir ürperti yaydı. “Peki bu sırada ben neredeydim?”

“Vivienne ile birlikteydin. Daha sonra seninle yüzleşemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden ondan bir kızlar gecesi planlamasını istedim.”

O kızlar gecesini hatırladım. Foster bir bekârlığa veda partisine davet edilmişti ve geç biteceğini biliyordu, bu yüzden orada kalacaktı. Bir yalan daha. Ama ona inanmıştım. Beni aldatacağından korkmamıştım. Striptiz kulübüne gideceği için sinirlenmemiştim. Ona tamamen güvenmiştim, gerçekten arkadaşlarıyla dışarı çıktığına inanacak kadar.

Oysa beyin sarsıntısıyla uğraşıyordu.

Nabzım hızlandı, midem düğümlendi. Gerçeği duymak zordu. Saf bir şekilde ona güvendiğimi bilmek. Kandırıldığımı fark etmek. Kanepeden kalktım. Ağlamak, çılgılık atmak ya da kendi derimden sürünerek çıkmak istediğimi hissettiğimde kıpırdamadan duramıyordum.

“Arlo neden sana şantaj yapma ihtiyacı duydu ki?” diye sordum. “Onun kavgasını sen başlattın. Daha fazla para almaya mı çalışıyordu?”

“Kalmamı sağlamaya çalışıyordu. O kavgadan sonra ona bittiğini söyledim. Artık hiçbir şeyle ilgilenmediğimi. UFC’la bile. Kendimi çok kirli ve ucuz hissettim, bir daha dövüşmek istemedim. Arlo’ya işi bıraktığımı ve Seattle’a taşınacağımı söyledim.”

“Benimle taşınacak mıydın?”

“Eh, evet.” Bariz olanı söylüyormuş gibi konuştu. “Sana bir yolunu bulacağımızı söylemiştim. Zamanlamadan emin değildim ama bir şekilde Seattle’a gelecektim. Senden bu kadar uzun süre ayrı kalabileceğimi gerçekten düşündün mü?”

Evet. Hayır. Belki. “Bu ikimizin de sık sık kaçındığı bir konuydu.”

“Ayrı olmamız hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum.” İçini çekti, sakalını tekrar ovuşturdu. Bu artık onun gergin olduğunda yaptığı bir alışkanlık mıydı? Yoksa sadece ne söyleyeceğini düşünürken yaptığı bir şey miydi? “Arlo gitmemi istemedi. Bariz bir nedenden ötürü.”

“Para.”

“Kazandığım her kuruştan o da pay alıyordu. Girdiğim dövüşten kazandı mı? O gece bir kuruş bile kazanmadı. Çünkü bütün mesele beni tuzağa düşürmesiydi. O noktadan sonra, ne zaman para alsam, elini uzatıyordu. Sponsorluklar ve cirolar, ona pay verirdim. Ne isterse aldı çünkü kariyerimi mahvedecek bilgiye sahipti.”

“Ama senin de onun hakkında bildiklerin vardı.”

“Dövüşlerde bahis oynadığı gerçeği mi? Evet. Ona kazık atabilirdim. Ama insanlar o dövüşler hakkında boşuna konuşmuyor. Ölene kadar dayak yemek için iyi bir yol.”

İrkildim. “Seni öldürebilirler miydi?”

“Daha da kötüsü. Senin peşinden gelebilirlerdi. Arlo senin önemli olduğunu biliyordu. Ona gideceğimi söylediğimde tartışmadı. Sadece sakince tekrar düşünmemi söyledi. Seattle’ın bir kadın için ne kadar tehlikeli olabileceğinden bahsetti. İnsanların güvende olacağının hiçbir zaman garantisi olmadığımı söyledi.”

“Beni tehdit mi etti?” *Orospu çocuğu.*

“Ne yapardı bilmiyorum ama bu riski göze alamazdım. Söz konusu sen olduğunda yapamazdım. Bu yüzden kaldım. Arlo’nun oyununu oynadım.”

“O ölene kadar.”

“Ölene kadar,” diye tekrarladı.

“Peki ya diğer dövüşçüler? Birinin ortaya çıkacağından endişelenmiyor musun? Arlo’nun yerini alıp para için sana şantaj yapmasından?”

Başını salladı. “Pek sayılmaz. Dediğim gibi, insanlar ağzını sıkı tutuyor. Çoğu dövüşçü ihanet etmeyeceği ailelere bağlıdır. Ve ben gerçek adımlı kullanmadım. Sadece kısa bir süre bunun bir parçasıydım. Sadece birkaç dövüş. O dövüş benim için sondu. Fotoğraf yok. Kameraya izin yok. Arlo dışında biri bana şantaj yapacak olsaydı şimdiye kadar ortaya çıkardı.”

Foster’ın sesi çok emin geliyordu. Belki de tüm bunları yeni öğrendiğim için şüphelerim vardı ama bu, geçmişinizden söylemeyeceğiniz bir leke gibiydi.

“Özür dilerim, Tally.” Gözlerinde yaşlarla bana baktı. Gözlerindeki pişmanlık bir kara deliğe bakıyormuşçasına yoğundu. “Çok özür dilerim. Yanlış bir seçim yaptım. Eğer geri dönebilseydim, her şeyi farklı yapardım. Lütfen bunu bil.”

Acımasız bir şekilde dürüst olmaya devam ediyordu. Kalbimin içi dışına çıkmış sonra da yerine geri girmiş gibi hissediyordum. Kafam karmakarışık. Pencereye doğru yürüdüm ve karanlık geceye baktım. Ne hissetmeliydim? Ne düşünmeliydim? “Bana gerçeği söylemeliydin.”

“Senin bu işe karışmanı istemedim.”

“Yapma.” Camdan uzaklaştım. “Sakın buna cüret etme. Gerçekle başa çıkma yeteneğirnin gerçekten bu kadar zayıf olduğunu mu sanıyorsun? Ya Seattle’da biri peşime düşseydi?”

Hiçbir fikrim olmazdı. Beni o şantajın bir parçası yaptın ve her şeyden habersiz bıraktın. Sen bir korkaksın. Sakın beni koruduğunu söyleme.”

Foster oturduğu yerden fırladı. “Gerçekten seni o pislige bu-
laştırmak istediğimi mi sanıyorsun? Elbette seni ondan koruyor-
dum, Talia. Seni, sana acı verebilecek her şeyden korurdum.”

“Kendin hariç.”

Geri çekildi, vücudu ona tokat atmışım gibi gerilmişti.

“Siktir.” Burun kemerimi sıktım.

“Haklısın. Sonunda sana zarar veren tek kişi bendim. Ama korkmuştum. Tehlikeliydi derken bunu küçümsemiyorum. Bunlar toplumun kurallarına uyan adamlar değil. Onlara karşı gelersen, intikamlarını en uç noktaya taşırlar. Sence biri senin peşinden gelseydi bununla yaşayabilir miydim? Sana vursaydı? Tecavüz etseydi-” Başını salladı. “Bunu düşünemiyorum bile.”

Ben de bunu düşünmek istemediğim için ürperdim. “Peki ya Vivienne? Arlo’nun kızı olduğu için güvende miydi?”

Foster alaycı bir ifadeyle, “Hayatı boyunca köpekbalıklarıyla yüzdüğünün farkında bile değildi,” dedi.

“Onunla bu yüzden mi evlendin? Arlo yüzünden mi?”

Başını eğdi ve zorlukla başını salladı. “Evet.”

“Ve Vivienne de buna ayak mı uydurdu?”

Onu hep gizlice sevmiş miydi? Hamlesini yapmadan önce ayrılmamızı mı bekliyordu? Gerçekten benim arkadaşım mıydı yoksa arkadaşlığımız her zaman Foster’la mı ilgiliydi?

Foster kalbimi kırmış olsa da en iyi arkadaşımın paramparça olmuş parçaların üzerinde tepinmesi kalbimi toza çevirmişti. Onun ihaneti asla unutamayacağım bir şeydi.

Ve o kazanmıştı. Kazandığı için ondan nefret ediyordum. Kendine onun karısı diyebildiği için ondan nefret ediyordum.

Foster bir elini saçlarında gezdirdi. “O... karmaşık bir durum.”

Bu ifadeden gerçekten nefret etmeye başlamıştım, her ne kadar ilk kullanan ben olsam da.

“Arlo birlikte olmamızı istiyordu,” dedi. “Evlilik onun fikriydi.”

“Ah, eminim o da karşı koymuştur,” diye kestirip attım. Vivienne, Foster’ı elde ettiği için bunu kabul etmiş olabilirdi. Belki o da paranın peşindeydi.

“O da evlenmemizi istemedi.”

“Doğru.” Sesim alaycıydı. “Eminim mihraba giderken müthiş bir mücadele vermiştir.”

“Olanlar yüzünden kendini çok kötü hissediyor.”

Vivienne o kadar kötü hissediyordu ki yine de onunla evlenmişti. Yine de onunla yatmıştı. Yine de onun yüzüğünü takmıştı. Yine de onun adını almıştı. Evet, kendini berbat hissediyor olmalıydı.

Neden onu savunuyordu? Neden ona bu kadar sadıktı? Çoğu insan eski eşleriyle bağlarını koparmaz mı?

Telefon konuşmalarında benden bahsetmişler miydi? Cumartesi günü spor salonunda onu nasıl becerdiğimi anlatmış mıydı?

Vücudum gerildi, ellerim yumruk oldu. Foster’a karşı duygularım karmakarışık ama konu Vivienne olunca tek bir duygu netleşiyordu.

Öfke.

“Daha fazla konuşacak bir şey yok.”

“Konuşacak daha çok şey var-”

“İyi geceler.” Bununla birlikte oturma odasından geçip merdivenlerden yatak odama çıktım.

Ve Foster’ı dışarı çıkması için yalnız bıraktım.

11. Bölüm

Foster

İtirafların insanı daha iyi hissettirmesi gerekmiyor muydu? Talia'ya içimi döktükten sonra daha hafif hissetmeyi beklemiştim. Öte yandan rahatlamak bir kenara dursun, perişan hâldeydim.

Duygularımın yoğunluğu midemin düğümlenmesine sebep oluyordu. Başım zonkluyor ve odaklanamıyordum. Bu sabahki kahvaltı mideme indikten on dakika sonra geri çıkmıştı.

Bana ayrılığımızdan sonraki günleri hatırlattı. Yataktan zorlukla çıkabildiğim günleri. Ona yalan söylemek, Vivienne'le evleneceğimi söylemek dayanılmazdı. Öte yandan asıl acı daha sonra, Vivienne'in dairesine gittiğimde ve Talia'nın odasını boş bulduğumda gelmişti.

Duvarlar çıplaktı. Temizlenmiş halıda süpürge izleri vardı. Hindistan cevizi ve narenciye kokusu çoktan solmuştu.

Vivienne beni o odada, boşluğun ortasında dururken bulmuştu. Talia'yı bir daha göremeyeceğimi bildiğim için kaybolmuş ve kalbim kırılmıştı. Suçun bende olduğunu biliyordum.

O boş odada saatlerce durmuş, ayrılığı yeniden yaşamıştım.

Ağzımdan dökülen yalanları duydum. Onlara nasıl bu kadar kolay inanabildiğini merak ediyordum.

Vivienne'e karşı görmezden gelemeyeceğim hislerim var.

Aradığım kişi o.

Ona evlenme teklif edeceğim.

Talia'yı uzaklaştırmak için tamamen pislik gibi davranmıştım.

Bu sözler için kendimi asla affetmeyecektim. O yalanlar için. O boş yatak odasında dururken, tüm bu olanları düzeltme şansım olursa Talia'ya gerçeği söyleyeceğime dair kendime söz vermiştim.

Dün gece beni evinden kovduktan sonra, gece yarısını kanepede dönüp durarak geçirdim. Konuşmayı tekrarlayarak. Utancı yeniden yaşadım. Vivienne'e ne kadar kızgın olduğunu fark ettim.

Sonunda uyumaktan vazgeçtiğimde, sabahı daireyi toparlayarak ve zaten temiz olan spor salonunu temizleyerek geçirdim. Koşu bandında yaklaşık on kilometre koşmak kafamı toplamama yardımcı olmamıştı. Duş alıp öğle yemeği yedikten sonra kamyonetime atlayıp şehre doğru yola çıktım.

Güneş berrak gökyüzünden süzülüyordu. Nehir, yolun ötesindeki pürüzsüz kayaların üzerinden akıyordu. Montana'da güzel bir ocak günüydü.

Buraya gelmek aptalca bir rüyanın peşine düşmek miydi? Her şey boşuna mıydı? Yedi yılımı bu şansı yakalamayı dileyerek geçirmiştim.

Kaderimiz daha başından belli miydi?

Talia haklıydı. Gerçeği duymayı yedi yıl önce hak etmişti. Yine de Arlo'nun tehditleri hâlâ zihnimde yankılanıyordu. Talia'nın güvenliği her şeyimdi. Yalan söylememin sebebi du-

rumu idare edemeyeceğini düşünmemle alakalı değildi. Yükü paylaşmak yerine, ben omuzlamıştım.

Bu yaptığım bir başka hataydı.

Talia'ya söylenecek daha çok şey vardı. Açıklanacak daha çok şey. Öte yandan Vivienne bunu kendi başına yapma şansı için yalvarmıştı. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı.

Vivienne hikâyeyi kendi açısından anlatmak istiyordu ve ben de ona bunu deneme fırsatı vereceğime söz vermiştim.

Bu yüzden Vivi'nin sırrını –bizim sırrımızı– Talia'yı kaybetmek anlamına gelmediği sürece saklayacaktım. O noktada Vivienne benim tutulmayan sözümle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Telefonum çaldı, kamyonetin konsolunda Vivienne'in adı yanıp sönüyordu. “Merhaba. Neredesin?”

“Neredeyse geldim.” Gülümsediği sesinden belli oluyordu. “On veya on beş dakika.”

“Dikkatli sür. Kasabanın dışındaki yollarda hâlâ biraz kar ve buz var.”

“Arabayı Jasper kullanıyor ve çok dikkatli davranıyor,” dedi, ardından sesini alçalttı. “Talia'yla konuştun mu?”

“Evet.”

“Ve? Nasıl gitti?”

“Pek iyi değil.”

İç çekti. “Bizden nefret ediyor, değil mi?”

Talia'nın benden nefret ettiğini mi düşünüyordum? Hayır. Kızgındı ama nefret ediyor muydu? Benden nefret etseydi spor salonunda benimle sevişeceğinden şüpheliydim. Elbette bu ayrıntıyı eski karımla paylaşmayacaktım. Peki ya Talia Vivienne'den nefret ediyor muydu? Belki.

“Bunu sindirmesi için zamana ihtiyacı var,” dedim. “Ayrıca tüm gerçeği de öğrenmesi gerekiyor.”

“Ona söylemedin, değil mi?” diye sordu. “Söz vermiştin.”

“Sözümü hatırlıyorum. Ona söylemedim.”

“Teşekkür ederim.” Vivienne’in düzeltmesi gereken kendi yanlışları vardı. Başka bir seçeneğim olmadığı sürece o ânı çalmayacaktım. “Hâlâ otelde buluşmak istiyor musun?”

“Evet. Bir kahve alacağım, daha sonra orada görüşürüz.”

“Tamam. Hoşça kal.”

Şehre doğru yol boyunca parmaklarım hafifçe direksiyona vurdu, gergin enerjimin bir çıkışa ihtiyacı vardı.

Bugün başka bir başlangıçtı. Her şey yoluna girecekti, değil mi? Bu korkunç bir karar değildi. Bizi buraya taşıyarak akıllıca bir şey yapıyordum.

Kendime verdiğim güvence işe yaramadı.

Lütfen bunun bir hata olmasına izin verme.

Şehre varıp otele yakın bir yere park ettikten sonra koşarak caddeyi geçtim ve üç bina aşağıdaki Eden Coffee’ye yürüdüm. Öğleden sonra ve akşamın geri kalanını atlatabilmem için daha fazla kafeine ihtiyacım vardı.

İçeri girdiğimde bir grup genç tezgâhta toplanmıştı. Muhtemelen yarın okullar açılacağı için çocuklar kış tatilinin son gününün tadını çıkarıyorlardı.

Bu şehri sevecek miydi? Spor salonunu sevecek miydi? Burayı düzgün bir hâle getirmeye o kadar odaklanmışım ki bu sorular için endişelenmeme izin vermemiştim. Ama neredeyse gelmişti ve şimdi yaptığım hiçbir şey yeterli gelmiyordu.

Aldığım mobilyalar güzeldi ama çok da pahalı değildi. Yatak odası Vegas’takinin yarısı kadardı. Bu kasabada tek bir sinema salonu vardı ve bizim mahalleye yakın olan on sekiz salonlu sinemaya hiç benzemiyordu.

“Buradaki sinemada fıstıklı M&M’s var mı?” Sırada, önüm-

de duran gence sordum. Büyük boy patlamış mısır almaya ve içine bir kutu fıstıklı M&M koymaya bayılıyordu.

“Ne?” Genç kız beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

“Boş ver,” diye mırıldandım.

Gerekirse Quincy’nin sinemasına gizlice şeker sokardık. İyi bir hayatımız olacaktı. Basit bir hayat.

Ve belki bir mucize daha yaratabilirim, bu hayat Talia’yı da kapsayacaktı.

Gençler, kolları hamur işleri ve lattelerle dolu bir şekilde ayaklarını sürüyerek sıradan ayrıldılar.

Görevliye, “Americano lütfen,” derken etrafı inceledim. Lyla burada mıydı? Talia’nın kız kardeşi bugün çalışıyorsa bile ön tarafta görünmüyordu.

Cebimden bir yirmilik çıkardığım esnada bir el omzuma yapıştı. Döndüm, Jasper’ı yanımda görünce yüzümde kocaman bir sırıtış belirdi.

“Selam.” Ona hızlıca sarılıp hafifçe sırtına vurdum. “Hızlısın. Seni otelde göreceğimi sanıyordum.”

“Vivi’yi otele yerleşmesi için bırakıp arabayı park ettim. Seni burada bulabileceğimi ve benim de kahveye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Çok uzun bir yoldu.”

“Bir de bana sor.” Hafifçe güldüm. “Seni görmek güzel. Geldiğin için teşekkürler. Vivi’yle birlikte geldiğin için de teşekkürler. Senin de arabada olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissettim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok.”

Başımı salladım. “Evet, var.”

“Bunu gerçekten yapıyor muyuz?”

“Bunu gerçekten yapıyoruz. Özümüze dönüyoruz. Tamamen. Hayatımızda, eğitimimizde. Her şeyde.”

Sırıttı. “Özüne dönmek için çok yaşlı ve çok zenginsin.”

“Muhtemelen.” Güldüm. “Ama denemeye değer.”

Görevliye döndü. “Sade bir kahve alabilir miyim?”

Otele gitmeye hazır bir şekilde kapıya doğru baktım. “Vivienne on ya da on beş dakika demişti. Hızlı gelmişsin.”

“O arabadan inmek için sabırsızlanıyordum,” deyip kahvesini aldı ve kahvesinin parasını ödediğimde bana başıyla teşekkür etti. “Talia ile işler nasıl gidiyor?”

Dışarı çıkıp caddenin karşısına geçerken, “Pek iyi değil,” diye itiraf ettim. “Ama mücadelem henüz bitmedi. Pes etmeyeceğim.”

“Burası onun büyüdüğü yer mi?” Etrafına bakıp Main’in her yerini inceledi. “Tuhaf bir yer. Kesinlikle Vegas’a benzemiyor.”

“Bu da cazibesini artırıyor.”

“Bu kadar küçük bir kasabada huzursuz olacağını düşünmüyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” Neon ışıkları ve gösterişli kalabalıklar hiç umurunda olmamıştı. Trafik tam bir baş belasıydı ve Vegas’ta çok fazla kötü anım vardı. “Glacier Ulusal Parkı yakın. Bu yaz yürüyüşe çıkmamız gerekecek. Main’de iki uçta birer tane olmak üzere birkaç bar var. Strip’te bir gece kulübü sayılmaz ama soğuk biraları var. Belki balık tutmaya başlarım.” Hiç balık tutmamıştım.

“Yürüyüş ve soğuk bira için varım. Balık tutma konusunda ikna olmadım ama sonra tekrar sor.”

“Olur.”

Jasper, Quincy’de sadece geçici olarak kalacaktı. Bana antrenmanlarımda yardım ederken kalabileceği bir tatil evi bulmuştu, şehrin dışında bir kulübe. Mart ayında dövüş bittikten

sonra, ben Montana'ya dönerken onun Vegas'ta kalmasını bekliyordum. Gelecekteki antrenmanlar için bunun nasıl işleyeceğinden emin değildim ama işi istediği sürece onu antrenörüm olarak tutacaktım.

Jasper, Yukon'unu benim kamyonetimin yanına park etmişti. Otele yaklaşırken adımlarımı hızlandırdım, içeri girmek için sabırsızlanıyordum.

İki kadın tuğla binanın köşesini döndüğünde otelin ön kapısına varmak üzereydik.

Bir anda durdum.

Kahretsin. Lyla kafeye gitmemişti çünkü burada Talia'yla birlikteydi.

Talia neden hastanede değildi? Dün gece bugün on iki saatlik bir vardiyası olduğunu söylemişti. Şehir merkezinde *olmamalıydı*. Şehir merkezinde olamazdı, henüz zamanı değildi. Vivienne'le karşılaşmasını istemiyordum, özellikle de dün geceki tepkisinden sonra.

“Ne?” Jasper hareket etmediğimi fark edince durdu. Sonra Lyla ve Talia otelin ön kapısından geçip bize doğru gelirken bakışlarımı takip etti.

Talia başını kaldırdı ve mavi gözleri benimkilerle buluştuğu anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu kadın söz konusu olduğunda her zaman bu tepkiyi vereceğimden emindim.

Önlük ve tenis ayakkabısı giymişti. Siyah paltosunun fermuarını çekmiş, saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Adımları sendeledi, birkaç adım yavaşladı, sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. “Merhaba.”

“Merhaba.” *İçeride kal, Vivi. O otelin içinde kal. Lütfen.*

Birbirimize baktık, dünyanın geri kalanı bulanıklaştı, kenarları puslu bir hâl aldı.

“Bugün iyi misin?” diye sordum.

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Kızgınım. Hayal kırıklığına uğradım. Kabullenmem gereken çok şey var.”

Dahası da vardı. “Konuşabilir miyiz? Bu gece? Lütfen.” En azından Vivienne’in şehirde olduğu konusunda onu uyarmak istiyordum.

“Tamam. Yediye kadar hastanede olacağım.”

“Sekiz gibi gelirim.”

Jasper boğazını temizledi ve gözlerimi Talia’nın kilerden ayırdım. O ve Lyla bizi inceliyorlardı.

Lyla kaşlarını çatmıştı. Bana doğru gönderdiği bakış, en başından beri beklediğim bakıştı. Talia ona benden bahsetmiş olmalıydı. Şükürler olsun. İsimsiz bir yabancı olmaktansa düşman olmayı tercih ederdim.

“Talia Eden, Jasper Vale ile tanış,” dedim. “Eğitmenim ve arkadaşım.”

Elini uzatıp Talia’nın elini sıktıktan sonra Lyla’ya dönerek hareketlerini tekrarladı. “Jasper.”

“Lyla.” Jasper’a gülümsedi ama tekrar bana döndüğünde o buz gibi bakışları geri gelmişti. Lyla daha sonra beni istediği kadar azarlayabilirdi. Vivienne’in elli adım yakınında olmadığımız zaman.

“Bu gece olur mu?” Talia’ya tekrar sordum.

Başını salladı, ardından Lyla’yla birlikte kaldırımda yanımızdan geçmeye hazır bir adım attılar.

Ancak arkalarından bir ses duyuldu. Otelin kapısı küçük bir kız tarafından itilerek açıldı.

Benim küçük kızım.

“Baba!”

Kadence kaldırımdan aşağıya doğru koştu, kestane rengi

saçları arkasında uçuşurken, karanlık günlerimin her birini aydınlatan ışıltılı bir gülümsemeye bana doğru koştu.

Kahvemi Jasper'ın boştaki eline tutuşturdum ve tam zamanında, kızım kollarıma atılırken yakaladım. "Merhaba, minik böcek. Ah, seni özledim. Hem de çok."

"Ben de seni özledim." Boynuma öyle sıkı sarıldı ki boğulacak gibi oldum.

Gözler üzerimizdeydi ama ben Kadence'a sarılarak onu içime çektim. Bir daha asla onsuz bu kadar uzun süre kalmayacaktım. Günlük aramalar ve FaceTime'lar yeterli olmamıştı.

Şakağını öpüp onu yere bırakarak göz göze gelebilmek için çömeldim. "Yolculuk nasıldı?"

"Gerçekten çok, *çok* uzun."

"Annen nerede?"

Kadence başparmağıyla omzunun arkasını gösterdi. "İçeride."

Omzunun üzerinden baktım ama Vivienne'ı göremedim. "Buraya geldiğini biliyor mu?"

"Hayır, seni içeride pencereden gördüm, o yüzden sorun olmayacağını düşündüm."

"Kadence, ona söylemeden bir binayı terk edemezsin."

"Bir kazaydı."

Bugünlerde her şey için bahanesi buydu. *Bir kazaydı*. Kazalar ve hatalar arasındaki fark üzerinde çalışacaktık.

Yanağma dokundum ve ayağa kalkarak elimi onunkine uzattım. Vivienne Kaddie'nin gittiğini fark ederse çıldırırdı.

"Hadi içeri girelim." Tam bir adım atacaktım ki Talia'nın yüzünü gördüm.

Yanaklarının rengi solmuştu. Gözleri irileşmiş, ağzı açılmış, güzel yüzü şaşkınlıkla sarsılmıştı.

"Sorun ne?" diye sordum.

Talia, sanki kızım dün gece ona söylediğim her şeyden daha büyük bir sürprizmiş gibi Kadence'a baktı.

Bir dakika, Kaddie'den haberi yok muydu? Kızım hakkında konuşmuştum, değil mi? Ondan bahsettiğime emindim. Konuşmalarımız zihnimde analiz edemeyeceğim kadar hızlı akıyordu ama içimdeki sızı bunu söylüyordu. Çoğunlukla geçmiş hakkında konuşmuştuk. Kaddie doğmadan önceki zamanı anlatmaya odaklanmıştım.

Talia'nın bildiğini varsaymıştım. Bilmek zorundaydı.

Yıllar boyunca Talia'yı kaç kez Google'da aramıştım? Quincy Memorial Hastanesi'nin web sitesine kaç kez girip personel rehberindeki fotoğrafına bakmıştım? Profil fotoğrafına bakmak için kaç kez Instagram profiline girmiştim?

Yedi yıl içinde bir defa da olsa o da benim için aynısını yapmıştı, değil mi?

Sosyal medya hesaplarım herkese açıktı çünkü menajerim ve temsilcim beni bir takipçi kitlesi oluşturmaya teşvik etmişti. Bir görünüşümün olması için. Fotoğraflarımın çoğu spor salonunda antrenman yaparken çekilmişti ama arada sırada kişisel bir şeyler de ekliyordum.

Ve genellikle bu fotoğraflar ya da hikâyeler Kadence ile ilgiliydi.

Eğer Talia kızımdan haberdar değilse, bu şu anlama geliyordu.

Beni tamamen hayatından çıkarmıştı.

“Bilmiyordun,” diye mırıldandım.

Talia gözünü bile kırpmadı.

Siktir.

12. Bölüm

Talia

Kızı çok sevimliydi. Ön dişlerini kaybetmişti ve daha önce hiç bu kadar güzel, dişsiz bir gülümseme görmemiştim.

Bir kız çocuğu.

Bir kızı vardı.

Elimi kalbimin üzerine koyup sıkıca bastırdım çünkü acıyordu. Tanrım, hem de nasıl acıyordu.

“Üzgünüm,” dedi Foster. “Bildiğini sanıyordum.”

Kızı elini çekiştirdi. “Baba, gidiyor muyuz?”

“Evet.” Gözleri daha fazla özürle doluydu ama kızının onu otele doğru sürüklemesine izin verirken başka bir şey söylemedi. Eğitimci Jasper da onu takip etti.

Bir kız çocuğu.

Foster ve Vivienne’in bir ailesi vardı.

“Talia.” Lyla dirseğine dokundu.

Konuşamıyordum. Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum.

Bu ne zaman bitecekti? Bu kötü bir şaka mıydı? Bana işkence etme yolu muydu?

Lyla önüme geçerek beni göz teması kurmaya zorladı.

“Sana nasıl yardım edebilirim?”

Başımı sallayarak, “İş,” dedim boğuk bir sesle. “İşe geri dönmem gerek.”

“Tamam.” Kolunu benimkine doladı, bir adım attı ve o kadar sert çekti ki uzaklaşmaktan başka çarem kalmadı.

Bugün öğle yemeği için geç bir mola vermiş ve Lyla’yla konuşmak için kafeye gelmişim. Şehir merkezinde yürüyüşe çıkmaya karar vermiştik çünkü elemanı Crystal çok tatlıydı ama sürekli dedikodu yapıyordu. Ne Lyla ne de ben kulak misafiri olmaması konusunda ona güveniyorduk.

Böylece kız kardeşimle birlikte şehir merkezinde, kafenin arkasında ve otelin çevresinde dolaşırken, ben de Lyla’ya Foster’ın dün gece ortaya çıkardığı her şeyi anlattım.

Yeraltı kavgaları. Arlo’nun şantajı. Para meselesi. Vivienne’in en başından beri Foster’a âşık olduğu ve bu yüzden babasının planına uyduğu konusundaki şüphelerimi.

Foster’ı kazanmıştı. Ve sadece eş unvanını almakla kalmamış, ona güzel bir kız da vermişti.

Bir zamanlar sahip olmayı hayal ettiğim bir kız.

“Lanet olsun.” Caddeyi geçerken gözlerimden yaşlar aktı ve onları öfkeyle kırıştırdım.

“Foster’a bir konuda hak veriyorum,” dedi Lyla, binanın etrafından dolanıp cipimi park ettiğim sokağa geldiğimizde. “Seni duygusal kabuğundan çıkardı.”

Adımlarımı yavaşlatarak onu da aynısını yapmaya zorladım. “Ne? Benim duygusal bir kabuğum yok.”

“Yok mu?” Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.

“Ciddi misin? Bunu bana bugün mü söylüyorsun?”

“Haklısın. Söylediğimi unut.”

Artık mümkün değildi. “İçime kapanık olmam duygusal bir kabuğum olduğu anlamına gelmez,” diye tersledim.

“Bunu kavga çıkarmak için söylemedim.” Ellerini kaldırdı. “Şu anda kavga etmiyoruz. Senin herhangi biriyle kavga etmezsin. Ya da birine dert yanmazsın. Biz ikiz kardeşiz ve en son lisede doğru düzgün tartışmıştık.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Kusura bakma. Kötü zamanlama. Ben sadece... O şehre geldiğinden beri bana karşı yıllardır olmadığın kadar açık olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

“Kalbimi kırdığı için onu övüyorsun musun?” Hayal kırıklığı göğsümde fokurdarken başımı salladım. “Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?”

“Şey, hayır. Sadece bir gözlemimi ifade ediyorum.”

“İnanılmaz.” Paltomun cebinden anahtarlarımı çıkarıp ayağımı yere vurarak uzaklaştım.

“Söylemek istediğim şeyi kanıtlıyorsun!” diye arkamdan seslendi.

Elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösterdim.

“Gördün mü?”

Arkamı döndüm ve birkaç adım geriye doğru yürüdüm. “Mücadele istiyordun. Şu anda bir tanesine sahiptin. Beni en az iki gün arama.”

Lyla omuz silkti, yüzüne sinir bozucu bir gülümseme yayılmıştı.

“Üç gün,” diye bağırdıktan sonra köşeyi dönerek cipime doğru öfkeyle ilerledim. Sertçe kapıyı çarparken elimi direksiyona vurdum. “Of. Lanet olsun.”

En azından kız kardeşim sayesinde hastaneye gittiğimde ağlamayacaktım.

Duygusal bir kabuk mu? Bunu nasıl söylerdi? Her zaman güler, gülümser ve insanlarla şakalaşırdım. Mutluydum. Mutluluktan uçan bir insandım.

İşe giderken azı dişlerim birbirine vuruyordu. Paltomu ve anahtarlarımı koymak için soyunma odasına girdim, ardından ellerimi yıkadım. Koridorda ilerlerken önümüzdeki birkaç saat boyunca kendimi işe vermeye hazırlıyordum.

“Merhaba, Rachel,” dedim hemşire odasının kapısına ulaştığımda. “Döndüğümü haber vermek istedim.”

Bankonun arkasında oturmuş, gözlerini bilgisayar ekranına dikmişti. Omzunun üzerinden duvardaki saate bakmadan önce bakışları bana doğru kaydı. “Öğle yemeği uzun mu sürdü?”

Ona kaltak deme. Ona kaltak deme. Zorla gülümsedim. “Sadece bir saat. Her zamanki gibi. Saat ikideki randevum geldiğinde bana haber vermeyi unutma.”

“Her zaman öyle yapmıyor muyum?” Rachel dikkatini tekrar ekrana verdi ve kovulmamla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Bu kadının tavrı sakinliğimin son kırıntılarını da silip süpürmüştü. Ne yapabilirdim ki? Onu şikâyet mi edecektim? Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

Burası Lyla’nın kafesi değildi. Eğer kız kardeşimin bir çalışanla sorunu varsa, onu kovabilir, eleman aranıyor ilanı verebilir ve iki hafta içinde yeni bir çalışan bulabilirdi.

Rachel, tüm kişilik eksikliklerine rağmen iyi bir hemşire ve yöneticiydi. Onunla kavga etmek bana bir şey kazandırmazdı. Bu yüzden uzaklaştım.

Kendi kendime mırıldandım. “Çünkü ben lanet olası bir profesyonelim.”

Doktor Anderson her zamanki hâkî pantolonunu ve saçıyla aynı renkte beyaz önlüğünü giymiş hâlde koridorda yürüyordu.

“Merhaba, Doktor Anderson.”

“Merhaba, Talia.”

Talia. Quincy Memorial’daki her doktora doktor derdim.

Onlar da bana Talia derdi. Hemşireler de öyle. Sadece Rachel değil, herkes.

Kimse bana Doktor Eden dememişti. Neden? O unvana lâ-yık değil miydim? Saygı görmeyi hak etmiyor muydum? Foster bu yüzden mi yeraltı dövüşleri ve şantaj hakkındaki gerçeği saklamıştı? Babam bu yüzden mi benim halletmeme izin vermek yerine spor salonunda Foster’la yüzleşmişti?

Herkes beni zayıf mı görüyordu? Onlar için aciz biri miydim?

“Bugünlük gidiyorum,” dedi. “Karımı yemeğe götürmek için erken çıkacağım. Bugün yıl dönümümüz. Kuyumcuya uğrayıp küçük bir şeyler aldıktan sonra, çiçekçiye uğramam gerek.”

“Mutlu yıldönümleri.” Gidip malzeme dolabına saklanmak istememe rağmen kendimi gülümsemeye zorlayarak nazikçe konuşmaya devam ettim. “Akşam yemeğine nereye gidiyorsun?”

“Knuckles’a.”

“İyi seçim. Gerçi ben pek objektif bakmıyorum.” Pek sayılmazdı. Knox’un restoranı eyaletin en iyisiydi. Ve ben de aynı fikirde olmayan herkesle kavga etme havasındaydım.

“Her şey hazır mı?”

“Evet. Bu öğleden sonra birkaç rutin kontrolüm var. Onun dışında vizite çıkar ve bir şey olursa hallederim.”

“Mükemmel. Doktor Murphy yediye kadar acil serviste. Yardıma ihtiyacımız olursa Doktor Herrera bu gece nöbetçi.”

Doktor Murphy. Doktor Herrera.

Doktor. Doktor. Doktor.

“Bu akşam benim için birkaç hastaya bakman sorun olur mu?” diye sordu.

“Hiç de olmaz.”

Doktor Anderson bana kısa bir özet yaptıktan sonra çenesini eğerek beni yalnız bıraktı.

Hastanede yirmi dört saat hizmet verecek bir doktor için ne bütçe ne de talep vardı. Gündüz ve akşam vardiyalarını kademelendirdik, farklı programlarda çalıştık. Sabah yediden akşam yediye kadar binada en az bir doktor olurdu. Bugün olduğu gibi randevularımızın olduğu günlerde, doktorlardan biri hasta ve muayene odalarının bulunduğu bu kanatta, diğeri ise gelenler için acil serviste olurdu.

İhtisasıma ilk başladığımda, tüm nöbetlerim Doktor Anderson'ın kilerle çakışıyordu. Böylece beni denetleyebiliyor ve gözlemleyebiliyordu. Akıl hocam ve öğretmenim olarak vakalarda birlikte çalışmıştık. Ancak o ilk yılda ilerledikçe bana daha fazla özgürlük tanıdı.

Şimdi, üç yıl içinde ve sınavlarıma girip lisansımı almaya çok yakinken, genellikle öğleden sonra ve akşam saatlerinde yalnız çalışıyordum. Hastanede en sevdiğim zaman hâline gelmişti.

Sabahları telaşlı geçerdi. Öğle yemeği saati genellikle çok kısaydı. Ancak saat dört ya da beşte, hemşirelerin rotasyonu ve randevu penceresi kapandıktan sonra huzurlu oluyordu.

Son randevum, yıllık muayenesi ve mamografisi için gelen bir kadınlardı. Vedalaştıktan sonra üstünü değiştirmesi için onu bıraktım. Ardından koridorda, muayene odalarından uzakta ve gece kalanlar için hasta odalarına açılan kapılarda dolaştım.

Yemek tepsisi taşıyan bir hemşire asistanının yanından geçerken burnuma sarımsak, domates ve makarna kokuları doldu. Bu akşam menüde spagetti olmalıydı.

Soldaki üçüncü kapıda durdum ve itmeden önce kapıyı çaldım. "Selam, Dante."

Yatağında yatan genç dünkü gibi perişan görünüyordu. "Selam."

Masasının üzerinde kendi yemek tepsisi duruyordu. Tabak metal bir kapakla korunuyordu ve süt bardağı da plastik ambalajla kaplanmıştı. “Spagetti bu hafta çıkan en güzel yemek. Yardım etmemi istermisin?”

“Sanırım,” diye mırıldandı.

Lavaboya gidip bugün yüzüncü kez ellerimi yıkayıp yemeği açmasına yardım ettim. “Nasıl hissediyorsun?”

“Sanki iki bacağım ve bir kolum kırılmış gibi.”

Hareket ettirebildiği eline bir çatal verdim. “Daha kötüsü de olabilirdi. Boynun kırılabilirdi.”

“Evet.” Dante makarnasıyla oynadı.

“Ağrın nasıl?”

Dante duvardaki, altında ağrı skalasının yazılı olduğu beyaz tahtaya baktı. “Üç.”

“Beşin üstüne çıkarsa ara.”

“Tamam,” diye mırıldandı. “Annem çok kızdı.”

“Annen olarak kızgın olmak onun görevi.”

Dante dün acil servise sayısız kırık kemikle gelmişti. Lise ikinci sınıf öğrencisiydi. Yılbaşı gününü bir arkadaşıyla birlikte geçirmişti. Dante’nin çatısından araba yolundaki bir kar yığınının doğru kızakla kaymaya karar vermişlerdi. Kayma önceliğini o almış, bu da gözünü bir ambulansın arka tarafında açmasıyla sonuçlanmıştı. En sonunda varış noktası Quincy Hastanesi olmuştu.

Doktor Murphy dün acil servisteydi. Çatlaklar çok ciddi boyutta değildi, bu yüzden kırıkları sabitleyip gece için atel taktı. Bugün de bir dizi röntgen çekip her şeyin yerinde olduğundan emin olduktan sonra alçıya almışlardı.

Bu gece gözlem için kalacak olsa da yarın evine dönecekti.

Dante’nin babası kasabada itfaiyeciydi. Annesi de muhase-

beciydi. Beş çocuğun en büyüğüdü ve Doktor Anderson'ın daha önce anlattığına göre, anne ve babası hastanede dönüşümlü kalıyorlardı. Annesi her an ortaya çıkabilirdi.

“Yemek yerken biraz televizyon izlemek ister misin?” Kumandayı elime alarak sordum.

“Annem burada uzanıp yaptığım şeylerin aptallığını düşünene kadar hiçbir şey yapmamam gerektiğini söyledi.”

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm. “Peki yaptın mı? Yaptıklarının aptalca olduğunu düşündün mü?”

“Ah, evet.” Başını salladı. “Ben bir aptalım.”

“Herkes hata yapar.”

Bacaklarına doğru başını salladı. “Bu büyük bir hata.”

İnsan vücudunda kırılacak kemikten çok daha kötü şeyler vardı. “İyileşeceksin. Merak etme. Kısa sürede eskisi gibi iyi olacaksın.”

Ağzının köşeleri aşağı doğru döndü. Koyu renk gözleri dolmuştu. “Basketbol sezonunu kaçıracam.”

“Eminim Koç Payne yedek kulübesinde oturmana ve takımın için tezahürat yapmana izin verecektir.” Lise basketbol koçu Quincy'deki en iyi insanlardan biriydi ayrıca oyuncularını da çok severdi.

Dante içini çekti. “Evet. Sanırım.”

Televizyonu açarken, “Yemeğini ye,” dedim. “Annene biraz televizyon seyretmenin stres atma ve ağrı tedavisi için doktor tavsiyesi olduğunu söyleyeceğim.”

Spagettiye çatalının etrafında döndürürken gözlerindeki yaşlar daha da artmış gibiydi.

Zavallı çocuk, bu hafta zor bir ders almıştı.

“Seninle oturmamın bir sakıncası var mı?” Saatimi kontrol ettim. Her zaman yapılacak işlerim olurdu ama annesi gelene kadar yanında kalabilirdim.

“Sorun değil.” Omuz silkerek bir lokma daha yedi.

Misafir sandalyesini çektim. “Ne izlemek istersin? ESPN MI? Disney mi? Cartoon Network?”

“ESPN.”

Kanallar arasında gezinip doğru kanalı buldum.

Dante’nin dikkati anında küçük ekrana ve spor haberlerinin özetine odaklandı.

ESPN izlediğim bir kanal değildi. Genel sebebi profesyonel sporları takip etme arzum olmamasıydı ama aynı zamanda Foster’ı televizyonda görme riski çok yüksek olduğu içindi.

Dante’nin annesi haklıydı. Televizyonu kapalı tutmalıydık.

Sanki evren izlediğimi biliyormuş gibi spikerler konuyu futboldan UFC’a çevirdi. Program, muhabirin bir adamın yüzüne mikrofon tuttuğu röportaja geçti.

Adamın üzerinde eşofman ve atlet vardı, kaslı kolları dövmelemlerle kaplıydı. Küfürlerini örtmek için kullandıkları *bip* sesleri arasında, bir dövüşten bahsediyordu.

“Scott Savage o *bip* çocuğun kışını tekmeleyecek. Beni duyuyor musun? Artık yaşlı. Adamın bırakması lazım. Scott Savage onu emekliliğe gönderiyor.”

“Bu herif tam bir dallama,” diye dalga geçti Dante. “Kendisinden hep üçüncü şahıs olarak bahsediyor. Hem de iki ismiyle. Bunu kim yapar ki? Foster Madden’in onun canına okumasını umuyorum.”

Bu –Scott Savage–Foster’ın yaklaşan dövüşündeki rakibi miydi? Ondan şimdiden nefret etmiştim. *Ukala piç*. “Ben de.”

Spiker dövüş tarihini ve her iki adamın istatistiklerini anlatırken Foster’ın yüzü sadece bir dakikalığına ekranda belirdi.

Foster, ESPN’de.

Onu ekranda görmek gerçeküstü bir deneyimdi. Her zaman

büyük işler başaracağına inanmıştım. Ona o kadar inanmış-
tım ki bu inancımı kaybetmek, o gittiğinde yaşadığım boşluğu
daha da artırmıştı.

Bakışlarımı yere indirdim ve kendimi televizyonun sesine
kapattım. Kulaklarıma bir çift kulaklık takmak gibi kolaydı.

Bir kızı vardı.

Çikolata gözlerinden, güneşin altındaki bakır teller gibi par-
layan kızıl gölgeli kahverengi saçlarının tonuna kadar Vivien-
ne'in aynası olan sevimli bir kız.

Elim kalbime gitti. Ne kadar bastırırsam bastırayım, ağrı
geçmiyordu. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Kadence. Sevimli bir çocuk için sevimli bir isim.

Onu araştırmış olsaydım bileceğim bir isim.

Onu yıllarca araştırmamış olsam da kesinlikle Quincy'ye
geldiğinde araştırmalıydım. Evime girmesine izin vermeden
önce. Bedenime.

Aman Tanrım, ben bir aptaldım. Tam bir aptaldım.

Tabii ki bir çocukları vardı. Peki ya birden fazla mıydı? Bir
aileye sahip olacak kadar uzun süredir evliydim.

Foster ve Vivienne. Ve Kadence.

Maddenlar.

Kalbim yine burkuldu.

“Hey, iyi misin?” Dante yüzümün yan tarafına bakıyordu,
çatalı tabağımın üzerinde durmuştu.

“Sorun yok.” Uzaktan kumandayı kaldırıp sesi açtım. Sonra
gözümün kenarını silerek daha dik oturdum, annesi odaya gi-
rene kadar da öylece kaldım. Yemeğini yerken televizyon izle-
mesini hiç umursamamıştı.

Göğsümdeki ağrı vardiyamın geri kalanı boyunca devam
etti. Soyunma odasında durup dolabımın iç tarafındaki çetele
işaretlerine baktığımda acım daha da arttı.

İyi günlerin kaydını tutmanın ne anlamı vardı? Çizgileri silmeli miydim? Kalemı çöpe mi atmalıydim? Hemşireleri, iş arkadaşlarımı ve hastalarımızı kazanmaya o kadar kararlıyım ki. Kendimi kanıtlamak için.

Bana Doktor Eden bile demiyorlardı. Belki de bunu hak etmemiştim.

Parmaklarımı izlere bastırdım, bir anlık tereddüdün ardından izleri sildim. Sonra ceketimi giydim, dolabı kapattım ve soğuk, karanlık geceye çıktım.

Quincy sokakları sessizdi. Gökyüzünden süzülen minik kartaneleri farlarımın ışınlarını yakalıyordu. Beni eve götürecek olan Main sapağına geldiğimde duraksadım, neredeyse düz devam edecektim. Neredeyse çiftliğe gidip gece annem ve babamda uyuyacaktım.

Buna rağmen Foster'ın kamyonetinin evimin önüne park edilmiş olacağını bildiğim için döndüm.

Park etmişti.

Verandamın en üst merdiveninde oturuyordu.

Cipi garaja çektikten sonra, kalbim kadar ağır adımlarla içeri girdim. Ön kapıya doğru ilerlerken ışıkları açtım, dışarı çıkarak merdivende yanma oturdum. Dirseklerimizi dizlerimize koyarak oturduk, bakışlarımız ileriye dönüktü.

Dün geceki kızgınlığım azalmıştı. Ya da belki de sadece hissizlikle maskelenmişti. İçime kapanmak, çok fazla şey hissetmemek için tek yol gibi görünüyordu.

Gecenin içinde, kardan korunaklı bir yerde oturmak huzur verici olabilirdi. Mahallemde hiç sokak lambası yoktu. Tek ışık evlerden geliyordu, altın rengi, neşeli ve sıcak. Bu blokta yaşayan tek bekâr bendim. Diğer evlerde aileler yaşıyordu.

Normal şartlarda huzurlu olabilirdi.

Ancak bu geceye kadar kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

“Kızın nerede?” diye sordum.

“Vivienne’le birlikte otelde.” Bir avucunu sakalının üzerinde gezdirdi. “Bildiğini sanıyordum.”

“Nereden bilebilirdim ki?”

“Bir ara beni araştırmışsındır diye düşündüm.”

“Asla.”

Foster’ın yüzü soldu. “Asla.”

Asla. Bu kelimenin şiddeti, büyüklüğü, üzerimizdeki gökyüzünün gecesi kadar sonsuz görünüyordu.

“Kadence yarın burada okula başlıyor.”

Duruşumu dikleştirdim. “Ne?”

“Burada olmamın bir nedeni de bu. Vegas’ta büyümesini istemiyorum. O dünyamın bir parçası olmasını istemiyorum.”

“Sen de buraya mı geldin? *Benim* dünyama?”

“Quincy senin olduğun yer.”

Foster, Montana’ya benim için gelmişti. Bunu haftalardır biliyordum ama bu gece farklı bir şekilde anlamıştım. Sadece kendini getirmemiş, kızım da getirmişti. Ailesini de.

“Eğer seni dinlersem ve hâlâ gitmeni istiyorsam gideceğini söylemiştin. Gitmeyecektin, değil mi?”

Bakışlarımla buluştu. “Asla.”

Asla.

“Vivienne’e hiçbir zaman âşık olmadım, olmayacağım da,” dedi. “Seni sevmekten hiç vazgeçmedim.”

“Foster-”

“Ve asla vazgeçmeyeceğim.”

Elim bugün belki de yüzüncü kez göğsüme gitti. Bastırdım, bastırdım, bastırdım. Yine de kalbimin parçalanmasını durdur-

mayı başaramadım. Sivri uçları kalbimin merkezini sökmeye başladı.

Biriyle çıkmamamın bir nedeni vardı. Hayatıma devam etmememin bir nedeni vardı. Kendime ait bir kocam ya da ailem olmamasının nedeni vardı. Kariyerimle evli olmamın nedeni vardı.

Onun *aslları* benimkileri yansıtıyordu.

Bu yüzden bu kadar acı veriyordu. Ona kalbimi vermiştim ve asla geri almamıştım.

Merdivenden kalkıp kaldırıma doğru ilerledim ardmdan bahçedeki kara bastım. Tenis ayakkabılarım kar yığınlarına battı. Buz, pantolonumun paçasının altından kayarak tenimde eridi.

Yeni yağın kar, Lyla'nın pastalarının üzerine serptiği pudra şekeri gibi mükemmel bir beyazlıkta katman eklemişti.

Adımlarıma dikkat ederek bozulmamış yüzeyde gereksiz izler bırakmamak için elimden geleni yaptım. Ardmdan bacaklarım düz, kollarım yanlarımda sırtüstü uzandım.

Önlükler kara uygun kıyafetler sayılmazlardı. Bacaklarım anında üşümüştü ama umursamadım. Kollarımı kaldırıp bacaklarımı açarak kar meleği yaptım, bir yandan da gözlerimi bulutların arasından parlamaya cesaret eden birkaç yıldıza kilitledim.

Foster da takip ederek karların üzerinde bana katıldı. Bacakları hareket etmeden önce gözleri göklerde, birkaç dakika hareketsiz yattı. Sonra kolları hareket etti. Kendi meleğini yapıp bakışlarını gökyüzünden bana çevirdi.

“Kaç yaşında?” diye sordum. “Kızın.”

“Dün gece söylediğimden daha fazlası var.”

“Soruya cevap ver.”

İçten içe cevabı biliyordum ya da aşağı yukarı bir fikrim vardı. Küçük bir kasabada doktordum, bu da muayene odalarında çok sayıda çocuk gördüğüm anlamına geliyordu. Yıllık kontrollerini yaptırmaları gereken çocuklar. Anaokulu için aşı olan çocuklar. Çarpma ve çürükleri olan çocuklar. Genellikle altı ya da yedi yaşlarında ön dişlerini kaybetmiş çocuklar.

Foster derin bir nefes verdi. Nefesi etrafımızdaki karların üzerinde süzüldü. “Geçen ay yedi yaşına girdi.”

Yedi.

Yedi yıldır ayrıydık. Bu da eğer kızının doğum günü aralık ayındaysa, Vivienne’in ben ayrılmadan önce hamile olduğu anlamına geliyordu.

“Seni asla aldatmadım, Talia.”

Bir başka asla.

Onlara inanacak kadar aptal mıydım?

“Açıklamama izin verecek misin?” Bana doğru uzandı, soğuk parmakları benimkileri kavradı. “Lütfen.”

Cevap vermedim. Elimi tutuşundan kurtararak ayağa kalktım ve Foster’ı bahçede bırakarak içeri girdim.

Ertesi sabah uyanıp pencereden dışarı baktığımda kar meleklerimiz yerinde değildi. Fırtınayla birlikte gece boyunca yağan on santimlik kar tarafından silinmişlerdi.

Sanki hiç var olmamışlar gibi silinmişlerdi.

İşe gitmeden önce bir saat boyunca ağladım.

Melekleri geri istiyordum.

13. Bölüm

Foster

Mikrodalğanın üzerindeki saate baktım. “Kahretsin. Geç kaldım.”

“Al.” Jasper buzdolabını açtı, bir şişe su alarak bana doğru fırlattı. “Yarın.”

“Yarın. Gitmeden önce kapıyı kilitler misin?” Şişeyi alıp el salladıktan sonra kapıya doğru koştum. Dışarı çıkıp kamyonete binerken cevabını beklememiştim.

Jasper sabah dokuzdan beri buradaydı ve beni forma sokmaya çalışıyordu. Vegas’ta güne daha erken, altı gibi, başladık ve öğle yemeği gibi biterdi. Ancak Quincy’de antrenman saatlerimiz Kadence’in okul programına göre belirleniyordu.

Bu yüzden Jasper, Kaddie’yi okula bıraktıktan sonra saat dokuzda geliyor ve ikide bitiriyorduk. Bu da bana onu almak için şehre gitmeden önce hızlı bir duş almak için yeterli zaman veriyordu.

Bugün taşındığımdan beri ilk resmi antrenman günümdü ve Jasper hiç çekinmemişti. Sırayla yoğun bir kardiyo ve

calisthenics* antrenmanından sonra, ringde iki yorucu saat geçirerek takedown** talimleri yaptık. Hepsi Scott Savage'la olan dövüşe hazırlanmak içindi.

Normalde o pisliğin adını düşünmek bile kanımdaki adrenalini yükseltirdi. O geveze pisliğe haddini bildirme fikri beni heyecanlandırırdı. Buna rağmen aklım, yüreğim bununla ilgilenmiyordu. Jasper bugün beni Talia'yı düşünerek uzaklara bakarken her yakaladığında bu konuda sayısız yorum yapmıştı.

Ön bahçesinde kar melekleri yapmamızın üzerinden altı gün geçmişti.

Ona zaman tanımış, aptalca bir umutla beni dinleyeceği ânı beklemiştim. O an hiç gelmemişti. Geçen her gün umutlarım azaldı.

Son altı günün tek güzel yanı Kadence'dı.

Arabayı sürerken telefonum çaldı, Vivienne'in adı ekranda belirdi. "Selam."

"Merhaba. Eğitim nasıldı?"

"Uzun bir gündü," dedim. "Biraz geç kalacağım."

"Sorun değil. Ben beklerim." Vivienne, Kadence'ı aldığım-
da telefonda olmak istiyordu. Eğer yüz yüze gelemeyecekse,
elimizdeki en iyi seçenek buydu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Bundan nefret ediyorum. Onu özlüyorum. Telefon görüş-
meleri yetmiyor."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu durum geçici."

İç çekti. "Biliyorum ama yine de berbat bir durum."

Geçen hafta okulda geçen kısa bir haftaydı. Vivienne Quincy'de kalmış, Kaddie'nin daireye yerleştiğinden emin ol-
muştu. Yatak odasında birlikte uyumuşlar ve Kaddie'nin ba-

* Aletsiz, vücut ağırlığı kullanılarak yapılan egzersizler. -ç.n.

** Rakibin sırtını yere serme. -ç.n.

vullarını açarak dolabını ve çekmecelerini doldurmuşlardı. Duvarlara birkaç fotoğraf asmışlar ve burayı evleri gibi yapmaya çalışmışlardı.

Vivienne cumartesi günü kasabadan ayrılmıştı. Onu Missoula'ya iki saat uzaklıktaki havaalanına götürdük. Gözyaşları içinde vedalaştıktan sonra o Vegas'a uçarken Kadence ve ben de Quincy'deki evimize döndük.

Yolculuğun neredeyse bir saati boyunca ağlamıştı. Gözlerimi yoldan ayırmamam gerektiği için dikkatini dağıtmakta başarısız olmuşum.

Vivienne'in bir sonraki seyahati için bir uçak kiralayacaktım, böylece doğrudan Quincy'ye uçabilecek ve ticari uçuşların yapılmadığı küçük, yerel havaalanına inebilecekti. En azından bu bizi yoldan kurtarırdı.

“Bir hata mı yapıyoruz?” diye sordu.

“Umarım yapmıyoruzdur.” Derin bir nefes verdim. İyi ebeveynler olmaya çalışıyorduk. Kızımız için doğru kararlar vermeye çalışıyorduk. Quincy harika bir hayat ve geçirilebilecek harika bir çocukluk vaat ediyordu.

“Durumu iyi mi?”

“O iyi, Vivi. Seni de özlüyor.”

“Bu geçici bir durum,” diye tekrarladı. “Yakında orada olacağım.”

Okula başlayabilmesi için ben Kaddie'yle buradayken Vivienne Vegas'taydı. Evi toparlıyordu, böylece satışa çıkarabilecektik. Angel'ın Yeri'ni de satacaktı. Bir düğün planlıyordu.

Arlo'nun şantajından o da kurtulmaya çalışıyordu.

“Bak, Kadence'ı almadan önce seninle bir şey konuşmam gerek,” dedim.

“Tamam. Ne oldu?”

“Talia’ya gerçeği söylemek zorundayım. Tüm gerçeği.” Buna hikâyenin Vivienne’e ait olan kısmı da dahildi. Eğer Talia geçen gece açıklamama izin verseydi, açıklardım.

“Hayır. Bana söz verdin.”

Çenemi sıktım. “Onu kaybediyorum, Vivi. Onu kaybedemem.”

“Bu hafta sonu geleceğim. Biraz bekleyebilir misin? Lütfen?”

Sikeyim. “Tamam.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye mırıldandım.

Kasabaya giden yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Ebeveynleri alma sırasına katıldım, araba kuyruğunda ilerledim. Kısa bir süre sonra kızım kamyonuma doğru koşmaya başlamıştı. Sırt çantası zıplıyordu ve montu bir koluna dolanmıştı.

Dışarısı eksi beş dereceydi.

“Merhaba, baba.” Arka koltuğa tırmanırken gülümsedi.

“Merhaba. Neden montunu giymiyorsun?”

İnledi. “O kadar da soğuk değil.”

“Kadence Rose Madden,” dedi Vivienne. “Montunu giy.”

“Şimdi mi?” Araba koltuğuna yerleşirken gözleriyle yalvardı.

“Hayır, sadece kemerini bağla.” Spordan dolayı hâlâ yanıyor olmama rağmen kaloriferi açtım.

“Bana gününü anlat, tatlım,” dedi Vivienne.

“İyiymiş, sanırım.” Kadence saç tellerinin daha kısa, nereye bakacağımızı bilmediğiniz sürece çoğunlukla gizlenmiş hâldeki saçının kenarına dokundu.

Bu hareket alışkanlığı hâline gelmişti. Beni irkilten bir hareketti.

Okuldan uzaklaşırken, “Öğle yemeğinde ne vardı?” diye sordum.

“Pizza.”

“Pizzayı severim. Güzel miydi?”

“Fena değildi.”

“Arkadaş edindin mi?” Vivi sordu.

Kadence omuz silkti. “Sayılır.”

Dikiz aynasından onu inceledim. Gözleri kucağındaydı. Güzel ruhlu kızım, insanların, özellikle de diğer çocukların acımasız olabileceğini çok genç yaşta öğrenmişti.

Quincy’de sadece bir ilkokul vardı. Bir ortaokul. Bir lise. Kadence geçen hafta tanıştığı çocukların çoğuyla birlikte mezun olacaktı. Daha küçük bir toplulukta, sınıf arkadaşlarıyla daha yakın ilişkiler kurma şansına sahip olacağını umuyordum. Vivienne ve ben aileleri daha iyi tanıyabilecektik. Kime güveneceğimizi öğrenecektik.

Ek olarak kime güvenmeyeceğimizi de.

“Tamam, Vivi, vedalaşsak iyi olacak.” Hastane uzaktan görünmeye başladığında yavaşladım.

“Beni sonra arayacaksın, değil mi?”

“Evet.”

“Güle güle, anne,” dedi Kadence. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Vivienne burnunu çekti. Telefonu kapattıktan sonra da ağlamaya devam edecekti. Yaza kadar Vegas’ta kalma planımın yakında değişeceğini düşünüyordum. Ne kadar sık ziyaret ederse etsin, altı ay boyunca kızımızdan bu kadar uzak kalmaya dayanamazdı.

Quincy Hastanesi’nin otoparkına girdim ve Talia’nın cipini her zamanki yerinde gördüm. Aramızda ne olursa olsun, onu her zaman görmek isterdim. Hayatımda o olmadan çok uzun zaman geçirmiştım. Yine de bugün bir yanımda karşılaşmamayı umuyordu. Bu onun iyiliği içindi, benimki için değil.

Vivienne bu hafta sonunu açıkladıktan sonra Talia için Kadence'ı görmek daha kolay olacaktı.

“Bu akşam ödevin var mı?” diye sordum Kandece'a. Bu esnada kamyoneti ziyaretçi alanına park ediyordum.

“Heceleme sözcükleri. Ama ben hepsini biliyorum.”

Ona göz kırpmak için döndüm. “Bildiğine eminim.”

O da bana göz kırptı.

Paltosunu kaptım, ardından hastanenin girişinden geçerken elini tuttum. Bir gün Kaddie elini tutmamı istemeyecekti bu yüzden ben de izin verdiği her ân tutacaktım.

Resepsiyonda kayıt yaptırdık, bir hemşire bizi tekrar çağırana kadar lobide bekledik. Hemşirelerden biri bizi muayene odasına kadar eşlik etmeden önce Kaddie'nin kilosunu baktı ve boyunu ölçtü.

Hemşire Kaddie'nin nabzını ölçerken, “O hâlde bu sadece bir sağlık kontrolü mü?” diye sordu.

“Doğru.”

Cuma günü sırt çantasında birinci ve ikinci sınıf basketbol takımlarının yakında başlayacağına dair bir broşür gelmişti. Kadence oynamak istiyordu ve buraya taşındığımız için bir doktora ihtiyacı olacaktı. Ben de arayıp Doktor Anderson'dan randevu almıştım.

Talia'dan değil. Henüz bunun sırası gelmemiştir ama bir gün olacaktı.

Bu, mücadelede yeni bir raundun başlangıcıydı. Şimdiye kadarki taktiklerim boşunaydı. Bu yüzden geri çekilip başka bir strateji denemenin zamanı gelmişti.

Ona alan bırak. Geçmiş farklı bir açıdan düşünmesine izin ver.

Talia yedi yıl boyunca hayatını benim kusurlu olduğumu düşünerek yaşamıştı. Bu değişikliğe alışması gerekiyordu.

Gerçeğe.

“Herhangi bir sorunuz var mı?” diye sordu hemşire.

“Hayır.” Başımı salladım.

“Harika.” Hemşire bilgisayara birkaç şey yazdıktan sonra ayağa kalktı. “Doktor Anderson başka bir hastanın muayenesini bitirmek üzereydi, birazdan gelir.”

“Teşekkürler.” Odadan çıkarken başımı salladım.

Kadence muayene masasının üzerinde bacaklarını sallamaya başladı, poposunun altındaki kâğıthavlu kırışıyordu.

“Beklerken kitap okumak ister misin?” Yerdeki kitap sepetini işaret ederek sordum.

“Hayır.”

Duvar kâğıdı sıcak hava balonu desenliydi. Bir duvarda Hot Wheels’in sergilendiği bir vitrin asılıydı. Lavabonun yanında bir kavanoz lolipop, yanında da bir kavanoz dil çubuğu duruyordu.

“Akşam yemeğinde ne yiyelim?” diye sordum.

O cevap veremedi kapı çalındı.

Odaya giren Doktor Anderson değildi.

Talia. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Doktor formasını ve beyaz laboratuvar önlüğünü giymiş, boynuna stetoskopunu asmıştı. İpeksi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve uçları omzuna dökülüyordu.

“Merhaba.” Bana zoraki bir gülümseme gönderdi. “Doktor Anderson gecikeceği için Kadence’ın kontrolünü benim yapmam da bir sakınca olup olmadığını sormamı istedi.”

“Tabii ki.” Muayene odasına girip kapıyı arkasından kapatırken nefesimi tuttum.

“Merhaba, Kadence.” Elini kızına uzattı. “Ben Talia.”

* Oyuncak araba üreten Amerikan menşeli bir oyuncak markası. –ç.n.

“Merhaba.” Kaddie ona utangaç bir gülümsemeyle baktı, elleri birbirine değdiğinde Talia’nın yüzünde aniden beliren acıdan tamamen habersizdi.

Neyse ki Talia’nın rahatsız olmuş gibi görüldüğü tek an buydu. Onu muayene ederken Kadence’la sohbet edip ona okulla ilgili sorular sordu. Profesyonel ve şefkatliydi. Tam da hayal ettiğim gibi bir doktor olmuştu.

“Bayan Edwards gerçekten iyi bir öğretmen,” dedi Talia. “Bunu sana söylediğimi kimseye söyleme ama en iyi birinci sınıf öğretmeni o. Çok şanslısın.”

Kadence gülümseyerek bana doğru baktı.

“Pekâlâ, işimiz bitti.” Talia tekerlekleri olan bir sandalyeye oturmuş, bilgisayarın faresini hareket ettiriyordu. “Grip aşılarnızı yaptırdınız mı?”

Başımı salladım. “Yaptırdık.”

“O hâlde hazırsınız.” Talia muayeneye başladığından beri bana bir kez bile bakmamıştı. Dikkati tamamen hastasının üzerindeydi.

Benim için sorun yoktu. Kızıma gönderdiği tüm o nazik gülümsemeler için onu öpebilirdim. Kaddie bu ilgiyi hak ediyordu.

Kızıma döndüm. “Teşekkür etmeyi unutma. ”

“Teşekkür ederim, Talia.”

“Doktor Eden,” diye düzelttim.

Talia bu unvanı hak etmişti. Bu binada onu kullanacaktık.

“Doktor Eden,” diye tekrarladı Kadence.

Talia ilk kez bana baktı, yüz ifadesinde okuyamadığım bir şey vardı.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Elini sallayarak geçiştirdi. “Çıkış koridorun sonunda, solda.”

“Bekle.” O gözden kaybolmadan önce ayağa kalktım. “Bir dakikanı alabilir miyim?”

“Şey-”

“Harika, teşekkürler.” Kadence’a muayene masasından kalkmasını işaret ettim. “Ayakkabılarını giy, sonra da bir dakika koridorda bekle, tamam mı minik böcek? Doktor Eden’la bir saniye konuşmam gerekiyor.”

Kaddie kapıdan çıkar çıkmaz kapıyı yavaşça kapattım. Sonra Talia’nın yüzünü ellerimin arasına aldım ve o beni durduramadan dudaklarımı onunkilerin üzerine kapattım. Dilim alt dudağına değdiği anda inleyerek bana karşılık verdi.

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim ve dilimi içine soktum. Tanrım, tadı çok güzeldi. Bu lanet dünyadaki en iyi şeydi. Dili benimkine karışırken damarlarımda ateş dolaşıyordu. Elleri kollarıma uzanıp beni sıkıca kavradı.

İlişkimiz bitmiş olamazdı. Henüz bitmemişti. Beni böyle öperken bitmezdi.

Onu hızlı ve yoğun bir şekilde öptükten sonra geri çekildim.

Tamam, belki de ona alan bırakmıyordum.

Uzaklaşırken, “Bu ne içindi?” diye sordu. Elini dudaklarına götürdü, bunu öpücüğümün izlerini silmek için değil, ona dokunmak için yapmıştı.

“Teşekkür etmek için.”

“Muayene için mi?”

“Kadence’a karşı nazik olduğun için. Zorlu bir yıl geçirdi.”

“Sadece işimi yapıyordum.” Kapıya doğru bir hamle yaptım ama kaçamadan elini yakaladım.

“Bana Quincy hakkında anlattığın her şeyi hatırlıyorum. İnsanların kapılarını kilitlemeden evlerinden nasıl çıktıklarını. Bir takım şampiyonluğa ulaştığında kasabanın nasıl okulun

renklerine büründüğünü. Buraya senin için geldim, Tally. Senin için kalacağım. Ama Kadence için de geldim. Çünkü ona benim çocukluğum yerine senin çocukluğunu yaşatmak için her şeyi yaparım.”

Talia uzun bir süre yüzümü inceledikten sonra başını salladı ve kapıyı açmak için elimden kurtulmaya çalıştı. Ancak kapıyı çalmak için elini kaldırmış başka bir kadın neredeyse ona çarpacakken geri çekilmek zorunda kaldı. “Özür dilerim, Rachel.”

“Talía.” Rachel’in dudakları ince bir çizgi hâlinde büzüldü. “Ben bebek bakıcısı değilim.”

“Biz sadece-”

Talia açıklamasını bitiremeden Rachel dudak büktü ve uzaklaştı.

Ne sikim olmuştu böyle?

Talia’nın omuzları yenilgiyle çöktü. Çabucak gizleyip uzaklaşmadan önce Kaddie’ye gülümsedi.

Az önceki halt neyin nesiydi? Kadence duvarın dibinde hareketsizce duruyordu, herhangi bir sorun çıkarmamıştı. Sadece ondan istediğim gibi beni bekliyordu. Talia’yı öperek geçirdiğim iki dakika içinde bebek bakıcılığına ihtiyaç duyduğu bir durum söz konusu olmamıştı.

“Hadi gidelim.” Elimi uzattım ve Kaddie’nin elini tutarak onu çıkışa doğru götürdüm. Bizi lobiye götürecek kapıyı itmeden önce tam zamanında omzumun üstünden arkaya bakarak Talia’nın koşarak yetişmeye çalıştığını gördüm.

Elinde Kaddie’nin paltosu vardı.

İkimiz de unutmuştuk.

“Al bakalım.” Paltoyu verdikten sonra bir adım geri gitti. Sonra bir adım daha.

“Teşekkür ederim, Doktor Eden.” Çenemi eğdim.

Yine o garip ifade vardı. Neredeyse kafa karışıklığı. “Kimse bana... şey...Doktor Eden demez.”

“Bundan hoşlanmıyor musun?”

“Hayır, umurumda değil. Sanırım ben burada sadece Talia’yım. Quincy’deki çoğu insan beni çocukluğumdan beri tanır.”

“Ve?” Ona hâlâ hak ettiği saygıyı gösterebilirlerdi.

Omuz silkti. “Hoşça kal, Foster.”

“Doktor Eden?” Arkasını dönmeden önce onu durdurdum.

“Evet?” Ağzının köşesi yukarı kalktı. Ona Doktor Eden demenden hoşlamyorsa, ben de bunu söylemekten hoşlanıyordum. Başardığı şeyle gurur duyuyordum.

“Asla *sadece Talia* olmayacaksın. Benim için asla.”

O ışıltılı mavi gözler parladı. Yüzündeki gülümsemeyi kaybetmekten ne kadar nefret etsem de benim yerime gülümsemeyi Kadence’a vermesine hiç aldırmadım.

“Görüşürüz, Bayan Madden.”

Kaddie kıkırdadı.

Talia güldü.

Ve işte böyle, bu dövüğe geri dönmüştüm.

Dördüncü Raunt

14. Bölüm

Talia

*A*sla sadece Talia olmayacaksın. Benim için asla.
Foster ve Kadence'ın hastaneye gelmesinden bu yana geçen dört gün içinde, sözlerini yüzlerce kez tekrarlamıştım. Binlerce kez. Ve her seferinde kalbim biraz daha az acımıştı. Öfkem biraz daha azalmıştı.

Zaman iyileştiriyordu.

Gerçekler de öyle.

Masasının önünden geçerken hastanenin lobisindeki resepsiyon bankosundaki hemşireye, “İyi geceler,” dedim. “İyi hafta sonları.”

El salladı. “Sana da Talia.”

Onu düzeltmeli miydim? Herkesten bana Doktor Eden demesini istemeli miydim? Hayır. Bu sadece durumu garipleştirirdi. Peki ne için? Gururum için mi? Egom için mi? Tek istediğim insanların doktorları olarak bana güvenmeleri idi. Meslektaşları olarak. Unvana ihtiyacım yoktu.

Umurumda da değildi.

Bana Doktor Eden demekle ısrar eden tek kişinin Foster

olması komikti. Beni yakından tanıyan bir adam. Bedenimin içindeyken adımı fısıldayan bir adam. Ama bana Doktor Eden demekle ısrar etmişti. Kadence'ın de aynısını yapmasında ısrar etmişti.

Onu bu yüzden mi öpmüştüm? Yoksa söz konusu Foster olduğunda kontrolüm olmadığı için mi?

Tanrım, o öpücük. Bir kadın, her gün böyle bir öpücükle hayatta kalabilirdi. Bunu düşünmek bile kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Ona karşı koymak imkânsızdı.

Foster Madden'ın gök gürültüsü kadar güçlü bir varlığı vardı.

Ben de onun vahşi fırtınasını her zaman sevmiş bir kadındım.

Biz ne yapıyorduk? Yıllarca sonraki adımlarımı planlayarak yaşamıştım. Önümdeki yol o kadar uzundu ki sonunda beni neyin beklediğini hiç merak etmemiştim.

Lisans. Tıp fakültesi. Uzmanlık. Artık yolun sonu görünüyordu. Yıllar bir bulanıklık içinde geçmişti. Sırada ne vardı?

Foster ne olacaktı?

Bana Arlo hakkında anlattıklarını tekrar tekrar düşündüm. Vegas ve dövüşler hakkında anlattıklarını. Kapana kısılmak hakkında. Konuşacak daha çok şey olduğunu söylemişti. Görünüşe göre haklıymış.

Kadence.

Foster beni Vivienne ile asla aldatmadığına dair yemin etmişti. Ona inanmak aptallık mıydı? Bir hafta boyunca kalbimde şüphe aradım ama boşunaydı.

Kimdi o küçük kız? Asıl soru kim değil, kimindi? Eğer babası Foster değilse, kimdi?

Hastaneden çıkıp şehir merkezine doğru yola koyuldum ve otelin arkasındaki otoparkta kardeşimin kamyonetinin yanına park ettim.

Knox bu akşam Knuckles'ta yemek yemek isteyip istemediğimi öğrenmek için mesaj atmıştı. Belki de son günlerde Lyla'la konuşmadığımızı duymuştu. Ya da belki Lyla ona Foster'dan bahsetmişti.

Lyla ve benim aramda arabuluculuk yapmalarını istemediğimden bir haftadır ailemden uzak duruyordum. Ama ortaya çıkmanın zamanı gelmişti ve söz konusu kardeşlerim olduğunda hepimiz favorilerimizi seçerdik.

Benim favorim Mateo'ydu. Ancak o şu anda Alaska'da uçak uçurduğu ve nispeten iletişimde olmadığı için ikinci favorim olan Knox'a gidiyordum. *Onun* favorisi Lyla olsa bile.

Otele girdim. Önlüklerimi soyunma odasındaki kot pantolon ve lacivert bir kazakla değiştirmiştım.

Eloise resepsiyonda, yazarken iki elini de kullanabilmek için telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmıştı.

Tezgâha vurarak burada olduğumu anlaması için el salladım.

“Bir dakika,” diye mırıldandı.

Telefon görüşmesini bitirmesi için onu kendisiyle bırakarak lobideki şöminenin yanındaki oturma alanına doğru yürüdüm. Ocağın yanında durup sıcaklığını içime çektim.

Bu otel nesillerdir ailemize aitti. Küçüklüğümde babam çiftlikle ilgilenirken annem de burada çalışıyordu. Gerçi son yıllarda Eloise, Eloise Oteli'ni kendi oteli olarak sahiplenmişti. Burası ona göre idi.

Sehpanın üzerinde vanilyalı bir mum yanıyordu ve yaydığı koku ateşin kokusuyla karışıyordu. Duman ve tatlılık. Yılbaşı süsleri kaldırılmıştı ama Main'e bakan pencerelerin etrafına sarılmış küçük altın ışıklar kalmıştı.

Eloise muhtemelen bu ateşi kendisi yakmıştı, böylece lobi soğuk bir ocak gecesinde rahat ve davetkâr olacaktı. Henüz

resmi olarak tapuda adı geçmese de burası onun oteliydi. En küçük kız kardeşim oldukça iyi bir iş kadını olmuştu.

Arkamdan ayak sesleri geldiğinde döndüm. Belki Eloise akşam yemeği için bize katılabilirdi...Aniden gülümsemem soldu. Vivienne.

Eninde sonunda onu görecektim. Bu anın geleceğini biliyordum. Yine de bu, durumu kolaylaştırmıyordu. Burada, otelde, ne işi vardı?

“Merhaba.” Kanepenin arkasında duruyordu ve konuşurken sesi titriyordu.

Büyümüş görünüyordu. Sanırım ben de öyle görünüyordum. Kestane rengi saçları üniversitedekinden daha kısa hâlde omuzlarına dökülüyordu. Yüzü aynı güzellikteydi ama hatları daha belirgindi. Omzunda Chanel marka bir çanta vardı. Ceketini Prada’dan alınmıştı. Göz kamaştırıcı, zengin ve her yönüyle ünlü bir UFC dövüşçüsünün eski karısı gibi görünüyordu.

Bir öfke patlaması, ihanetten doğan acı, kaslarımın gerilmesine neden oldu. Ellerimi yumruk yaptım, omurgam kaskatı kesilmişti.

Kanepenin derisine dokundu, sonra ellerini çekti, paltosunun ceplerine soktu ve tekrar çıkarıp kanepeye koydu. Gergin olmalıydı. “Seni görmek güzel.”

Tek kaşımı kaldırdım.

Bu evlilik için Foster’a şantaj yapılmıştı. Peki onun bahanesi neydi? Foster’ı ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Dairemizde gülüp dedikodu yaparak kaç gece geçirmiştik? Gözlerimden kalpler fişkırdığıyla ilgili kaç kez benimle alay etmişti?

Yine de Foster’ı almıştı. Benim yerimi almıştı.

Vivienne ağzını açtı, sonra kapattı, kelimeler için mücadele ediyordu. Onun kelimeleri olmayabilirdi ama benim vardı.

“En iyi arkadaşımydın. Sana ikiz kardeşime anlattıklarımından daha fazlasını anlattım. Seni *seviyordum*. Bunu bana nasıl yapabildin?” Cevabını beklemeden gözlerimi hâlâ resepsiyonda duran Eloise’e kilitleyerek şömine alanından çıktım.

“Talía, lütfen.” Vivienne bana doğru bir adım atarken elini uzattı.

Bana dokunmasını istemediğim için geri çekildim.

“Üzgünüm.”

“Bugünlerde herkes üzgün,” dedim.

“Kimse Foster’dan daha fazla üzgün değil.” Omuzları düştü. “O seni hep sevdi. Her zaman. Tüm bu olanlardan pişmanlık duydu. Gerekirse benden nefret et ama ondan değil.”

“Kocanı mı savunuyorsun?” Böyle bir unvana sahip olmasından nefret ediyordum.

“Lütfen açıklamama izin ver.”

“Herkesin özürleri ve açıklamaları var. Yedi yıl geç gelen açıklamalardan yoruldum artık. Defol git.”

Güzel yüzü soldu.

Lanet olsun. Tenimin altında iğrenç bir his belirdi. Kötü biri değildim. Kaba olmayı sevmezdim. Buradan ayrılma vaktim gelmişti çünkü kızgındım ve ikimizi de daha kötü hissettirecek şeyler söyleyecektim.

“Hamileydim,” diye ağzından kaçırdı Vivienne.

Görünüşe göre kaçışım buraya kadardı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onunla yüzleştim. “Öyle görünüyor. Kızınla tanıştım.”

Vivienne bir adım daha yaklaştı, omzunun üzerinden kapıya doğru baktı ve sesini alçalttı. “Kadence...Foster’ın biyolojik çocuğu değil.”

Rahatlama. Tahminimde yanılmadığıma dair tatlı bir rahat-

lama. Foster beni aldatmamıştı. O hâlde kimdi? Foster değilse, o zaman kimdi? Sormak dilimin ucundaydı ama dudaklarımı birbirine kenetledim.

“Kadence bilmiyor,” dedi Vivienne. “Bilmesine de gerek yok. Foster onun babası. Onu seviyor. Foster da onu seviyor. Foster seni de seviyor. Eğer ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsan, lütfen ikinci bir şans ver.”

Gözlerindeki yalvarış kollarımı açmama neden oldu.

“Eskiden senin hakkında konuşurdu,” dedi. “Her zaman. Özellikle de ilk yıllarımızda. Talia şöyle, Talia böyle. Sanki senin çilekli dondurmayı ne kadar sevdiğin ya da ders çalışırken arka planda Bravo’yu dinlediğin gibi şeyleri unutmamak için yüksek sesle söylemek isterdi. Yatarken sadece onun tişörtlerini giydiğini ve saç kurutma makinesiyle birlikte mırıldandığını.”

Ben onun adını bile düşünmemek için elimden geleni yaparken Foster benden bahsetmişti.

“Çok kıskanırdım,” dedi Vivienne.

“Çünkü ona âşıktın.”

“Hayır,” dedi alaycı bir şekilde. “Alınma ama bu iğrenç olurdu. Foster benim dünyadaki en iyi arkadaşım hatta kardeşim de olabilir. Belki kalbini çoktan sana kaptırdığını bilmeseydim, durum farklı olurdu. Ama hiç olmadı. Onu sevmiyorum.”

“O zaman neden kıskandın?”

“Çünkü o seni hayatı boyunca sevecek. Onu affetsen de affetmesen de. Bu yüzden kıskandım.”

Boğazımda bir yumru oluştu. “Beni mahvetti.”

Vivienne başını salladı. “Özür dilerim. Babamın yaptıkları için üzgünüm. İçindeki canavarı daha önce fark edemediğim için üzgünüm. Bu olaydaki rolüm ve durumu değiştirmek için

daha fazla çaba göstermediğim için de üzgünüm. Çok üzgünüm, Talia. Keşke geri dönebilseydik. Daha iyisini yapabiliseydik. Ama Foster bu yüzden burada. Hatalarımızı düzeltmek için burada.”

Onu seviyordu. Belki romantik şekilde değildi ama insanların ailesine duyduğu türden bir sevgiydi. Foster’ın mücadelesini savunacak, dizlerinin üzerine çöküp yalvaracaktı çünkü onu seviyordu.

Onu sevmek için yılları vardı. Onun arkadaşı olmak için. Vivienne onu benden daha iyi tanıyordu. Kıskanan tek kişi o değildi.

“Selam.” Eloise yüzünde bir gülümsemeyele yanımda belirdi.

Bakışlarımı Vivienne’den ayırdım ve kız kardeşime sarıldım. “Merhaba.”

“Nasıl gidiyor?” Vivienne’le bana baktı, muhtemelen neden onunla konuştuğumu anlamaya çalışıyordu. Belki de Vivi yine burada konuktu.

“Sadece sohbet ediyorduk,” dedim. “Knuckles’ta akşam yemeği yiyeceğim.”

“Ah, eğlenceli.” Eloise resepsiyon bankosunu işaret etti. “Birkaç saat daha resepsiyona bakacağım, yoksa size katılırdım.”

“Sana tatlı getiririm,” dedim ve Vivienne’e bir kez daha baktım.

Gözlerinde yaşlar vardı. Belki bir özrün geçmişi sileceğini düşünmüştü. Belki de haklıydı, sadece bu gece değildi.

Bu yüzden bir adım uzaklaşarak Eloise’le birlikte masaya doğru yürüyüp Knuckles’a ilerlerken onu çalışması için bıraktım.

Knox’un restoranı çoğu cuma gecesi olduğu gibi hareketliydi. Knox’un benim için ayırdığı kabine doğru garsonu takip ederken sohbet ve kahkahalar odayı bir duvardan diğerine

kadar dolduruyordu. Karanlık ve karamsar atmosfer tam bana göreydi.

“Sana su dışında içecek bir şey getirmemi ister misin?” diye sordu.

“Şarap. Kırmızı şarap. Büyük, kocaman bir bardakta herhangi bir kırmızı olur.”

Güldü. “Tamamdır, Talia.”

“Teşekkürler.” Paltomu çıkarıp kabine kaydım. Koltuğa gömülerek gözlerimi kapattım.

Çok sert olmuştu. Vivienne’e karşı çok sert davranmıştım. Yine de en yakın arkadaşının sevgiliyle evlenen ben değildim.

Masa yerinden oynadı, ben de kardeşimi bekleyerek gözlerimi açtım.

Oysa kabinin karşı tarafına geçen Foster’dı. Kalbim yerinden fırladı. O hain organ her zaman fırlardı.

“Ne yapıyorsun?”

Şarap listesini tuğla duvara dayalı olduğu yerden alarak cevap verdi.

“Foster,” diye mırıldandım.

“Talia.”

Omzumun üzerinden baktım. Vivienne ve Kadence yakınlarda mıydı?

“Birlikte yemeğe çıktılar. Vivienne Vegas’a dönmeden önce hafta sonu ziyareti için geldi.”

“Ve sen onlara katılmıyorsun, öyle mi?”

“Hayır.”

Garson kız şarabımla döndü, Foster’ın varlığıyla irkilmişti. “Ah, özür dilerim. Knox bu akşam sizinle yiyeceğini söylemişti.”

“O-”

“Hayır.” Foster ona en çekici gülümsemesini verdi. “Plan değişti. Ben de kırmızı şarap alacağım. Talia ne içiyorsa ondan.”

“Foster,” diye uyardım ama beni görmezden geldi.

Bunun yerine, “Bu akşamki spesiyaliniz nedir?” diye sordu garsona.

Foster ikimiz için de sipariş verdikten sonra, garson muhtemelen Knox’a bir randevum olduğunu haber vermek için bizi yalnız bıraktı.

“Çok yorucusun.” Şarap kadehimden büyük bir yudum aldım.

Sırıttı ve masanın öbür ucuna uzanıp boştaki elimi avuçlarının içine aldı. “Vivienne konuştuğunuzu söyledi.”

“Ona kötü davrandım.” *Kahretsin*. “Şimdi de kendimi suçlu hissediyorum.”

“İyi olacaktır.” Başparmağı parmak eklemlerimi okşadı. “Sana ne anlattı?”

“Bana Kadence’dan bahsetti.”

“Güzel.” Sanki vermemi umduğu cevap buymuş gibi iç geçirdi. “Sana anlatacak kişinin kendisi olması onun için önemliydi.”

“Neden?”

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, sanki ellerimizin iç içe geçmesinin neye benzediğini unutmuş gibi bakıyordu. “İkimizin de pişmanlıkları var. Vivi bizi bu duruma sokan babası olduğu için büyük bir suçluluk duygusu yaşıyor.”

“Onunla Arlo arasında ne oldu?” Vivi lobide ona canavar demişti ama ben Vegas’ta yaşarken babasına tapıyordu. “Hamile olduğunu söyledi. Babası kim-”

“Benim. Ben Kadence’ın babasıyım. O benim.” Sertçe yutkunup boğazını temizlemeden önce Foster’ın sesinde bir gerginlik vardı. “Aynı zamanda benim değil.”

O anda garson kız belirdi ve Foster'a bir bardak şarap getirdi. Garsona başıyla teşekkür ederek bir yudum aldı. Tüm bunlar olurken ellerimizi ayırmadı.

Geri çekmeye çalışmadım. O anda buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

“Sen gittiğinde Vivienne beş aylık hamileydi. Arlo'nun o dövüşten sonra bana şantaj yaptığı sırada.”

“Beş aylık mı?” Anılarımda herhangi bir işaret aradım. Hiç belli olmamıştı, gerçi ilk hamilelikte o kadar erken belli olmaması normaldi. Vivienne'nin tarzı, dökümlü üstler ve katmanlı parçalarla boho şıklığına doğru yönelmişti. Mide bulantısı olduğunu hatırlamıyordum. Biriyle çıktığını da hatırlamıyordum.

“Bir adamla görüşüyordu. Spor salonunda tanışmışlardı ama onu tanıımıyordum. Sanırım kısa süreliğine gelip gidiyordu. Muhtemelen Arlo'nun kızına dokunan birinin öldüğü bilinen bir gerçek olduğu içindi.”

“Öyle miydi?”

“Ah, evet.” Foster bıkkınca iç çekti. “Sadece ölmek isteyen bir adam Vivi'yi Angel'm Yeri'nde tavlamaya çalışırdı. Arlo oranın onun güvenli yeri olmasını istiyordu. Eğer biri çok uzun süre bakarsa, içimizden biri adamı kovalardı.”

“Ama buna yapamadınız.”

Foster başını salladı. “Vivienne kimseye söylemedi adam da spor salonuna gelmeyi bıraktı. Bunun sıradan bir şey olduğunu, çoğunlukla buluşup takıldıklarını söyledi. Sonra hamile kalmıştı. Korkmuş. O adam da dahil olmak üzere kimseye nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş. Sanırım adam çocuk istemediğine dair bazı yorumlar yapmış.”

“Ah.” Vivienne tüm bunları biz birlikte yaşarken yaşamıştı. Ben nasıl bir arkadaşım ki bunu fark etmemiştim? “Bana hiçbir şey söylemedi.”

“Herkesten sakladı. Sanırım önce o adama söylemek için cesaretini topluyordu. Bir gece ona söylemek için evine gitmiş ama kötü bir durumun içine düşmüş. Adamın bir oda arkadaşı ve oda arkadaşının da çenesi düşük bir kız arkadaşı varmış. Vivi onun çok dramatik biri olduğunu söylemişti. Vivienne dairede bir kargaşa duymuş ve içeri bakmış. Adamıyla ev arkadaşı sırayla bu kadını yumruklayıp tekmeliyorlarmış.”

Nefesim kesildi. “Aman Tanrım.”

“Vivienne doğruca Arlo’ya gitti. Dövüşümün olduğu haftaydı.”

“Seninle bebek yüzünden evlendi, değil mi?” Ona âşık olduğunu sanmıştım.

“Vivi’nin adamı bir çetede ydi.”

“Ne çetesi?”

“Üyelerinin çoğu zaman öldüğü türden bir çete. Uyuşturucu kartelleriyle yakın bağlantıları olan türden.”

Ağzım açık kaldı. “Ve Vivienne bunu bilmiyor muydu?”

Foster başını salladı. “En ufak bir fikri bile yoktu. Ta ki Arlo her şeyi ortaya dökene kadar. Ona hamile olduğunu ve o dairede gördüklerini anlattığında Arlo çılgına döndü.”

“Evlenmenize o zaman karar verdi.”

“Evet. Beni tamamen köşeye sıkıştırmıştı. O yüzden bunu kullanmaya devam etti. Arlo Vivienne’nin güvende olmasını istiyordu. Onun parası olsun istiyordu. Evet, Arlo yanına taşınabilir, ona göz kulak olabilirdi. Ama ona, bebeğe ve kendisine yetecek kadar kazanç potansiyeli olan uzun vadeli bir çözüm varken neden yapsındı ki? Kızının kendi seçtiği adamla evlenmesini istiyordu. Onun korkusunu ve kontrolü ele geçirme fırsatını görerek bundan yararlandı.”

“Vivienne neden kabul etti?” Arlo’ya cehenneme gitmesini söyleyebilir ve Foster’la evlenmeyebilirdi.

“Çok korkmuştu. Bebeği elinde tutmak istiyordu. Ve Arlo, o çıkarıcı orospu çocuğu, o çete hakkında bildiği her şeyi yüzüne vurdu. Onu sadece korkutmakla kalmadı; korkudan çılgına dönmesine sebep oldu. Benimle evlenmezse, o adamın bunu anlayabileceğini söyledi. Bebeği doğurmadan önce ona zarar vermeye çalışabilirdi. Bundan kaçınmanın en iyi yolu, dünyaya bu çocuğun benden olduğunu düşündürmektir.”

Peki ya bedeli? Kalbim olmuştu. “Sence doğru muydu? Sence o adam Vivienne’e zarar verir miydi?”

“Belki. Bundan daha önemlisi, Vivienne buna inandı. Bu yüzden babasının isteklerine uydu. Arlo, Vivi’yi asla incitmeyeceğimi biliyordu. Ona bakabileceğimi biliyordu. Damadı olmam kancalarını omurgamın derinliklerine sokmanın başka bir yolu olurdu.”

“Peki ya çetede ki adam? Ne olmuş ona?”

“Kadence doğmadan bir ay önce Vivi’yi aramak için spor salonuna geldi. Kafayı bulmuştu. İçki kokuyordu. Ona onunla evlendiğimi söyledim. Yıllardır birlikte olduğumuzu söyleyerek onu kandırdım.”

“Sana inandı mı?”

Foster omuz silkti. “Onu bir daha hiç görmedik. Yaklaşık iki yıl önce, Arlo elinde bir ölüm ilanıyla spor salonuna geldi.”

“Öldü.”

Foster başını salladı. “Göğsünde iki kurşun yarası vardı.”

Gerildim. “Bunu kim biliyor?”

“Ben. Vivi. Jasper. Arlo. “Derin bir nefes verdi. “Ve sen. Bu listeyi mümkün olduğunca kısa tutmak istiyorum.”

Çünkü Kadence onun kızıydı ve onu kaybetmek istemiyordu.

“Bir gün Kaddie’nin bilmesi gerekecek,” dedi. “Ama o zaman bile, bu benim onun babası olduğum gerçeğini değiştiremeyecek. O benim kızım.”

“O senin kızın.” Tıpkı Drake’in damarlarında Eden kanı olmasa bile Knox’un oğlu olduğu gibi. O bizim çocuğumuzdu. Kadence’in Foster’ın çocuğu olduğu gibi.

“Ve Arlo Vivienne’i seninle evlenmeye ikna etti,” dedim. “Ama o adam sana inandıysa ve ortadan kaybolduysa, neden evliliğinizi iptal ettirmedin? Ya da neden eski kocası öldükten sonra bitirmedin? Neden seninle evli kaldı?”

“Arlo elindeki kartları ikimizin de unutmamasına asla izin vermedi. Vivienne’ye boşanırsak kariyerimi mahvedeceğini hatırlattı. Beni bir suçlu olarak gösterecek ve Kadence benim olmadığı için onu benden almak için velayet davası açacaktı. Vivienne’in anneliğe uygun olmadığını iddia edecekti.”

“Bunu yapabilir mi?”

Foster omuz silkti. “Bu saçmalık olurdu, biz de karşı koyardık. Ama ne olursa olsun tam bir karmaşa olurdu. Ve bundan en çok zarar görececek kişi-”

“Kadence.”

“Evet.” Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. “Vivienne ve ben sırf Arlo’yu test etmek için onun mutluluğunu riske atmak istemedik. İpleri elinden hiç bırakmadı. Yıllar geçtikçe onları daha da sıktı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Beni mahvetmesinin yanı sıra, sana neler yapabileceğini de unutmama asla izin vermedi.”

Gözlerim yuvalarından fırladı. “Ben mi? Gitmiştim.”

“Belki Las Vegas’tan.” Foster kalbine dokundu. “Ama buradan değil. Arlo bunu açıkça gördü. Riske atamazdım.”

O hâlde Foster ve Vivienne, Arlo’nun ekmeğine yağ sürmüşlerdi. Öldüğü güne kadar herkes sessiz kalmıştı.

Başım yine dönüyordu. Gerçeğin etrafında dönüyor, Ve-

gas'tan ayrıldığımdan beri kendimi inandırdığım şeylere anlam vermeye çalışıyordum. Belki de daha iyi bir yol vardı. Hepimiz için bu kadar zor olmayacak bir yol.

Vivienne'nin yerinde olsaydım farklı mı yapardım? Ya da Foster'ın?

Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

"Tüm bunlara ne diyeceğimi bilemiyorum." Belki de öfkelenmeliydim. Lanet olsun, kızgın olmaktan yorulmuştum. İncinmiş ve kafası karışmış olmaktan yorulmuştum. Bu gece bunların hiçbirisi için enerjim yoktu. "Keşke bana söyleseydin."

"Ya unutursak?" Foster başparmağıyla elimi okşayarak sordu. "Ya geçmişi unutursak? Ya dünyayı unutursak, sadece bu gece için?"

"Unutmak isterdim. Sadece bu gece için." Kelimeler dudaklarımdan döküldü. Foster'ın yüzünde beliren gülümseme buna değdi.

Garson kız elinde Knox'un meşhur hamburgerleri ve patates kızartmalarının olduğu iki tabakla çıkageldi. Onları masaya koyduğunda Foster'ı elimi bırakmaya zorladı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Ranch," dedi Foster. "Lütfen."

Foster ranch sevmezdi, ben severdim.

Ketçap şişesini kaptım, kapağını açtım ve tam o sırada Foster tabağındaki domatesleri kaldırıp benimkilere koydu. "Domatessiz de sipariş edebilirdin."

"Ama sen seviyorsun." O sevmiyordu, ben seviyordum. "İlk randevumuzu hatırlıyor musun?"

Güldüm. "En sevdiğim lokantada beni pusuya düşürdüğün zamanı mı kastediyorsun? Taktiklerin hiç değişmemiş."

"O zaman benim için işe yaramıştı." Hafifçe güldü, gözle-

rindeki ışık dans ediyordu. “Neden tekrar etmeyeyim ki diye düşündüm?”

Angel’ın Yeri’nde aylarca flört etmiştik. O kadar uzun sürmüştü ki aramızdaki her şeyi yanlış yorumladığımı düşünmeye başlamıştım çünkü Foster bir kez bile bir randevuya çıkmayı ima etmemişti.

Onun yerine, randevu yaratmıştı. Tam da ona yakışır bir şekilde.

Vivienne’den, evimize çok da uzak olmayan elliler temalı bir lokantada ders çalışmayı sevdiğimi öğrenmişti. Kabinler genişti. Nadiren kalabalık olurdu. Her ne kadar yağ kokusu saçlarıma yapışsa ve eve gittiğimde duş almak zorunda kalsam da bu koku bana evimi hatırlatıyordu. Okuldan eve geldiğimde annemi mutfakta akşam yemeği için hamburger kızartırken bulurdum çünkü babam her zaman hayatının geri kalanında her öğün çizburger yiyebileceğini ve mutlu bir adam olarak ölebileceğini söylerdi.

Foster bir gece, tıpkı bu gece yaptığı gibi, o lokantada benim masama oturmuş ve saatlerce benimle konuşmuştu. O andan itibaren neredeyse birbirimizden ayrılamaz olmuştuk.

“Yeniden başlamak istiyorum, Tally.”

Kulağa çok kolay geliyordu. Çok basitti. Foster ve ben, yeni bir başlangıç. “Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?”

Omuz silkti. “Neden olmasın? Tabii denemekten korkmuyorsan.”

“Bana meydan mı okuyorsun?”

Foster gülümsedi, kibirli ve kendinden emin bir şekilde. “İşe yarıyor mu?”

Gülümsememi bastırdım ve şarabımdan bir yudum aldım. Belki. Belki de yarıyordu.

15. Bölüm

Foster

“**K**ahretsin, çok soğuk.” Jasper ellerini birbirine sürttü ve ringde parmak uçlarında zıplarken ellerine üflledi.

“Daha fazla ısıtıcı almam lazım.” Şakaklarımı ovuşturdum. Başımdaki ağrının geçmesini diliyordum.

Ancak geçmeyecekti çünkü baş ağrısı doğrudan ısıtma sistemime bağlıydı, beş gün önce çalışmayı bırakan ısıtma sistemimden bahsediyordum. Talia’yla akşam yemeğinden eve döndüğümde buz gibi bir spor salonuyla karşılaşmıştım.

Bu lanet şeyin burayı satın aldığımdan beri ne kadar zor çalıştığını düşününce bunu tahmin etmeliydim. Daha önce birine kontrol ettirmeliydim. Cumartesi günü bakmaya gelen adam gülmüş ve bu kadar uzun süre çalıştığı için şanslı olduğumu söylemişti.

Tamiri mümkün değildi. Vegas’ta olsaydık, muhtemelen aynı gün yeni bir tane alırdım. Ancak burası Quincy’ydi ve ellerindeki iki ısıtıcı da satıldığı için yenisini sipariş etmeleri gerekiyordu. Isıtıcı sistemim cumaya kadar gelmeyecekti.

Bu yüzden son beş gündür spor salonunu ve dairemi elektrikli ısıtıcılarla ısıtıyordum.

Jasper’a, “Tabii ki ilkbaharda ya da yazın olmaz,” dedim. “Yılın en soğuk haftasında olmak zorunda.”

Bugün hava sıcaklığının eksi onaltı derece olacağı tahmin ediliyordu. Sıfırın altında onaltı derece.

“Ayak parmaklarım uyuştı,” diye homurdandı.

“Benimkiler de.” Isıtıcıların çoğu dairenin içindeydi, Kadence için içerinin yeterince sıcak kalmasını sağlıyordu. Dışarıdakiler soğuğu zar zor kesiyordu. Spor salonu çok büyüktü, sıcaklık ise çok düşüktü.

“Ben Montana’ya uygun değilim,” dedi.

Alaycı bir ifade ile karşılık verdim. “Ben de uygun olduğumdan emin değilim.”

Bu sabah Kadence’ı önlükleri, puf montu, botları, şapkası ve eldivenleriyle maşmelov gibi giyinmiş olarak okula götürmüştüm. Kar onun için bir yenilikti, maceranın bir parçasıydı. Yine de Kadence bile soğuktan şikâyetçiydi. Bu sabah okula giderken suratı asık ve sessizdi.

“Tamam.” Omuzlarımı yuvarladım ve zıpladım, Jasper’ın bugünkü eğitim seansı için planladığı her neyse ona hazırlandım. Saatlerdir bunu yapıyorduk, ikimiz de çok zorluyorduk çünkü hareket edersek donmuyorduk. “Sırada ne var?”

“Biraz süpürme* alıştırması yapmak istiyorum. Savage’ın önceki dövüşlerinin videolarını inceliyordum ve ileriki rauntlarında bir düzen fark ettim. Yorulduğunda topuklarına bastırıyor. Bozguna uğratmak için bir fırsat olabilir.”

“Pekâlâ.” Boynumu küttettim ve kollarımı kaldırarak dövüş pozisyonuma geçtim.

* Rakibin dizden aşağısına çelme takarak sırt üstü yere serme hareketi. -ç.n.

Jasper da benim pozisyonumun aynısını alıp karşıma geçti.

Soğuk hakkında endişelenmeyi bıraktım. Bu ringin dışındaki her şeyi düşünmeyi bıraktım. Rakibime odaklandım, yumruk atmaya, dizimi kaldırarak sahte bir tekme atmaya, sonra da dengesini bozmayı umarak öndeki bacağımı onunkine doğru savurmaya hazırdım.

Ancak ben daha kıpırdayamadan telefonumun sesi havayı doldurdu.

“Ah. Üzgünüm.” Ringin kenarına doğru koştum. Ekranda okulun adı yanıp sönüyordu. “Efendim?”

“Foster’la mı görüşüyorum?” diye sordu bir kadın.

“Evet.”

“Ben Denise, okul hemşiresi. Kadence yanımda ve ateşi 38 derece.”

O daha cümlesini bitirmeden ben dizliklerimi çıkarmaya başlamıştım. “Hemen geliyorum.”

“Neler oluyor?” Telefonu kapatıp diğer tekmeliği çıkarırken Jasper sordu.

“Kadence hasta. Gitmem gerek.”

“Ne yapabilirim?”

“Kadence için Tylenol’um yok.” *Hay sikeyim.* “Ya da termometre.”

Her ihtimale karşı neden hiç ilaç almamıştım ki? İplerin arasından sıyrılıp kapüşonlu bir tişört ve şortumun üzerine eşofman giymek için daireye koştum. Anahtarlarla dışarı çıktığımda Jasper da benim gibi giyinmiş, ayakkabılarını giyyordu.

“Ben markete gidip malzeme alacağım. Seninle burada buluşuruz.”

“Teşekkürler.” Başımı salladım ve kapıya doğru koştum.

Dışarıdaki hava yüzüme soğuk bir tokat gibi çarpıyor, rüz-

gâr tenimi ısıırıyordu. Bu yüzden adımlarımı hızlandırdım, kasabaya doğru hızla ilerleyip okulun park alanına girerken kamyonetin içindeki ısıyı arttırdım.

Ben ön kapıdan içeri daldığımda Kadence hemşireyle birlikte resepsiyonda bekliyordu.

“Merhaba, minik böcek.” Dizlerimin üzerine çöktüm ve bir avucumu alnına bastırırken diğer avucumla sırt çantasını omuzlarından alıp omzumun üzerine koydum. “İyi hissetmiyor musun?”

Başını iki yana salladı.

Hemşireye baktım. “Onu kontrol etmem ya da başka bir şey yapmam gerekiyor mu?”

“Onunla ilgilendik. Kadence daha iyi hissediyorsun, değil mi?”

Zorla gülümsedi, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Sanırım bu sabahki ruh hâli soğuktan değil, kendini berbat hissetmesinden kaynaklanıyordu.

Ama neredeyse bütün günü atlatmıştı. Neden bana kendini iyi hissetmediğini söylememişti? Ya da okulun beni daha önce aramasını sağlamamıştı?

“Hadi eve gidelim.” Onu kucağıma aldım, hemşireye teşekkür ettim ve kızımı kamyonete kadar taşıdım. Koltuğuna oturduğunda şakağma bir öpücük kondurduktan sonra aceleyle sürücü tarafına geçtim.

Yola çıktığımda, “Baba?” diye sordu.

“Evet?”

“Yarın okula gitmeyecek miyim?”

Dikiz aynasından ona baktım. “Bilmiyorum. Nasıl hissettiğine bağlı. Neden?”

Ağzının kenarları aşağı doğru eğildi. “Patlamış mısır partisi yapmamız gerekiyordu.”

“Bu yüzden mi bu sabah kendini kötü hissettiğini bana söylemedin?”

Çenesi düştü. “Bugün Maggie’nin doğum günüydü ve kapkek getirmişti.”

Benim tatlı kızım.

Eğlenceyi kaçırdığı için çok kötü hissediyordum ve okulda olmak istediği, arkadaş edindiği için çok mutluydum. “Yarın gidemezsen sana patlamış mısır getiririm, tamam mı? En önemli şey kendini daha iyi hissetmen.”

Kapıya yaslandı. Spor salonuna vardığımızda uyuyordu. Jasper henüz mağazadan dönmemişti, bu yüzden Kadence’ı içeri taşıdım, ceketini çıkarıp yatağa yatırdım. Sonra cebimden telefonumu çıkardım ve aklıma gelen ilk kişiyi aradım. Numarasını değiştirmemiş olmasını umuyordum.

“Alo?” Talia cevap verdi.

“Selam.”

“Foster?”

Sesindeki şaşkınlık mideme bir yumruk daha indirdi. “Numaramı silmişsin.”

“Ah, evet.”

İletişim bilgilerimi silmişti. Oysa ben onunkini güvende tutmuş ve ne olur ne olmaz diye 406’lı* numarasını ezberlemiştim. Bu benim suçumdu, Talia’nın değil. Ve şu anda geçmişteki hatalar için endişelenecek zamanım yoktu.

“Kadence hasta. Ateşi var.”

“Kaç derece?”

“38.”

“Ona bir şey verdin mi?”

“Henüz vermedim.” Pencereye doğru yürüdüm, Jasper’ın

* Montana Eyaleti’nin alan kodu. -ç.n.

yolun aşığısında duran Yukon'unu arıyordum. "Onu hastaneye götürmeli miyim? Çıldırarak üzereyim."

"Daha önce hiç hastalanmadı mı?"

"Hastalandı ama bu tür şeylerle aram iyi değildir. Vivienne sakın bir ebeveyn."

Sanki bir anahtarlık almış gibi arka planda bir şingirtı duyuldu. "Bir dakika içinde yola çıkacağım."

"Çalışmıyor musun?"

"Bugün çalışmıyorum. Birazdan görüşürüz."

Aramayı sonlandırırken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Dairenin içinde volta atarak Vivienne'i aradım ve cevap vermeyince mesaj bıraktım.

Ne zaman bir ısıtıcının yanından geçsem çok sıcak oluyordu. Bir pencereye ya da kapı aralığına yaklaştığımda ise çok soğuktu.

Kadence bir kez olsun daireden ya da spor salonundan şikâyet etmemişti. Kızım tam bir askerdi. Yine de odası küçüktü ve Vivienne'in fotoğraf asma ve süsleme çabalarına rağmen bir ev değildi. Burası bir ev değildi.

"Merhaba." Jasper bir elinde plastik bir market poşetiyle daireye girdi. Zihnim o kadar doluydu ki onun geldiğini fark etmemiştim.

"Burada yaşayarak ne halt ediyorum?" Bir kolumu havaya kaldırdım. "Bir evim olmalıydı. İki yatak odası ve lanet olası çalışan bir ısıtma sistemi olan gerçek bir ev."

"Belki de kaloriferler yanana kadar birkaç gün benimle kalmalısın."

"Otel arayacağım." Kiraladığı ev güzeldi ama küçüktü. Üçümüze yetecek yer yoktu. Bu daireden çok daha büyük değildi. "Teklifin için teşekkürler. Markete gittiğin için de."

“Her zaman.”

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, gözlerim yatak odasına kaydı. “Hasta olmasından nefret ediyorum. Kendimi çaresiz hissediyorum.”

“O iyi olacak.” Jasper poşeti tezgâhın üzerine koydu, tam o sırada bir arabanın kapısı çarptı. İkimiz de pencereye baktık ve Talia’nın cipinden inişini izledik. “Görünüşe göre takviye çağırmışsın.”

“Evet.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa seslen.” Daireden çıktı, Talia’yı selamlarken sesi alçaktı.

“Merhaba.” Eşikten adımını attı ve ciğerlerim havayla doldu. Tekrar nefes alabiliyordum.

“Merhaba. Geldiğin için teşekkürler.”

“Elbette.” Doğruca tezgâha doğru yürüyüp Jasper’ın getirdiği poşeti karıştırdı. “Ona henüz bir şey vermedin, değil mi?”

“Hayır, vermedim.”

“Tamam.” Oyalanmadan küçük plastik bardağa biraz kırmızı ilaç döktü. Sonra elinde termometreyle yatak odasına gitti ve yatağın kenarına oturarak Kadence’ı uyandırmaya çalıştı. “Merhaba, Bayan Madden. Baban pek iyi hissetmediğini söyledi.”

Başını iki yana salladı. “Hı-hı.”

“Benim için oturabilir misin?”

Kaddie söz dinledi, göz kapakları düşmüştü.

Talia ateşini ölçtüğünde hâlâ yüksek olduğunu görüp Kaddie’nin Tylenol’ü içmesine yardım etti. Biz mutfağa geçmeden önce kızımı yatağına yatırdı.

Kadence’ın kapısını kapatırken, “Teşekkür ederim,” dedim. Bu tür şeylerle hep Vivienne ilgilenirdi. Biraz panik oldum.”

“Peki o... burada değil mi?”

“Vegas’a geri döndü. İdeal bir plan değil ama geçici bir durum. Er ya da geç taşınacak ama Kadence’ı bir an önce burada okula başlatmak istedik.”

“Ah.” Talia başını salladı ve paltosunun kollarını parmaklarının üzerine çekti. “Burası çok soğuk.”

“Isıtıcı bozuldu.” Ellerimle yüzümü ovuşturdum. “Cumaya kadar tamir edilemeyecek. Dayanmaya çalışıyorum ama oteli arayacağım. Bakalım boş odaları var mı?” Pes etme zamanı gelmişti.

“Eminim hastalığı her neyse ısıtıcıyla ilgili değildir. Yeni bir okula başladı. Yeni arkadaşlar yeni mikroplarla gelir.”

“Ayrıca soğuk yardımcı olamaz. Burası cereyanlı ve sıkışık. Cuma gününe kadar iyileşmezse biraz dinlenmesini istiyorum. Yeni bir ısıtıcı getirip koyarlarsa burası gürültülü olacaktır. Ve dürüst olmak gerekirse, kanepede uyumaktan bıktım.”

Talia kanepeye ve bu sabah bir koltuğun üzerine katladığım battaniyelere baktı.

“Kiralık yeri olan birini tanıyor musun?” diye sordum. “Ya da satılık?”

“Ocak ayındayız. Quincy’de konut piyasası pek canlı sayılmaz, özellikle de kış aylarında.”

İç çektim. Şerefsiz emlakçım bana spor salonunun durumundan bahsetmeliydi. Ya da sanal bir gezinti istemeliydim. Belki de kızımı buraya getireceğimi bilseydi beni bu konuda uyarırdı. Kahretsin, bir ev satın almam gerekirdi.

“Gelip benim evimde kalmalısınız,” dedi Talia.

“Ha?” Gözlerimi kırptım. Doğru mu duymuştum? “Ciddi misin?”

“İsterseniz otelde kalabilirsiniz ama mutfağa ihtiyacınız

olacak. Mutfağım ve iki misafir odam var. Emlakçımı da arayacağım, belki piyasada bir şeyler vardır.”

Hâlâ davete takılı kalmış durumdaydım. “Gerçekten kalmamıza izin verecek misin?”

“Eğer istersen.” Omuz silkti. “Ama burada kalmayı tercih edersen, o zaman-”

“On dakika.” Elimi kaldırdım, çoktan yatak odasına doğru ilerlemeye başladım. “Eşyalarımı toplamam için bana on dakika ver.”

“Uyumasına izin vermeye ne dersin?” Talia ceketinin cebinden anahtarlarını çıkardı. “Uyandığında gelirsiniz. Markete uğrayıp akşam yemeği için biraz çorba alacağım.”

Bu bir rüya mıydı? “Tamam.”

“Birazdan görüşürüz.” El salladı ve beni olduğum yerde bırakarak dışarı çıktı. O gittikten sonra etrafıma bakındım, gerçekten daireye baktım. Eskisinden çok daha iyiydi. Temiz ve düzenliydi. Buna rağmen burada hayat yoktu. Burası küçük bir kız için değil, bekâr bir adam için uygundu.

Ayrıca eğer Talia daha yakınında olmama izin verirse, bu fırsatı kaçırmazdım. Kendim ve Kadence için.

Kadence uyurken ben dairenin içinde dolaşıp sessizce eşyalarımı topladım. Vivienne arayarak durumu kontrol etti. Birkaç dakika konuştuktan sonra ısıtıcıların fişe takılı ve lavabolara yakın olduğundan emin oldum. Bir tane de banyoda vardı, böylece boruların donmayacağını umuyordum. Ben burada olmasam bile onları çalışır durumda bırakmaktan başka çarem yoktu. Yine de eğer bina yanarsa, şey... üzüntüden ölmezdim.

Kadence uyandığında dışarısı neredeyse kararmıştı. Hem onun bavulunu hem de kendi bavulumu hazırlayıp kamyonete yüklemiştim. Tek yapmam gereken onu dışarı taşımak ve koltuğuna oturtmaktı.

“Nereye gidiyoruz?” En sevdiği yeşil battaniyesine sarılarak esnedi.

“Bir süre Talia’nın yanında kalacağız. Spor salonunu ısıtana kadar.”

“Tamam.” Tekrar esnedi, tek bir itiraz kelimesi bile etmedi. Aslında itiraz etmesini de beklemiyordum. Spor salonundan şikâyet etmemişti ama methiyeler de dizmemişti.

Sokağa park ettiğimizde Talia’nın evinin ışıkları hoş bir manzaraydı. Verandada duran ve bizi içeri buyur etmeye hazır olan kadın da öyle.

Önce Kaddie’yi aldım, ben aceleyle çantalarımızı getirirken Talia’yla bıraktım. Ardından kapıyı arkamdan kapattım, botlarımı çıkardım ve sesleri takip ederek mutfağa girdim.

Mutfak bir bar ile yemek köşesinden ayrılıyordu. Kadence bir taburede oturmuş, dikkatini odanın içinde dolaşıp ocaktaki tencereden küçük bir kâseye çorba dolduran Talia’ya vermişti.

Onun evinde misafir olarak geçirdiğimiz ilk gecenin garip olması gerekirdi. Ne var ki Talia yemeğimizi servis ettiğinde üçümüz de tavuklu şehriye çorbası içerken sanki bu yüzlerce kez yaptığımız bir şeymiş gibi hissediyordum.

Öte yandan bu Talia’ydı. Bu bizdik. Bana kızgın ya da sinirli olduğu zamanlarda bile hiç garip davrandığı olmamıştı. Birbirimizle çok uyumluyduk. Akış hâlindeydik, hep öyle olmuştuk.

Yemekten sonra Kadence misafir yatak odasına yerleşmeden önce ılık bir banyo yaptı. Talia ateşini kontrol ettikten sonra ona bir doz daha Tylenol verdi. Kızım en sevdiği pembe dinazor pijamalarını giydiğinde, nemli saçlarını taradım ve yatakta yanma kıvrılarak odadan ayrılmadan önce uyuyana kadar bekledim.

Talia mutfaktaydı, bulaşık makinesi çalışıyordu. Artan yemekler istiflenmişti. Yemekten sonra rüzgâr hızlanmış, karı eve doğru savurmaya başlamıştı. “Uyuyor mu?”

“Çok yorgun.” Esnedim ve enseme ovuşturdum. Kanepede geçirdiğim çok sayıda geceden dolayı oluşan kramp kalıcı gibiydi. “Umarım dinlenebilir.”

“Umarım. Senin odan onunkinin yanında. Bir şeye ihtiyacın olursa ben yukarıda olacağım. Kendini evindeymiş gibi hisset.”

Başımı salladım. “Minnettarım.”

“Sabah görüşürüz.” Merdivenlere doğru ilerlerken burnuma hindistan cevizi ve misket limonu kokusu doldu.

Burnumda tutarak derin bir nefes aldım ve ayaklarımı oldukları yerde kalmaya zorladım. Beni bu gece buraya kalacak iyi bir yer vermekten başka bir şey için davet etmemiştir. Her ne kadar onu üst kata kadar takip edip yatağmda hangi renk çarşaf var olduğunu öğrenmek istesem de tezgâhın kenarında durup kenarını sıkıca kavradım. Koridorda Kaddie’ninkinin yanındaki yatak odasına doğru yürümeden önce üst kattaki kapanan kapının sesini duyana kadar bekledim.

Yorganm altına girdiğimde yatak yumuşak ve sıcaktı. Son zamanlarda ne kadar çok huzursuz gece geçirdiğimi düşünürsek, hemen sızmam gerekirdi. Bunun yerine tavana bakarak rüzgârın uğultusunu dinledim. Talia bu gece neyin hayalini kuruyordu?

Bir ışık yandı ve açık kapıma doğru bir parıltı yaydı. Üzerimde sadece baksır külotla yataktan fırladım ve mutfığa doğru yürüdüm. Talia lavabonun başında durmuş, bir bardak su dolduruyordu.

Onu görünce ağzım kurudu.

Üzerinde bir zamanlar koyu yeşil olan ama sayısız yıkama-

dan sonra rengi zamanla solan büyük boy bir tişört vardı. Sırtı bana dönüktü ama dönmesine gerek yoktu. Tişörtün önünde ne olduğunu zaten biliyordum. Kıçının kıvrımını zar zor kapatıyordu. Bacakları çıplaktı. Saçları dağınık bir düğümle toplanmıştı, birkaç tutam boynunun uzun sütunundan aşağıya kaçıyordu.

Kahretsin, mükemmeldi. Eski tişörtlerimden birini giyen başka bir kadın asla olmayacaktı, sadece Talia olacaktı.

Telefon numaramı silmiş olsa da o tişörtü atmamıştı.

“Uyuyamadın mı?” diye sordum.

İrkildi, yüzünü bana döndü ve elini kalbine bastırdı.

“Özür dilerim.” Odaya girdim, çıplak göğsümü gördüğünde gözlerindeki şehvet parıltısı hoşuma gitti. “O tişörtün nereye gittiğini merak etmişim.”

Bakışları tişörtün önündeki beyaz yonca desenine kaydı. “Uğurlu tişörtün.”

“Uğurlu tişörtüm.” Ellerimle yüzünü çerçevelerken itiraz etmesine fırsat vermeden doğrudan onun alanına girdim. “Hırsız.”

“Çekmecemde unutmuşsun.”

“O zaman sanırım onu geri çalmam gerekecek.” Ağzımı onunkine yapıştırdım ve kollarımı vücuduna doladım.

Talia parmak uçlarında yükseldi, ben ağzının içine girerken dili benimkine dolandı. Diş macununun nane kokan tatlı tadının tadını çıkardım.

Tanrım, bu kadın. Tadı güzeldi. İyi hissettiriyordu. Onu daha sıkı tuttum, bir kolum omzundayken diğeri kaburgalarına dolandı. Onu sımsıkı tuttum.

O da aynısını yaptı, beni sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tutuyordu. Kaldırıp kıçını tezgâhın üzerine koydu-

ğumda aramızda hiç boşluk kalmamıştı. Sonra öpücüğü derinleştirip ağzının dokunulmadık hiçbir köşesini bırakmadım.

Ateş damarlarıma yayıldı. Bacaklarını kaldırdı ve beni daha yakına çekmek için kalçalarıma doladı.

Aletim, içine girmeyi o kadar çok istiyordu ki göbeğine doğru bastırdıkça zonkluyordu. Aramızdaki tek şey onun külotu ve benim baksırımdı. Boğazına doğru inledim. İniltisini yuttum. Dilinin her darbesinde, dudaklarımızın birbirini her parçalayışında, kendimi o ıslak sıcaklığa gömme dürtüsüyle savaştım.

Talia bana yapıştı, dilini dilimin üzerinde gezdirirken parmak uçları sırtımda hilal şeklinde çukurlar bıraktı.

Tırnaklarım sırtıma geçirmeyi her zaman sevmişti. Her zaman bu izleri kalıcı olarak dövme yaptırmak istemiştim. Belki şimdi yaptırabilirdim.

Başka bir gece, saatlerce onun vücuduna tapardım. Kızımın hasta olmadığı ve koridorun ucunda uyumadığı başka bir gece.

İkimiz de nefes nefese kalırken ağzımı ayırıp alnımı onun- kine yapıştırdım. “Talia.”

“Sakin bırakma.” Kollarını daha da sıktı.

“Asla,” diye fısıldadım. Sonunda kollarını gevşetene kadar yüzümü boynunun kıvrımına gömülü hâlde onu tuttum, ardından tezgâhtan inmesine yardım ettim.

Dudakları şişmişti. Yüzü kızarmış ve topladığı saçları dağılmıştı. Üzerinde benim uğurlu tişörtüm vardı, mükemmeldi.

“Bizi kalmaya davet etmenin asıl sebebi ne?” Alnındaki bir tutam saçı iterek sordum.

Sakalıma hafifçe dokundu, sanki hoşuna gidip gitmediğine karar vermeye çalışır gibiydi. “Bilmiyorum.”

“Pişman mısın?”

“Hayır.” Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi, sonra yanımdan geçip gitti, odanın diğer tarafındayken arkasına baktı. Fikrimi değiştirip onu yatağa götürmek için ulaşamayacağım güvenli bir mesafedeydi. Akıllı kadın. “İyi geceler, Foster.”

“İyi geceler, Tally.”

16. Bölüm

Talia

Dolabımın boş yüzüne baktım. Bugün çetele işareti yoktu. En son Foster Kadence'ı kontrole getirdiğinde iyi bir günü işaretlemiştim. O da yaklaşık on gün önceydi. İyi bir gün için standartlarım çok mu yüksekti?

Kasabada bir grip salgını vardı ve bu salgın, personel ve hastalar da dahil olmak üzere insanları özellikle sinirli hâle getirmişti. Muhtemelen Kadence'ın okulda kapıldığı virüsün aynısıydı. Hastaneden çıkmadan önce anahtarlarımı alıp cebime koydum, hastaneden çıkmaya fazlasıyla hazırdım. Cipi eve doğru sürerken dışarısı karanlıktı.

Foster ve Kadence'a doğru.

Dün bana ne olmuştu da onlara evimde kalmayı teklif etmiştim, hâlâ anlamamıştım. Aklımda bir sorun mu vardı? Yine de çok... kolay bir şekilde teklif etmiştim.

Üniversitedeyken Foster benim daireme taşınmıştı. Benim evim onunkinden daha büyük ve daha güzeldi. Ayrıca Vivienne onun arkadaşlığından rahatsız olmamıştı. Hayatıma sorunsuzca uyum sağlamıştı.

Onu evimde görmek, yatakta onun eski tişörtlerinden birini

giymek kadar rahattı. Bu sabah mutfağa girdiğimde onu elinde en sevdiğim krema ile doldurulmuş bir fincan kahve ile beklerken bulmuştum.

Yanağıma bir öpücük kondurmuştu ve ben eve geldiğimde orada olup olmayacaklarını sormamıştım. Sadece geleceklerini biliyordum. Belki de benim kalmasını istediğim kadar o da benimle kalmak istiyordu.

Garajda oyalanmadan hızlıca içeri girdim. Mutfak tezgâhında, dün gece beni öptüğü yerde duruyordu.

Sadece o baksırın içindeki görüntüsü bile içimde bir zonklama yarattı. Tanrım, bir de bana sarılma şekli...

Foster beni sanki dünyayla arasındaki bağıymışım gibi tutmuştu.

Bana her gün böyle sarılması için yapamayacağım şey yoktu. Onu affedebilirdim bile.

Belki de çoktan affetmişim.

Odaya girerken, “Merhaba,” diye seslendim.

“Selam.” Döndü ve gülümsedi. “Günün nasıl geçti?”

En son ne zaman eve geldiğimde biri bana günümün nasıl geçtiğini sormuştu? Yıllar önce. Foster sormuştu, Vivienne’den beri kimseyle yaşamamıştım. Hayatımın ne kadar yalnızlaştığını fark etmemiştim. Burada, Quincy’de bile, her tarafta aile üyelerim olmasına rağmen eve, bana ait bir insana gelmekle aynı şey değildi.

“Bu bakış da ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Elimi salladım. “Üzerimi değiştirip hızlı bir duş almak için zamanım var mı?”

“On beş dakika.” Fırının zamanlayıcısını işaret etti.

“Hemen dönerim.” Merdivenleri koşarak çıktım, önlüklerimi çıkardım ve çamaşır sepetine koydum. Sonra saçlarımı

dağınık bir topuz yapıp duşa girdim, aceleyle günün yorgunluğunu cildimden attım.

Eşofman altı ve uzun kollu bir tişört giyerek beş dakika içinde mutfığa geri döndüm.

“Bana gününü anlat,” dedi Foster.

“Eh, daha iyi günlerim olmuştu. Son zamanlarda herkes huysuzlaştı. Yılın bu zamanları genellikle böyle geçer. Kısa günler ve uzun geceler hastane personelinin huysuz yapar. Ayrıca bana bağırarak hastamı da unutmamak gerek.” Kendimi savunmam gerekirse, ben muayene odasına girmeden önce odadaki iki hemşireye de bağırırmıştı, en azından yalnız değildim.

“Ne?” Duruşunu dikleştirdi, yüz ifadesi anında öldürücü bir hâl aldı.

“Bu ilk değil, son da olmayacak.” Güldüm. “Çenenin sıkma-yı kes, Katil.”

Seksi ağzında bir sırıtış belirdi. “Bana Katil demenden ne kadar hoşlandığımı unutmuşum.”

Benim de hoşuma gidiyordu. “Burası çok güzel kokuyor. Yemek yapmana gerek yoktu.”

“Önemli değil. Ayrıca, bu dövüğe hazırlanırken diyetim tuhaflaşmak üzere.”

“Kilo vermek zorunda mısın?” Boyu bir seksendi ve yeterince kaslıydı, kilo dengesini sağlaması kolay değildi. Dövüşlerinden önce, tartıda hedeflediği sayıya ulaşmak için çok sıkı çalıştığı, çok dikkatli yediği o zamanlar beni hep korkutmuştu.

“Birkaç kilo. Çok değil.” Bir adım daha yaklaştı ve eli yüzümü buldu. Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezinirken, “Günün kötü geçtiği için üzgünüm,” dedi.

“Önemli değil.” Dokunuşuna doğru eğildim. “Senin günün nasıldı? Kadence nerede?”

Çenesini oturma odasına doğru salladı. “Televizyonuna el koydu.”

“Nasıl hissediyor?”

“Daha iyi. Dün gecedен beri ateşı çıkmadı.”

“İyi.” Gözlerimi kapadım ve tenimdeki karıncalanmanın tadını çıkardım. Hemen sonra ağzı benimkini buldu, dudaklarının sadece bir dokunuşu beni daha fazlasını istemeye itmişti.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ama öpücüğü derinleştiremeden fırının zamanlayıcısı çaldı.

Ağzıma karşı hırladı, ardından tezgâhtan bir fırın eldiveni alıp fırının kapağını açmak için geri çekildi. İçinde tavuk, patates ve yeşil fasulye olan bir tepsi çıkardı. “Kadence’ı çağırmak ister misin?”

“Elbette.” Dönüp oturma odasına doğru ilerleyecekken donakaldım.

Kadence kapı aralığında durmuş beni izliyordu.

“Ah, merhaba.” *Kahretsin.*

Muhtemelen kaşları az önce babasının beni öpüşünü izlediği için çatılmıştı.

Foster’ın bedeninden yayılan sıcaklık sırtıma vurdu. Bir an sonra kolu omzuma dolandı ve beni göğsüne çekti. “Bugün senin hakkında konuştuk.”

“Benim hakkımda mı?”

Mırıldanarak karşılık verdi.

Bu kadardı. Açıklaması buydu. Bir mırıltı. Kolunu üzerimden çekerek ellerini çırpıp, “Pekâlâ, dedi. “Oturun ve yemeğimizi yiyelim. Kaddie, ne içmek istersin?”

“Süt,” diye cevap verdi ve babasının peçeteyle çatal bıçak takımlarını çoktan yerleştirdiği yemek masasına doğru yürüdü.

“Tally?”

“Ben, şey... su? Ben getirebilirim.”

“Bana da bir tane getir, aşkım.”

Aşkım. Bebeğim, tatlım ya da sevgilim dememişti. Bana hep *aşkım* derdi.

Yanımdan hızla geçip masaya iki tabak taşırken pelteleşmiş bacaklarımı hareket ettirdim ve önce Kaddie’ye sütünü götürüp içeceklerimizi aldım. O öpücüğün ardından beraber yemek yememizin herhangi bir rahatsızlığa ya da garipliğe sebep olmasını bekledim. Öte yandan Foster’ın Kaddie’nin tavuğunu kesip benim porsiyonumun iki katı büyüklüğündeki tavuğunu kesmesi dışında bir şey olmadı.

“Babam senin Dex’e benzediğini söyledi,” dedi Kaddie, konuşurken ağzı yemekle doluydu.

“Dex kim?”

“Annemin erkek...Hayır, bekle.” Foster’a baktı. “O kelime neydi?”

“Nişanlı.”

Patates boğazımda kaldı.

“Tally.” Foster sandalyesinden fırladı ve masanın etrafında dönerek hafifçe sırtıma vurdu.

Öksürdüm ve el sallayarak onu uzaklaştırıp lokmayı yavaşça çiğnedim. Bir yudum suyla birlikte yutarken bakışlarım yanımda duran Foster’a döndü. “Vivienne’in nişanlısı mı?”

“Dex.”

Kadence başıyla onayladı. “Dex.”

“Dex,” diye tekrarladım.

Foster yerine dönmeden önce göz kırptı. “Kadence bugün okuldaki patlamış mısır partisini kaçırdı, bu yüzden yemekten sonra film izleyip patlamış mısır yiyebileceğimizi düşündük. Bize katılmak ister misin?”

“Evet. Patlamış mısırı severim.”

“Ben de.” Kadence çiğnerken bana küçük bir gülümseme verdi.

“Baban kendini daha iyi hissettiğini söyledi.” Ateşini kontrol etmek için avucumu alına bastırdım.

“Babam yarın da okula gitmeyip evde kalmam gerektiğini söyledi.”

“Muhtemelen iyi bir fikir. Yeterince dinlendiğinden emin olmak için.” Dikkatimi Foster’a yönelttim. “Isıtma sistemin-den haber var mı?”

“Adam beni erken saatlerde aradı. Yarın için her şeyin hazır olduğunu söyledi. Yakında seni rahat bırakacağız.”

Kadence çatalını yeşil fasulyeyi batırırken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

“Konuş bakalım, minik böcek,” dedi Foster. “Aklında ne var?”

“Spor salonuna geri dönmek zorunda mıyız?” diye sızlandı. “Burası çok daha iyi.”

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm, haksız sayılmazdı.

“Evet.” Foster iç çekti. “Geri dönmek zorundayız.”

“Ama hafta sonuna kadar dönmek zorunda değilsiniz,” diye ağzımdan kaçırdım. İşten eve döndüğümde evin dolu olduğu bir gün daha yaşamak istiyordum.

“Evet.” Kaddie son heceyi uzatıp sandalyesinden ufak bir dans gösterisi yaptı.

Foster’a döndüğümde mavi gözlerinin parladığını fark ettim, kenarları kırıışmıştı. Mutluydu.

Kadence’ın bugün Netflix’te izlediği ejderha prensi hakkındaki diziyi özetlemesinin verdiği keyifle yemeğimizi bitirdik.

Foster, Kadence'ı banyoya götürürken ben de bulaşıkları yıkadım. Daha sonra kanepeye yerleştik, Kadence ortamızdıydı. Battaniyeye sarınmış, kucağına patlamış mısır kâsesini almıştı. Uykuya dalmadan önce filmin sadece bir saatini tamamlayabildi.

Foster ayağa kalkarak onu kollarına almak için eğildi. Koridorda ilerlerken saçlarını öpmesi kalbimi eritmişti. Birkaç dakika sonra omzunu sıvazlayarak çıktı.

“Neyin var?” diye sordum.

“Sadece bir düğüm.”

“Otur.” Önümdeki zemini işaret ettim ve kanepede bacak bacak üstüne attım.

İtaat etti, ellerim omuzlarına geldiğinde derin bir nefes verdi. Dokunuşuma karşılık inlerken göğsünden gelen alçak, derin gümbürtü kadınlığımdaki nabzı yeniden canlandırdı. Bir süre o noktaya masaj yapmama izin verdi. Ellerim hareket etmeyi bıraktığında daha da rahatlayarak başı kanepede olacak şekilde uzandı.

“Peki...” Parmaklarım siyah saçlarının uçlarıyla oynadı. “Dex.”

“Dex,” derken derin bir nefes aldı. “İyi bir adam. Vivi’yi seviyor. Kadence’a karşı da oldukça iyi.”

“Ve Vivienne nişanlı mı? Daha yeni boşandınız.”

“İki yıldır birlikteler.”

Çenem düştü. “Ne? Seni aldattı mı?”

Foster hafifçe güldü.

“Bunun neresi komik?”

Yer değiştirdi ve elini uzatarak ayağa kalktı. “Buraya gel.”

Ayağa kalkmama yardım etmesi için elini tutarak bacaklarımı açtım. Yine de Kadence uyanırsa diye beni koridordan daha uzakta olan mutfak gibi bir yere götürmek yerine kollarına aldı.

“Dans et benimle.” Sallanmaya başlarken dudakları alnıma çarptı. İki kez saydı ve ayağı benimkinin üzerine geldi. “Kahretsin. Özür dilerim.”

Güldüm. “Hâlâ beceriksiz bir dansçısın.”

Boks ringinde şimşek gibi hareket eden adam, hayatını kurtarmak pahasına bile olsa dans edemezdi.

Saçlarıma doğru gülümsedi. “Pek fazla pratik yapmadım.”

“Vivienne’le dans etmedin mi?” Ses tonumdaki kıskançlığı gizleyemeden soru çok hızlı çıkmıştı. “Boş ver. Bilmek istemiyorum.”

Belki onu sevmemişti. Belki o da onu sevmemişti. Tüm bunlara rağmen onun karısı olmuştu. Foster da onun kocası.

“Vivienne’le hiç dans etmedim.”

Bu göğsümdeki acıyı hafifletti. Neredeyse diğer her şeyi almıştı ama en azından bu bana aitti.

“Bugün Kadence ile ne konuştunuz?” Oturma odasının etrafında yavaş bir daire çizip dans ettirirken sordum.

“Senin, benim Dex’im olduğunu.”

“Vivienne’in Dex’le evlenmesiyle bu tam olarak aynı şey değil.”

Mırıldandı. Açıklama yapmadan bir mırıldanma daha. “Dex ve Vivi uzun zamandır birlikteler ama Kadence’la yeni tanıştı. Boşanana kadar onları tanıştırmamıştık. Ama Vivi’nin onu sevdiğini biliyor. Evli olmasak bile Vivi ve benim onu her zaman seveceğimizi biliyor.”

“Boşanmanız onun için zor oldu mu?”

“Hem evet hem hayır. Evet çünkü bu çok fazla değişiklik yaşadığımız anlamına geliyor. Evet çünkü Arlo öldükten hemen sonra oldu ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, Arlo onun büyükbabasıydı. Hayır çünkü Dex’in Vivienne’i öptüğünü ilk

gördüğünde Kadence bana geldi ve neden annemi hiç böyle öpmediğimi sordu.”

Yüzünü incelemek için arkama yaslandım. “Vivienne’yi öpmedin mi?”

Hareket etmeyi bıraktı, gözlerini benimkilere kitlenmişti. “Dudaktan değil.”

Yedi yıldır evliydim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? “Bu akşam mutfakta beni öptüğünde Kadence bizi gördü. Yüzünde o ifade vardı.”

“Parçaları birleştiriyor.”

Vivienne’in Dex’i sevdiğini ve bu yüzden onu öptüğünü.

Foster’ın beni sevdiğini.

Kadence noktaları birleştirmek konusunda iyiydi.

“Vivienne benim arkadaşım,” dedi Foster. “Daha fazlası değil. Vivienne’yi öpmem. Vivienne’ye âşık değilim. Ayrıca Vivienne ile hiç seks yapmadım.”

Bu kez onun ayağına basan bendim. “Ne?”

“Biz gerçekten evli değildik, Talia. Sadece birlikte olmaya mahkûmduk. Dex’le birlikte olduğunda, bunu aldatma olarak görmedim. O sadece benim hücre arkadaşımdı.”

Arkadaşı.

Peki Vivienne’le birlikte olmadıysa, o zaman kiminle olmuştu? Herhangi biriyle miydi?

“Seni uzun süre bekledim, aşkım. İhtiyacın olduğu kadar bekleyeceğim. *Sen* benimsin.” Beni elde edebilmek için buraya, Quincy’ye gelmişti.

“Ben-” Bunu nasıl söyledim? “Ben, şey-”

“Sakın söyleme.” Foster parmağını ağzımın üzerine koydu. “Senin başka bir adamla birlikte olduğun fikri... Bunu düşünmem. Bunu duyamam. O yüzden söyleme.”

Söyleyecek bir şey yoktu.

Acınasıydı, değil mi? Kalbimi binlerce parçaya bölmüştü ve ben hayatıma devam edememiştim. Onun gitmesine izin verememiştim. Bunun yerine, okula ve işe odaklanmış, yeni biri fikrini bile engellemiştim çünkü içten içe biliyordum ki hiç kimse Foster olamayacaktı.

Elimi bileğine dolayarak dudaklarımdan uzaklaştırdım. “Başka bir erkek olmadı.”

Gözleri kısıldı. “Ne?”

Tekrar söylemek çok zordu, ben de omuz silktim.

“Siktir.” Foster’ın elleri yüzümü kavradı, alnını alnıma yasarken parmakları saçlarıma dolandı. Tüm vücudu sanki yedi yıllık endişeyi üzerinden atmış gibi gevşemişti.

“Bir şey söyle,” diye fısıldadım.

“Kaç tane?”

“Kaç tane, ne?”

Saçlarıma dolanan ellerinden biri çözüldü, parmak uçları yanağımda gezindi. Dokunuşunun altındaki kıvılcımlar gittikçe aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden göğsümün kaba-
rıklığına doğru yayıldı. Sonra kaburgalarımı sıyırdı, kalçamı geçerek uyluğuma dokundu ve parmaklarını bacaklarımdan arasında gezdirerek nefesimi kesecek kadar sertçe bastırdı.

“Orgazm.”

İlk kimin hareket ettiğinden emin değildim. Ağzımı yakalayan o olabilirdi. Ya da kollarımı omuzlarına atıp vücuduna lanet bir ağaçmış gibi ona tırmanan ben olabilirdim.

Işıkların açık olması görmezden gelinmişti. Televizyon Kadence’ın filminde açık kalmıştı. Foster beni evin içinde taşırken dünyadan bihaberdik.

Bacaklarım beline dolanırken dili benimkiyle dans ediyor-

du. Oturma odasından geçerken bacağı sehpayaya çarptı. Merdivenlerden çıkmaya başladığında kığım tırabzana sürtündü. Yarı yolda durdu, öpüşmemiz çılgınca bir hâl alırken ağzını eğdi.

Göğsünden bir inilti yükseldi ve dudaklarımızı ayırdığımda boğazımdan bir inilti kaçtı.

“Yatak. Acele et.” Bizi hızla merdivenlerden çıkarırken omuzlarına daha sıkı sarılıp etrafı inceledim. “Sola.”

Koridorda ilerlerken ağzı tekrar benimkini buldu.

Sırtım duvara çarptı, vücudu beni olduğum yere hapsederken o beni ele geçirmekle meşguldü. Ta ki ben nefessiz kalıp gömleğini çekiştirene kadar. Foster beni yaslandığım yerden çekip yatak odama girdi, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Üç adım sonra yatağa yuvarlandık. Bedeni benimkine çarptı, aleti karnıma baskı uyguluyordu.

Başka bir inilti. Başka bir sızlanma. Ellerimiz birbirimizi kıyafetlerimizden kurtarmak için kumaşı çekiştirirken ağızlarımız birbirine kenetlenmişti.

Önce benim tişörtüm çıktı. Sonra sıra onun tişörtüne geldi, boynunun arkasından çekti ve yere fırlattı. Kot pantolon. Pantolon. Sutyen. Baksır. Külot. Foster’ın tenime değen çıplak sıcaklığından başka bir şey kalmayana dek parça parça yere düştüler. Bir de vücuduma öpücük üstüne öpücük bırakırken ağzının ıslak yakıcılığı kalana kadar...

Karnımı öptüğü sırada dili göbeğimde gezindi, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerin hemen üstüne gelene kadar yavaş yavaş alçaldı.

“Beni düşünerek kendine dokundun mu?”

“Evet.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu daha aşağıya doğru ittim ama o kıpırdamadı. Karnımı yalayaarak kendine bir yol çizdi.

“Bana nasıl yaptığını söyle.”

Saçlarını bıraktım, kendime dokunmaya hazırdım ama eli-me vurarak uzaklaştırdı. “Foster.”

“Söyle bana, Talia.” Sert ve kalm sesindeki keskinlik beni ürpertti. “Önce ne yapıyordun?”

“Klitorisime dokunuyordum.”

Dudaklarını kalça kemiğime bastırdı, hemen ardından yana kayarak klitorisime dokundu. “Nasıl?”

“İlk başta yavaşça.” O da aynısını yapınca nefes nefese kaldım. “Yumuşakça.”

Mırıldandı. “Sonra?”

“Sonra daha aşağıya inerdim.”

Foster elini hareket ettirdi, parmakları sırlıklam olan kadınlığıma daldı.

“Evet,” diye tısladım. “Daha fazla.”

İtaat etti, sanki ona emir veriyormuşum gibi bana uydu.

“Klitorisime geri dön,” diye soludum.

Ancak bu sefer parmağıyla yapmak yerine, yer değiştirdi. Elleri dizlerimi bulmuştu. “Bacaklarını aç.”

Tamamen açıktaydım, serin hava hassas bedenimi sıyrıyor-du. Yine de bu pek uzun sürmedi, dili ıslaklığımı boydan boyaya yaladığında son buldu. “Ah, Tanrım, bebeğim.”

“Siktir. Tadın çok güzel, Tally.” Dilini klitorisimin üzerinde gezdirerek sırtımın yataktan kalkmasına neden oldu.

İnlemelerim odayı doldurdu, bacaklarım titriyordu.

Bu adam ve onun günahkâr dili. Beni tekrar yaladığında bir hırıltı tenimde titreşti. Çok geçmeden açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi dilini içime sokup kendine bir ziyafet çekti. Sakalları kalçalarımın iç kısmındaki hassas deriye sürtünüyordu. Dili acımasızdı, ben onun altında kıvranana kadar beni yalayıp emdi.

“Foster.” Yatağı kavradım, bacaklarım daha da genişledi.

“Sen benimsin, aşkım. Söyle.”

“Seninim.”

“Aferin kızıma.” Uzun parmaklarından birini içime soktu, hassas noktayı okşadığı anda boşaldım.

Boğazımdan tamamen kontrolsüz, yüksek sesli bir inilti çıktı ve o da uzanıp avucuyla ağzımı kapattı.

Kalbim hızla çarparken, gözlerimin arkasında yıldızlar kırdı ve orgazmıla sarsıldım. Foster’ın dili hiç durmadı, ta ki ben bitkin ve gevşemiş bir şekilde yatağa yığılana kadar.

Dizimin iç kısmını öperek, “Bir etti,” diye mırıldandı.

Gülümsedim, göz kapaklarım açılmayacak kadar ağırlaşmıştı.

“Bana bak,” diye emretti. Dirsekleri başımı çevreleyecek şekilde konumlanmıştı. Kalçaları benimkilerin üzerine yerleşti, aleti hassas etime baskı yapıyordu. Ben gözlerimi açana kadar bekledi, karanlık bakışları tarafından kucaklanmıştım.

“Seni seviyorum.” Kadınlığıma doğru kendini itti. “Siktir, seni seviyorum.”

Kalbim durdu.

Dudaklarımı araladım, panik dalgası içimde yükseliyordu. Söyleyecek hiçbir kelime bulamıyordum.

Onu seviyordum. Kendimi Foster’ı tüm hayatım boyunca sevmiş gibi hissediyordum. Sadece...

O zaman neden söyleyemiyordum?

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi, sonra mırıldandı. Sorun olmadığını söyleyen bir mırıltı. Anladığını. Hazır olduğunda burada olacağına dair bir şeyler.

Başımı yastıktan kaldırıp ağzımı onunkine bastırdım. Dilim onunkini bulduğunda kendi tadımı almıştım. Tek bir hamlede

kalçalarını itip aletini içime gömdü ve nefesimi kesti. Aletinin etrafında kasıldım. Çok daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun ritmine ayak uydurdum.

Her ihtiyacım Foster tarafından karşılanıyordu. Dokunuşlarıyla git gide sarhoş oldum. Tırnaklarım tenine battı ve sırtını tırmaladı. Hemen ardından parçalandım.

İçime boşalırken yüzünü boynuma gömdü. Etrafımızı saran şehvet pususu dağıldıktan sonra göğsüne sarılmam için bizi döndürdü ve kollarını bana doladı.

“Tekrar söyle,” diye mırıldandım, neredeyse uyuyakalacaktım.

“Seni seviyorum.”

Bu sefer mırıldanan bendim.

Belki o tekrar tekrar söylerse, ben de karşılık verebilirdim. Belki tekrar tekrar söylerse, kaçırdığımız yılları düşünmekten vazgeçerdim.

Belki bunu tekrar tekrar söylerse, aşkın yeterli olmadığı en-dişesinden kurtulabilirdim.

17. Bölüm

Foster

Jasper'ın eldivenli yumruğu yüzüme geldi.

Başım yana savruldu, yanağıma doğru bir acı patlaması yayıldı. *Orospu çocuğu*. Bu bugünkü üçüncü darbesiydi.

“Senin sorunun ne?” Tekrar itti. “Dikkatin dağınık.”

“Üzgünüm.” Ringin etrafında hareket ederken çenemi sık-tım. Ellerim yüzümü korumak için yukarıda olsa da dikkatim dağılmıştı.

Jasper kollarını iki yanma indirip kaşlarını çatarak ağızlığını çıkardı. “Bu dövüşü Savage ile yapabilecek misin?”

Kendi ağızlığımı çıkartıp şortumun kemerine sokmadan önce, “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Kahretsin, bilmiyorum. Aklımı veremiyorum.”

Aklım, kalbimle birlikte Talia'nın evindeydi.

Onun evinden ayrılalı neredeyse bir hafta olmuştu. Kadence ve ben eşyalarımızı toplamış, cumartesi günü spor salonuna dönmüştük. Isıtma sistemi yeniydi, ev mükemmel bir şekilde ısıniyordu ve oldukça sessizdi

Geçen hafta sonunu dairede temizlik yaparak ve tembellik ederek geçirmiştik. Kadence marketten aldığım slime kitiy-

le oyalanmıştı. Jasper pazar günü pizza getirmişti ve Kaddie Nintendo Switch'ini oynarken biz de kanepede futbol izlemiştik. Keyifli ve rahatlatıcı bir hafta sonu olabilirdi.

Ancak kızımın da belirttiği gibi Talia'nın evi spor salonundan çok daha iyiydi.

Ve onu özlemiştim.

Evinden ayrıldığımızdan beri onu görmemişim. Mesajlaşmıştık. Dün, sesini duymak için o kadar çaresizdim ki Kaddie uyuduktan sonra onu aramıştım.

Bu bir ilerlemeydi. İyi bir ilerleme. Ağırdan alıyorduk. Konuşuyorduk. Mesajlaşıyorduk. Parçaladığım şeyleri yeniden inşa ediyordum.

Peki neden her şeyin dağılmak üzere olduğu hissinden kurtulamıyordum? Onu tekrar kaybedeceğim hissinden?

Şüpheler, yaklaşan bu dövüş de dahil olmak üzere herhangi bir şeye odaklanmamı neredeyse imkânsız hâle getirmişti.

“Belki de bu sonuncusu olmalı,” dedim Jasper’a.

Kaşlarını kaldırdı. “Emekli mi olmak istiyorsun?”

Omuz silkip köşeye doğru yürüdüm ve su şişemden büyük bir yudum aldım. “Dürüst olayım mı? Belki. Artık yeterince genç değilim. Montana Vegas’tan çok uzakta. Burada dövüşten uzaklaşmak daha kolay.”

Sorun buydu. Yapmak istediğim son şey Vegas’a uçmaktı. Belki de bu yüzden bu duygudan kurtulamıyordum. İçimde Montana’dan ayrılırsam Talia’yı kaybedeceğim korkusu vardı.

Jasper gerinmek için kendini mindere bıraktı. “Buraya geldiğinde bana uğruna savaştacak bir şeye ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bir nedene. Buna her zaman ihtiyacın vardı. Özel bir motivasyona.”

Sorunum tam olarak buydu. Ömür boyu yetecek kadar pa-

ram vardı. Kemerleri kazanmıştım. Adım zaferle eş anlamlıydı. Şimdi ne olacaktı?

Benim dövüşüm Vegas'ta değildi, en azından artık değildi.

Benim dövüşüm buradaydı. Uğruna savaştığım şey Talia'nın kalbiydi.

"Kaybedersen ne olur?" Jasper sordu.

"Oldukça öfkelenirim." Belki kazanmaya ihtiyacım yoktu ama bu kaybetmekten hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

"Ondan seninle gelmesini istemelisin."

"Kimden? Talia'dan mı?"

Jasper başıyla onayladı. "Buradan ayrılmaktan endişeleniyorsun, değil mi?"

"Kafamın içinden çık."

Hafifçe güldü. "Anlıyorum. Buraya geldin, her şeyini buraya yatırdın. Seni geri kabul edeceğini umarak her şeyini ortaya koydun."

Kabul etmişti de. Sayılırdı. Muhtemelen. Ona onu sevdiğimi söylemiştim, bunu karşılıksız bırakmamıştı. Gözlerinde biraz tereddüt, kararsızlık vardı. Sadece zamana ihtiyacı vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Talia burada olduğunda, kafan da burada oluyor. Bu çok açık. Onu Vegas'a gelmeye ve dövüşte orada olmaya ikna etmelisin. Kız arkadaşın ön sırada oturursa, kaybettiğini görmesine izin vermeyeceğini tahmin ediyorum."

Mümkün değildi. Kaybettiğimi görmesine izin veremedim. Yüzümde bir sırtış belirdi. "Sana yeterince ödeme yapmıyorum."

Güldü. "Hayır, yapmıyorsun. Bu sabah hava kaç dereceydi gördün mü? Eksi on beş derece. Ben eksi on beş derece için yaratılmadım."

“Gel bakalım.” Yanına gittim ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. “Suratına yumruk atma sırası bende.”

“Hiç şansın yok.” Sırtarak ağızlığını tekrar taktı. Sonra ringde tuttuğumuz zamanlayıcıya doğru yürüdü. Bip sesi duyulur duyulmaz Jasper’ın elleri havalanmıştı. “Beş dakika.”

Tam bir raunt.

Karşı karşıya geldiğimizde taze bir enerji dalgası vücuduma yayılmış gibiydi. Zihnim yerine oturdu, ringin ötesindeki her şey bulanıklaştı. Huzursuzluk hissi kaybolmuştu.

Talia’yı dövüşe getirecektim. Galip geldiğimde Talia’nın yüzünü görmek için bile olsa Scott Savage’ı yenecektim. Sonra eve dönecek, Montana’ya gelecektik. Eğer başka bir dövüş varsa, görüşmeye giderdim. Eğer yoksa... emeklilik çok güzel bir teselli ödülü olurdu.

Jasper tekme atar gibi dizini hızla kaldırdı. Ancak yüzlerce kez yaptığını gördüğüm bir hareket olan yumruk-tersten yumruk kombinasyonunu yapamadan, ben de kendi sahte tekme hareketimi yaptım. Hemen ardından onu hazırlıksız yakalayıp kalçamı kaydurdum ve tekmeyle kroşeye çevirdim.

Ayağım kafasının yan tarafına dokundu, ayağımı çekmeden önce sadece bir dokunuş. Sırtıma sırası bana gelmişti. “Gördün mü? İyi olacağım.”

Scott Savage vahşi biriydi. Benim hızıma ya da tekniğime sahip değildi. Ayakta dövüşmeyi tercih ederdim. En büyük endişem bozguna uğratma şansı bulması ve dövüşümüzün çoğunu minderde boğuşarak geçirmektir. O zaman bile onu yenebilirdim.

Eğitimime güveniyordum. Yıllar süren boks tecrübesi. Yıllarca Brezilya Jiu-Jitsu. Bir de kalbim vardı. Ona da güveniyordum çünkü Jasper tam da ihtiyacım olan şeyi bulmuştu.

Eğer Talia ön sırada oturursa, kaybettığımı görmesine asla izin veremezdim.

Jasper ve ben ringin etrafında dans ettik, ikimizin de ayakları yere sağlam basıyordu. Zamanlayıcı beş dakikaya ulaştığını gösterdiğinde, ikimiz de terlemiş ve nefes nefese kalmıştık.

Bir içki daha almak için köşeye yöneldiğim sırada kapı açıldı ve içeriye soğuk hava doldu. Talia içeri girerken kalbimin yerinden fırlamasını engellemek için elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım.

Değişiklik yapmak için bu defa o bana gelmişti.

Bu hoşuma gitmişti. Hem de çok.

“Merhaba.” El sallayarak halatlara doğru yürüdü. “Bölüyor muyum?”

“Hayır.” Yeterince yaklaşıp kadar çömelip bekledim. Sonra parmağımı çenesinin altından geçirdim ve yumuşak bir öpücük için onu kendime çektim. “Merhaba.”

“Antrenman yapıp yapmayacağını bilmiyordum.” Omzumun üzerinden baktı. “Selam, Jasper.”

“Selam.” Jasper çenesini yukarı kaldırarak onu selamladı.

Talia sesini alçaltarak, “Kalmak zorunda değilim,” dedi. “Bugün çalışmıyordum ve-”

“Beni özledin.”

Yanakları kızardı. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim, aşkım.”

Talia’nın bakışları çıplak göğsüme kaydı. “Bunu unutmuştum.”

“Neyi?”

Eliyle vücudumu işaret etti. “Seni. Kavga ederken ne kadar seksi olduğunu.”

Seksi olduğumu düşünmesi iyi bir şeydi. Bunun Vegas davetimi kabul etmesini sağlamasını umuyordum. “Öp beni.”

Karşı çıkmadan ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Du-

daklarımızı birbirine değdirmek yerine halatların arasından uzandım, ceketinin yakasını kavradım ve dilim içeri girerken onu kendime çektim.

Jasper arkamızda boğazını temizlese de dudaklarını yaladım, emdim ve yanakları iyice kızarana kadar Talia'nın gitmesine izin vermedim.

Talia alt dudağımı ısırarak gülümsemesini engellemeye çalıştı.

“Sanırım bu gitmem için bir işaret.” Jasper ringden çıkarken gülerek yammızdan geçti. Banka gidip eşofmanını aldı ve terli saçlarını beyzbol şapkasının altına sıkıştırmadan önce tişörtü kafasına geçirdi. Kapıya doğru yürümeden önce ayakkabılarını giymişti. “İkinize de iyi eğlenceler.”

“Sen iyi misin?” Jasper giderken Talia'ya döndüm.

Omuz silkti. “Lyla'yla kavga ettim. Sayılır. Bilmiyorum. Ama onunla pek konuşmuyoruz ve bu çok garip.”

“Ne oldu?”

“Önemli bir şey değil. Kardeş draması.” Önemli bir şey değil miydi? Sormama fırsat vermeden konuyu değiştirdi. “Diğer haber, annem seninle tanışmak istiyor.”

“Bunu ben de isterim.”

“Garip olabilir.”

Omuz silktim. “Tuhafılık sonsuza kadar sürmez. Eninde sonunda bana alışacaklar.”

“Evet.” Sesinde bir tereddüt vardı. Belki de ailesiyle tanışmamı istemiyordu.

Ya da... kalacağıma hâlâ inanmıyordu. Benden şüphe ediyordu. Endişe, bir zehir gibi damarlarıma yayıldı.

Önceki Talia kendini tutmamıştı. Bana her şeyini vermişti. Güvenmişti. İnanmıştı. O kadın hâlâ oradaydı. Orada bir yerlerdeydi ve ben bir şekilde onu dışarı çıkarmalıyım. Ona bunun gerçek olduğunu kanıtlamalıyım.

“Kadence’ı okuldan ne zaman alman gerekiyor?” diye sordu.

Endişelerimi bir kenara itip saate baktım. “Yaklaşık bir saat sonra. Neden?”

“Duş alman lazım.” Tek kaşını kaldırdı, ardından benden uzaklaştı. Cilveli bir şekilde daire kapıma ilerlerken kışlık paltosu çoktan yere düşmüştü. Bir eliyle kapüşonlusunun fermuarını çözdü, kollarından sıyrıp yere bıraktı. Sutyenini açmak için arkasma uzandığında halatların üzerinden atladım ve ona yetişmek için koşmaya başladım.

Ellerim doğrudan kalçalarına kaydı, ağzım boynuna yapışıp iyice emerken onu banyoya doğru ittim.

“Foster.” İnledi, geriye doğru uzanıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“Çıkar şunları.” Kot pantolonunun kenarına hafifçe vurdum. “Şimdi.”

Düğmelerini çözdü ve ben kendi şortumu yere itip tekmeleyerek çıkarırken, o da pantolonunu kalçalarından aşağı indirdi.

Aletim serbest kaldı, kıcının tepesine bastırdığımda zonk-luyordu.

Talia tıslayarak bana doğru eğildi.

“Benim için ıslandın mı?” Elimi kalçasında, karnının üzerinde gezdirdim ve kıvrımlarına daldırdım. *Sırılsıklam*. “Sırılsıklam olmuşsun.”

Parmaklarımı ıslaklığının içinde gezdirerek amma yaydım. Banyonun eşiğini geçtiğimiz ân, onu etrafında döndürdüm ve kaldırarak tezgâhın üzerine yerleştirdim.

Elektrikli diş fırçam şarj aletinden fırladı. Fırçalardan biri lavaboya çarptı.

Talia’nın dizlerini ayırdım, ellerimi altlarından geçirerek onu yüzeyin kenarına sürükledim, elleri omuzlarıma gelerek sıkıca tutundu. Kendimi girişine hizaladım ve içeri ittim.

O beni içine alırken, “Siktir,” diye inledim. “Çok iyi hisset-tiriyorsun. Hem de çok iyi.”

Memelerini avuçladı. Pembe meme uçları sertleşmiş, ağzım için yalvarıyordu.

Eğilip onları emdikten sonra yeniden içine girmek için ken-dimi dışarı çektim.

“Daha fazla,” diye soludu. “Daha sert.”

“Beni tekrar özlediğini söyle,” derken öbür memesine doğ-ru öpücükler konduruyordum.

O cevap verirken ucunu emdim. Sertçe. “Seni özledim.”

Meme ucunu ağzımdan çıkarıp doğruldum. Başparmağımı klitorisinin hemen üzerine yerleştirmek için aramıza uzandım. “Benimle Vegas’a gel. Dövüşüm için.”

Gözleri benimkilere kaydı. “Ne?”

“Dövüşüm için. Benimle gel.”

Eğildi, dudakları benimkileri aradı. “Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?”

O beni öpmeden, cesaretimi kaybetmeden önce geri çeki-lerek başımı salladım. Başparmağım klitorisine yaklaştı ama hâlâ dokunmuyordum. “Evet de.”

“Foster.” Kıpırdandı, onu tuzağa düşürmüştüm.

“Orada olmana ihtiyacım var, Tally. Gel.” Yavaşça dışarı çıktım, aletimin ucuyla onu tahrik ettim. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, derinlere gömülene kadar santim santim ilerle-dim. Tamamen içine gömülmüştüm. Belki de bu şekilde hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını anlardı. Bir daha asla.

Vücudu ürperdi, kadınlığının duvarları uzunluğumun etra-fında kasılıyordu.

Başparmağımı oradan ayırmadan önce klitorisine dokun-dum. “Evet de ve sana tam olarak ihtiyacın olanı vereyim.”

“Evet.” Sertçe yutkundu, elleri omuzlarıma gömülmüştü.
“Evet.”

“Aferin kızıma.” Çekildim, sonra kendimi öne doğru iterek nefesinin kesilmesini sağladım. Uzuvarını titretmek için klitorisinde doğru miktarda baskı uygulayarak daireler çizdim.

Talia'nın elleri tezgâha doğru kaydı, başı yana doğru sallanırken kollarıyla kendine destek sağlamıştı. Saçları, aletimin ritmine uyum sağlayarak arkasından dalgalanıyordu. Dudakları aralandı. Kalçalarımın her hareketiyle hızlı bir nefes aldım. Memeleri sallanıyor, meme uçları gittikçe sertleşiyordu. Mükemmeldi. Mükemmelliğin tanımıydı.

“Bize bak. Seni nasıl becerdiğime bak.” Elimi görüş alanından çekerek pozisyonumuzu değiştirdim, aletim vücudunda kayboluyordu. Beni santim santim içine almasını izledim. Tamamen içine gömüldüğümde Talia'nın bakışlarıyla karşılaştım. “Sen ve ben. Her zaman sen ve bendik.”

Yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarımı dudaklarına götürdü. Öpücük kısa sürdü. Ben hızımı artırırken o nefes nefese kendini geri çekmişti. Boşalırken dudakları aralandı ve adımı haykırdı. Nabızı her zamankinden daha sert atıyordu, iç duvarları beni lanet bir yumruk gibi esir almıştı.

“Tally. Evet.” Vücudum, sırtımdaki kasların koptuğundan emin olacağım kadar gerildi. İçindeyken boşaldım. O bana sarılırken ben de ona sarıldım. İkimiz de tükendiğimizde, ipeksi, siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve kendimi o güzel mavi gözlerde boğulmaya bıraktım.

“Duşa girsen iyi olur,” diye soludu, parmak uçları sakalımı okşuyordu.

Kollarımı ona doladım. Bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlıyken onu sıkıca sarmıştım. “Bir dakika daha.”

Bir dakika iki dakikaya dönüştü ve sonunda yavaşça dışarı çıkıp duşa uzanıp açtım.

Ancak musluktan küvete akan su oldukça zayıftı. “Bu da neyin nesi?”

Talia tezgâhın üzerinden atlayarak omzumun üzerinden baktı. “Bu hiç iyi değil.”

“Orospu çocuğu.” Çırılçıplak bir şekilde önce banyodan sonra da daireden çıktım.

Alet dolabı soyunma odalarının arasında idi. Temizlenmişlerdi ama onun dışında onları görmezden gelmiş, spor salonuna ve daireye odaklanmıştım. Odalar büyük değildi ve banyom dairede olduğu için şu anda anlamsızdı.

Talia peşimden geldi. Sutyenini ve külotunu giymiş, eşofmanını giymeye çalışırken bana yetişmek için acele ediyordu.

Önce gürültü üzerime çullandı – zemine çarpan suyun sesi ni işittim. Benim zeminime. Kapıdan içeri adım atıp erkekler tarafına ve o damlama sesinin kaynağına doğru dönerken ayağım bir su birikintisine çarptı.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Neredeyse aşırı sıcak olan suda yürüdüm, ta ki alet dolabına ulaşana kadar. Kapağı açtım.

Sıcak su ısıtıcısı, su damlatıyordu.

“Tanrı aşkına.” Silindirin yanından uzanıp kapatma vana-sına uzandım. Çevirip kapattıktan sonra doğruldum ve burun kemerimi sıktım.

“Ah, kahretsin.” Talia bakışlarıma karşılık verdi. “Üzgünüm.”

Başımı tavana doğru kaldırdım. Sırada tavanın başıma çökmesi mi vardı? Felaketler ne zaman sona erecekti?

“Evinde bir çift misafir ağırlamaya ne dersin?”

18. Bölüm

Talia

Foster mutfağa doğru yürüdü. Siyah saçları dağılmıştı ve son birkaç saat içinde ellerini sürekli saçlarında gezdirdiği için garip açılarla dikilmişti.

“Uyudu mu?” Ona bir bardak şarap uzattım.

“Evet.” Bir yudum aldı ve tezgâha yaslandı. “Ne gündü ama.”

Başım la onayladım ve kendi kadehimden bir yudum aldım.

Öğleden sonra ve akşam tam bir kaostu. Spor salonundaki tüm havlularım almış ve suyun soyunma odalarından çıkmasını engellemek için bir barikat kurmuştuk. Sonra ben spor salonunda kalırken Foster Kadence’ı almak için kasabaya koşmuş, kasabadaki iki tesisatçıyı da aramıştı; ikisinin de başka işleri vardı. Neyse ki içlerinden biri üzerinde çalıştığı yeni inşaatı bırakıp gelmeyi kabul etmişti.

Tesisatçı geldiğinde Foster da Kadence’la birlikte dönmüştü. O ve ben Kadence’ın eşyalarının mümkün olduğunca çoğunu cipimin arkasına yerleştirdikten sonra Foster’m tüm kıyafetlerini bavullara doldurmuştuk.

Spor salonunun suyunu kestikten sonra Foster kileri ve buzdolabını bir soğutucuya boşalttı. Bunun ardından evime doğru yola çıktık, yolda hamburger yemek için durmuştuk.

“Orası kontrolden çıkmış durumda,” dedi. “Bir felaketten diğerine atlıyoruz. Sadece ben olsaydım, idare ederdim ama Kaddie buradayken, bu ona haksızlık olur.”

“Burada kalabilirsin.”

İç çekti. “Lütfen bunu yanlış anlama. Ama Kaddie’nin kendini misafir gibi hissetmesini istemiyorum. Onun bir eve ihtiyacı var. Ortalığı dağıtabileceği, yatağını toplamadan bırakabileceği ve sadece yedi yaşında olabileceği kendi odasına ihtiyacı var. Kalmamıza izin verdiği için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Ama...”

“Burası yuva değil.” Ama olabilirdi, değil mi? Tek yapmam gereken ona bir anahtar vermektir.

Onu davet ettiğim iki seferde de tereddüt etmemişti. Daha önce bana sarılışına, beni öpüşüne bakılırsa, Foster geçen hafta beni en az benim onu özlediğim kadar özlemişti.

Buna rağmen taşınmalarına izin vermeyi teklif etmedim. Beni engelleyen bir şey vardı. Foster’a onu sevdiğimi söylememi engelleyen sebeple aynıydı.

“Neden bir ev değil de spor salonu aldın?” diye sordum.

“Bir sürü nedeni var.” Uzun bir nefes verdi. “Geçici olarak işe yarayacağını düşündüm. Orada altı ay, belki bir yıl kalabiliriz. Açıkçası bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Emlakçının bana gösterdiği fotoğraflar yanıltıcıydı.”

“Ah.” Sormadan hangi emlakçıdan bahsettiğini anlamıştım. Kesinlikle tavsiye edeceğim bir emlakçı değildi. “Belki ısıtma sistemi, su ve diğer şeyler çalışıyor olsaydı, işe yarardı. Temizlemekle iyi iş çıkarmışsın.”

“Yine de bir ev almalıydım. Sanırım bekliyordum. Buraya gelip sadece... Buraya gelmek istedim.”

“Benimle nasıl gittiğini görmek istedin.”

Gözleri yumuşadı. “Evet.”

“Ne dersem diyeyim gitmeyeceğini söylemiştin.”

“Seni ilk gece gördükten sonrasında doğruydu. Ama Quincy’ye varmadan önce ne bekleyeceğimden tam olarak emin değildim. Tanrım, bir kasabaya girerken hiç bu kadar gergin olmamıştım. Vegas’tan buraya yaptığım tüm yolculuk boyunca enkaz gibiydim. İnternetteki araştırmalarımın göre evli olmadığını biliyordum. Erkek arkadaşın varmış gibi görünmüyordu ama emin değildim.”

“Ya olsaydı?”

“O zaman bir rakibi olurdu.”

Dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Bu yüzden ev yerine spor salonu aldın.”

“Akıllıca bir hamle gibi göründü. Gerektiğinde elden çıkarabileceğim bir mülk. Yine de Kaddie buraya gelmeden önce kalıcı bir yer için aramalara başlamalıydım. Benim hatam buydu. Yeterince iyi olacağını düşünmüştüm ama o daha iyisini hak ediyor.”

“O kadar da kötü değil, Foster. Sadece biraz yenilenmeye ihtiyacı var.”

Şarabından büyük bir yudum alırken eliyle sakalını ovuşturdu. “Bugün onu okuldan aldığımnda çok mutluydu. Spor salonuna gidene kadar bütün yolculuk boyunca edindiği iki arkadaştan bahsetti. Bir pisliği temizlemek için geri döndüğümü bilsem bile, dışarıda park edene kadar su hakkında tek kelime etmedim. O gülümsemenin donuklaşmasını istemedim. Son zamanlarda onu ikna etmek çok zor oldu.”

“Taşınma yüzünden mi? Yoksa boşanma yüzünden mi?”

“İkisi de. Arlo öldüğü an, Vivi de ben de değişimin geleceğini biliyorduk. Nihayet. Kendi hayatlarımızı yaşayabilirdik. Belki bu bir hataydı ama Kadence için mümkün olduğunca hızlandırmanın daha iyi olacağını düşündük.”

“Yara bandını tek seferde çekmek gibi.”

“Madalyonun iyi tarafına ulaşmak için.” Gözleri yumuşadı. “İyi şeylere ulaşmak için.”

Bana ulaşmak için. İyi olan bendim.

“Vivienne’nin Vegas’ta kalması gerekiyordu.”

“Senin evini ve Angel’ın Yeri’ni satmak için.” Vivienne’nin bir düğün planladığından da bahsettiğini fark ettim. Bir müşteri için falan olduğunu sanmıştım ama hayır, öyle değildi. *Kendi düğününü planlıyordu.*

“Vivi ve Dex orada evlenmek istiyor. Orası onun evi. Benim için vazgeçiyor çünkü ben burada olmak istiyorum. Ama sanırım vedalaşmak için zamana ihtiyacı var. Dex de direniyor.”

“Taşınmak istemiyor mu?”

“Pek değil.” Foster omuz silkti. “Ayrıntıları bilmiyorum. Sormadım da. Ama bunun bir gerilim noktası olduğundan bahsetti. Ne olursa olsun, Vivienne Kadence’m bana yakın olmasını istiyor ve ben de gitmiyorum. Ona geleceklerinin Montana’da olduğunu açıkça belirtti. O da kabul edecektir.”

“Sırf sen benim için Quincy’ye gelebilesin diye evini, Vegas’taki hayatını gerçekten feda mı edecek?” Bu akıl almaz bir şeydi. Özverili. Son yedi yıldır Vivienne’i hiç de öyle biri olarak görmemiştim. Belki de düşündüğüm gibi düşmanım değildi.

“Sana söylediğim gibi, olanlar yüzünden kendini suçlu hissediyor. Benim mutlu olmamı istiyor. En önemlisi de Kadence’ın

mümkün olan en iyi hayata sahip olmasını istiyor. Bunu onu kötü bir durumdan kurtarmak için bir şans olarak gördük.”

Kaçlarım çatıldı. “Hangi kötü durum?”

Foster onu yemek masasına kadar takip etmem için çenesiyle işaret etti. Oturduğumuzda, muhtemelen kızının kulak misafiri olmadığından emin olmak için sandalyesinde arkasına yaslanıp koridora baktı.

“Kaddie’nin kreşi aynı zamanda anaokulu imkânı da sunuyordu. Bir sürü arkadaşı vardı ve öğretmenlerini tanıyordu. Bu yüzden geçen yıl Vivi aylarca birinci sınıf için okul araştırırken onu orada tuttuk. Şehirdeki en iyi özel okullara başvurduk. Mülakat üstüne mülakat yaptık. Listemizde en çok istediğimiz okula kabul edildik. Kaliteli öğretmenler. Sıkı bir müfredat. Spor ve müzik gibi ders dışı etkinlikleri teşvik ediyorlardı. Tam olarak aradığımız şeydi. Harika olacağını düşündük.”

İçimi bir korku kapladı. “Değildi.”

“Tam bir kâbustu.” Çenesi titredi. “Kaddie’nin sınıfındaki çocuklar çok acımasızdı. Bunu tarif etmenin başka yolu yok. Bunlar birinci sınıf öğrencileriydi. Ortaokula kadar zorbalar hakkında endişelenmemiz gerekeceğini düşünmemiştim. Şanslıysak liseye kadar. Ama birinci sınıf?”

“Ne oldu?”

“Yeterince erken fark edemedik. Kaddie her gün eve huy-suz geliyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Çoğunlukla okul yüzünden olduğunu düşündük. Anaokulundan daha uzun saatler. Daha yoğun öğrenme programı. Daha büyük sınıflar. Anaokulundaki arkadaşlarından hiçbiri orada değildi. O yeni çocuktu. Geçer diye düşündük. Ama geçmedi.”

Elini tuttum. “Bu her ebeveyn için normal bir gerekçe.”

“Emin değilim. O benim küçük kızım. Mutsuzdu ve ben

bunu görmezden geldim. Öğleden sonra uykusunu alamadığı için böyle olduğunu düşündüm.” Foster konuşurken sesi kısık, pişmanlık doluydu.

“Öyle bir noktaya geldi ki Kaddie’ye okulda eğlenip eğlenmediğini sorduğumda bana okuldan nefret ettiğini söylüyordu. Her sabah onu hazırlamak için kavga ediyorduk. Pijamalarıyla yatağının altına saklanırdı. Üniforma giymesi zorunlu olduğu için etek ve tayttan nefret ettiğini düşündük. Yine bizim hatamızdı çünkü onu gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmek için daha önce daha fazla zorlamalıydık. Biz sorduk ama o açıklamadı. Sonunda öğrendiğimizde ise ortalık karıştı.”

“Ne oldu?”

“Kaddie arkadaşları hakkında konuşmazdı. Okula başlayalı aylar olmasına rağmen hiç arkadaşlarından bahsetmiyordu. Ama öğretmeni hakkında konuşuyordu. Öğretmenini çok seviyordu. Öğretmeni de onu seviyordu. Bir veli toplantısında öğretmenine durumunu ve davranışlarının nasıl olduğunu sorduk. Öğretmeni Kadence’ın bir melek olduğunu söyledi. Zeki, belki biraz utangaç olduğunu ve okul ödevlerine yoğun bir şekilde odaklandığını söyledi. Öğretmen daha önce hiçbir birinci sınıf öğrencisinde böyle bir şey görmemiş.”

“Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Kaddie okul ödevlerine bu onun diğer çocuklardan kaçma yolu olduğu için odaklanıyordu. Köşede tek başına kitap okuyarak onları engelliyordu.”

“Ah.” Kalbim acıdı.

“Eve bir Cadılar Bayramı partisi davetiyesiyle geldi. Vivienne ve ben çok sevindik. Sonunda arkadaş ediniyordu. Bu yeni okula alışıyordu. Biz de onu partiye götürdük. Ailesi kendi evlerinde düzenliyordu. Kocaman bir evde. Şişme zıpızıplar

kiralamışlardı. Havuzları vardı. Bir palyaço. Bir orduya yetecek kadar yiyecek. Her yerde insanlar vardı, çocuklar kostüm-lerini giymişlerdi. Diğer babalardan birkaçıyla konuşuyordum, çocuklar birbirlerini kovalarken takılıyordum. Sonra kulakları yırtan bir çığlık duydum.”

“Kaddie.”

Başını salladı. “Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Onu bir grup kızın arasında buldum. İçlerinden birinin avucunda bir tutam saç vardı. Çocuğumun saçından bir parça koparmıştı.”

Nefesim kesildi. “Aman Tanrım.”

Gözleri yaşlarla doldu. Elini ters çevirdi, böylece avuçlarımız birbirine değiyordu. “Ona gülüyorlardı. Dizlerinin üzerinde ağlıyordu, ellerini acı içinde saçlarına götürmüştü ve ona gülüyorlardı.”

“Ah, Kadence.” Yatak odasına gizlice girip ona sarılmak istedim. “Bu yüzden başının yan tarafına dokunuyor, değil mi?”

Başını salladı. “Bunu her yaptığında çığlık atmak istiyorum.”

Kaddie’nin bunu sıklıkla yaptığını görmemiştim ama arada bir saçlarına dokunuyordu. Sanki eski bir yaraya dokunuyormuş gibi.

Tıpkı benim kalbime dokunmam gibi.

“Ondan sonra her şey ortaya çıktı,” dedi. “Sene başından beri diğer kızların ona nasıl kötü davrandığını anlattı. Onunla alay ediyorlar ve arkasından kıs kıs gülüyorlarmış. Eğer onları ispiyonlarsa yalan söyleyeceklerini, kimsenin ona inanmayacağına çünkü onun fakir, kendilerinin zengin olduğunu söylemişler.”

Çenem düştü. “Ne?”

“Neden böyle düşündüklerini bilmiyorum. Lanet olası oku-

lun net gelir şartı vardı. Her neyse. Kaddie onlara inanmıştı. Belki de hiçbir zaman paramla hava atan biri olmadığım içindi. Güzel bir evde yaşıyorduk ama gösterişli değildi. Her yıl yeni bir araç alırdım ama bu bir Ferrari değil, bir GMC arazi aracıydı. Gösterişli arabalar benim tarzım değil. Hiçbir zaman da olmadı.”

Hayır, değildi. Ona hayranlık duymamın diğer bir nedeni de buydu. Foster inanılmaz derecede başarılı olmuştu. Çocukluğunda eksikliğini hissettiği şeyleri telafi etmek için servetini kolaylıkla harcayabilirdi ama parayı çarçur edecek bir adam değildi. Tanrım, Quincy’de bir spor salonu satın almıştı.

Bu yönüyle bana ailemi hatırlatıyordu. Varlıklı bir aileydik. Çoğunlukla arazi ve otel gibi sermaye yatırımları yaparlardı. Yine de gösteriş yapmazlardı. Bize paramızı biriktirmeyi öğretmişlerdi.

Hayattaki iyi şeylerin bir fiyat etiketi ile gelmediğini öğretmişlerdi.

“Üzgünüm.”

“Ben de.” Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Okul özür diledi. Belki de halka açıklayacağımı ve bunun olmasına izin verdikleri için onları yerden yere vuracağımı düşündüler. Onu farklı bir sınıfa koydular. Nasıl olduğuna dair eve günlük raporlar gönderdiler. Her şey daha iyiydi. Ama...”

“Hâlâ harika değildi.” Kaddie muhtemelen koridorlarda ya da teneffüslerde o diğer kızlarla karşılaşmıştı.

“Birinci sınıftaydı. Bu çocuklar liseye geçtiğinde ne olacaktı? Yıllarca aynı kızlarla birlikte olacaktı. Ben sadece... Buna katlanmasını isteyemezdim. Bu yüzden yeni bir okul kaçınılmazdı. Arlo bu olaylardan iki hafta sonra öldü ve birdenbire Vegas’ta yeni bir okul yerine...”

“Quincy’yi araştırdın.”

“Her şey değişti. Daha iyisi için.” Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Tally, bugün kamyonu bindi ve tek konuştuğu arkadaşlarıydı. Başladığında hepsinin nasıl basketbol oynayacaklarını ve Maggie’nin hafta sonu kızakla kaymaya gidip gidemeyeceğini sorduğunu anlattı. Maggie’nin annesinin yarın beni arayacağım söyledi.”

Gözlerinde çok fazla umut, çok fazla neşe vardı.

Quincy’de yaşamamla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Elbette. kasabamızın sorunları vardı. Okulda çocuklarla birkaç sorun yaşamıştım. Bu kaçınılmazdı ama topluluğumuz güçlüydü. Eğer Kadence güvenli bir yere ihtiyaç duyarsa, onu burada bulabilirdi.

“Spor salonunun sonsuza dek kalacağı yer olmadığını biliyorum. Gerçek bir yuvaya ihtiyacı var. O yüzden yarın bir emlakçı arayacağım –başka bir emlakçı– ve araştırmaya başlayacağım. Ona bir yer bulacağım.”

“Sen iyi bir babasın, Foster.”

Omuz silkti. “Bu yıl kendimi çoğu zaman başarısız gibi hissettim. Lanet olsun, deniyorum.”

Bu adam sevdiği insanlar için her şeyini ortaya koyabilirdi.

Ve ben de o listede yer alıyordum.

Foster şarabının kalanını içti, kadehi bir kenara bırakıp ayağa kalkarak elini uzattı. “Benimle dans et.”

Elini tutup beni mutfağın ortasına götürmesine izin verdim ve ardından beni kollarının arasına aldı. Çıplak ayağı benimkine basmadan önce tam üç tur attık.

“Özür dilerim.”

Güldüm. “Önemli değil.”

Beni daha sıkı tuttu, adım atmaktan çok sallanıyorduk. “Biraz daha kalmamızın senin için sorun olmayacağından emin misin?”

“Her şey yolunda.”

“Otele yerleşebiliriz.”

“Böylesi daha iyi.” Burnumu göğsüne bastırdım ve odunsu kokusunu içime çektim. “Çocukların kendilerine ait bir odaya ihtiyaçları vardır.”

“Peki senin neye ihtiyacın var?”

Başımı arkaya yatırıp gözleriyle buluştum. “Sana.”

İhtiyacım olan tek şey oydu.

Foster öpmek için dudaklarını dudaklarıma getirdi. Yeternekli dilinin tembel dokunuşları dizlerimin bağını çözdü ve beni kollarının arasına alıp göğsüne yaslayarak spor salonunda almadığımız duşu almak için yukarı taşıdı.

19. Bölüm

Foster

“**B**u kadar mı?” Talia’nın evinin önünde park ederken emlakçıma sordum.

“Katalog yetersiz.”

Yetersiz mi? Bir hafta önce gönderdiği listelerin aynısını içeren e-postaya bakılırsa, katalog yok denecek kadar azdı. “Evet.”

“Üzgünüm, Foster. Şubat ayında ilanlar pek iç açıcı olmuyor. Ama baharda toparlanacaktır.”

“Senin hatan değil.” Bu durum için onu tam olarak suçlayamazdım. Sonuçta Kadence ve benim için var olmayan iyi bir ev yaratacak değildi.

“Aradığınız şey için bence yeni bir bina en iyi seçenek olacaktır.”

“Evet. Bana arsa listeleri göndermeye başlar mısın?”

“Kesinlikle. Seni uyarayım, fazla yok.”

Tabii ki yok. “Minnettarım.” Telefonu kapatıp bakışlarımı sokakta gezdirdim. “Lanet olsun.”

Bu emlakçı Talia’nın tavsiyesiydi çünkü bana spor salonunu satan adamla devam edemeyeceğime emindim. Geçtiğimiz

iki hafta boyunca, yirmi mil yarıçapındaki listeleri neredeyse ezberlemiştim.

En iyi seçeneklerim, dışarıdan bakıldığında spor salonundan daha kötü durumda görünen bir yerlerdi. Ya da şehrin dışında, otoyolun ve çöplüğün yanında küçük, iki yatak odalı bir ev satın alabilirdim.

Bu da Talia'dan ayrıldıktan sonra spor salonuna geri döneceğimiz anlamına geliyordu.

Ya da belki...

Talia'nın evine baktım. Yeşil dış cephe kaplaması çöl adaçayı rengindeydi. Evin tabanındaki tuğla, kapalı verandanın merdivenlerinde kullanılanla aynıydı. Öğleden sonra güneş ışığı üst kattaki çatı pencerelerine vuruyordu. Ahşap ön kapının ardında benim kızım vardı.

İki haftadır buradaydık. Her gece kollarımda uykuya dalmadan önce Talia'ya onu sevdiğimi söylüyordum. İki haftadır bana karşılık vermemişti. İki hafta geçmesine rağmen hâlâ onu tutan bir şeyler vardı.

Sadece iki hafta olmuştu. Zaman açısından iki hafta hiçbir şeydi. Öte yandan korkularımın üzerinde durarak geçirdiğim iki hafta beni bir düğüm hâline getirmişti. Jasper'la yaptığım acımasız antrenmanlar bile içimdeki gerginliği yok edememişti.

Talia, Kadence ve benim taşınmamızla ilgili tek bir yorum yapmamıştı. Bir tane bile. Spor salonu normale döndükten sonra kalmamızı da istememişti.

Birlikte yaşamak için çok mu erkendi? Muhtemelen öyleydi. Ama ben geleceğe doğru adımlar atmaya hazırdım. Talia bebek adımlarıyla ilerliyordu. Çoğu kişi için görünmez bir kalın, bir duvar oluşturuyordu.

Ben görebiliyordum.

Elbette, aramızdaki şeyler inanılmazdı. Başka biri olsa en-dişelenmezdi. Bense Talia Eden’ı kendimden daha iyi tanıyordum. Sadece önceki zamanlardaki kadar iyi tanımıyordum.

Benim onun bir sonraki nefesi için yaşadığım, onunsa benim kalp atışlarımla hayatta kaldığı günlerdeki gibi değildi.

Kendimi kamyonetten dışarı attım. Botlarımı çıkarmadan önce üzerindeki karı silkeleyip içeri girdim.

“Talia,” diye seslendim.

“Buradayım.”

Koridorun sonunda, yatağın üzerinde bir çamaşır sepeti ve elinde temiz bir tişörtle Kadence’ın odasındaydı. “Ben yapardım.”

“Benim için sorun değil.” Yanına geldiğimde gülümsedi, yıgından bir kot pantolon alıp kare şeklinde katlamadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Günün nasıl geçti?”

“Sessiz.” Bütün hafta sonu çalışmıştı, bugün ve yarın izinliydi. “Ev işlerine yetişebilmek güzel. Spor salonu nasıldı?”

“İyiymi. Jasper dövüş kadar her gün kıcıımı tekmelemeye kararlı.” Bir aydan kısa bir süre sonra dövüş başlayacaktı. Sınırlar gerilmeye başlamıştı. Beklenti vardı.

Bugün saatlerce çalışmıştık, çoğunlukla yerde dövüş teknikleri üzerinde pratik yapmıştık. Sonra dizlerimin bağı çözülene kadar kardiyo, koşu bandı ve sabit bisiklet çalıştık. Benim stratejim buydu. Hiçbir rakip benden uzun süre dayanamazdı. Ringde karşılaştığım tüm adamlardan daha iyi durumda olurdum.

“Güzel kokuyorsun.” Talia eğilerek burnunu gömleğimin koluna bastırdı. “Duş aldın mı?”

“Evet. Tesisatçı işini dün bitirdi.”

“Ah, bu harika.”

Bunu, sular artık eski hâline döndüğü için mi söylemişti, yoksa artık onun evinden çıkabileceğimiz için mi?

“Sorun ne?” Kaşlarını çatarak ağzıma baktı.

“Hiçbir şey.” Ona bir öpücük daha verdim ve çamaşırhane-ye geri döndüm.

Su ısıtıcısını kontrol etmek için gelen tesisatçı yeterince hızlı bir şekilde değiştirmişti. Bu sırada paslanmış ve kötü durumda olan bir boru da bulmuştu.

Bu lanet olası acil durumlardan bıkmıştım, bu yüzden ona boruyu değiştirmesini söyledim. Tabii ki daireye giden ana boruydu, bu yüzden tamir etmek için duvarın büyük bir bölümünü sökmek zorunda kaldı.

O tamirat yaparken ben de binayı kontrol etmesi için bir elektrikçi tutmuştum. İhtiyacım olan son şey bir elektrik kontağıydı. Elektrik tesisatı eskiydi ama çalışıyordu. Elektrik panosu ise eskimiş ve tehlikeli bir hâle gelmişti.

Tüm bu sorunlar emlakçımın ayarladığı mülk müfettişi tarafından gözden kaçırılmış ya da atlanmıştı. Bir de benim tarafımdan. Taşınmak için o kadar acelem vardı ki, iki kez düşünmemiştim.

Elektrikçi panoyu tamir etmişti. Tesisatçının geride bıraktığı deliklerin üzerine biraz alçıpan yapıştırdım. Yarın, duvar macunu ekleyecek, ardından da boyayacaktım. Bugün Jasper ve benden başka kimsenin spor salonuna gitmediği ilk gündü.

Nefesimi tutarak, “Muhtemelen yarın başından gitmiş oluruz,” dedim.

Tişörtü katlamayı bıraktı. “Ah.”

“Eğer istemiyorsan-”

“Bu muhtemelen-”

Aynı anda konuştuk, sonra ikimiz de duraksadık.

“Önce sen,” dedim.

“Gitmek mi istiyorsun?” Alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

“Kalmamızı istiyor musun?”

O mavi gözlerde öyle bir kırılğanlık vardı ki, sanki ne istediğini itiraf etmekten korkuyordu.

Söyle bana. Lütfen söyle. Sadece söyle. Hadi, Tally. Bırak çıksın.

“Biraz daha kalın.”

İstediğim şeyi vermemişti ama bu da önemli bir adımdı. Onu kollarımın arasına aldım, burnumu saçlarına bastırarak içime çektim. “Tamam. Bir süre daha.”

“Sence Kadence sorun eder mi?”

Kısık sesle güldüm. “Hmm, hayır.”

Bu sabah okula giderken bana kendi evimizi bulana kadar Talia’da kalıp kalamayacağımızı sormuştu. Bunun bir nedeni, arkadaşı Maggie’nin sadece bir blok ötede olduğunu öğrenmiş olmamızdı. Geçen cumartesi oyun oynamasına izin vermiştik.

Diğer nedeniye Talia’ydı.

Kızım ona âşık oluyordu.

Ona imreniyordum. Talia ile birbirimize yabancı olduğumuz ilk günlere dönmek ve ona yeniden âşık olmanın büyüsnü yaşamak için neler vermezdim.

Beni bırakarak çamaşırlara geri döndü. İkimiz de rahat bir sessizlik içinde katlamaya devam ettik. O Kaddie’nin kazaklarını dolaba asarken ben diğer şeyleri çekmecelere yerleştirdim. Ondan önce işimi bitirdiğimde yatağın kenarına oturup hareketlerini izledim.

Talia harika bir anne olacaktı. Kendi çocuklarını istiyor muydu?

Ben daha fazla çocuk istiyordum. Talia'nın çocuğumuzu büyültmesini izlemek istiyordum. Onları kovaladığımız ve onlar uyuduktan sonra ömrümün sonuna kadar onun yanında yatağa girdiğimiz bir hayat istiyordum.

“İster misin-” Kendimi durdurdum. Çok erkendi.

“Ne ister miyim?” diye sordu.

“Kadence’ı almaya benimle gelmek ister misin?”

“Elbette.” Kaddie'nin son tişörtünü astı. Yatak odasından çıkıp onu takip ettim, o tenis ayakkabısı giyerken ben de sepeti çamaşır odasına götürdüm. Bugün giydiği siyah tayt uzun, biçimli bacaklarına ve kıcının kıvrımlarına oturuyordu.

Aletim kot pantolonumun içinden seğirdi. Bu kadının onu her an nasıl arzuladığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama dokunmaya cesaret edemedim çünkü başlarsam duramazdım. Okula gitmemiz gerekiyordu.

Talia girişteki askıda asılı duran paltosuna uzandığında önce ben kaptım. “Kuralları unuttun.”

Gözlerini devirdi. “Öyle mi?”

“Öyle görünüyor.” Kollarına geçirmesi için paltoyu ona uzattım.

“Her zaman centilmensin.”

“Senin için.” Bir keresinde ben odadayken kendi paltosunu giymesini yasaklamıştım. Ya da bir kapıyı açmasını. Ya da bir kavanozun kapağını çevirmesini.

Ceketinin fermuarını boğazına kadar çekerken, “Bunu yapabilirim, biliyor musun?” dedi.

“Tüm hatalarına rağmen babam her zaman bir beyefendi-di.” Her zaman onun için küçük şeyler yapmakta ısrar etsem de nedenini ona hiç söylememiştim. “Bir gecede iki bin dolar

kaybettiği için anneme kızdığında bile ona saygılı davranırdı. Kapıları açardı. Paltosunu uzatırdı. Sandalyesini çekerti.”

Babamdan pek bir şey öğrenmemiştim –çoğunlukla ne yapmamam gerektiğini öğrenmiştim– ama bu ondan aldığım iyi derslerden biriydi.

“Mesele bağımsızlığını elinden almak değil,” dedim. “Kendi paltonun fermuarını çekebileceğini biliyorum. Kendi kapılarını açabilirsin. Ama bu, senin bana verdiklerinin sadece bir kısmını sana geri vermemin bir yolu.”

Bakışları yumuşadı. “Foster.”

“İzin ver.”

“Tamam.”

“Teşekkür ederim.” Parmağımı çenesinin altına koyarak onu öpmek için yaklaştım.

Ayak parmaklarının üzerinde yükselirken elleri göğsüme geldi ve dudakları içeri girmem için aralandı.

Hay sikeyim. Ellerim kıkına gitti, sıkarken avuçlarım kıvrımlarına yapıştı. Lanet olası taytlar.

Talia inledi, kolları boynuma dolandı.

Hızlı bir hareketle onu kaldırdım ve kapıya doğru bastırdım. Sonra aletimi kadınlığına bastırdım, onu ne kadar çok istediğimi hissetmesine izin verdim. Konu ona geldiğinde ne kadar doyumsuz olduğumu.

Telefonum cebimde titrediğinde o taytları aşağı itip onu sert ve hızlı bir şekilde becermeme saniyeler kalmıştı. “Görmezden gel.” Onu tekrar öptüm.

Ancak titreşim devam etti ve lanet olsun, zamanımız yoktu. Hırlayarak ağzımı onunkinin üzerinden çektim.

Talia başparmağıyla dudaklarımı silerek güldü. “Kendimizi kaptırıyoruz.”

“Seninleyken her zaman böyle.”

Kıkırdadı ve ben onu ayaklarının üzerine bırakırken kollarını çözdü. Kapıya doğru uzanmadan ağrıyan sikimi düzeltmemi bekledi. Ardından onun için kapıyı açtım. Kamyonete ulaştığımızda da aynısını yaptı, yolcu koltuğuna atlarken kapıyı tutmama izin verdi.

Kasabayı geçip okula giderken elini elime aldım ve araç sırasındaki yerimizi aldık.

“Seni kim aradı?” diye sordu.

“Ah.” Unuttuğum telefonumu çıkardım. Cevapsız arama bildirimine bastım, telefonun zil sesi taksiyi dolduruyordu. “Vivi’ymiş.”

“Merhaba,” diye cevap verdi. “Onu daha almadın mı?”

“Hayır, sırada bekliyorum.”

“Tamam, güzel. O gelmeden önce bir şey konuşmak istiyordum.”

Talia’ya baktım, konsolu işaret ettim. Vivienne’e burada olduğunu söylememi mi istiyordu? Ama başını salladı. “Ne oldu?”

“Bu gece geliyorum.”

Gözlerimi kırptım. “Bu gece mi?”

“Saat altıda Missoula’ya gece yarısı inen bir uçak var. Geceyi orada geçirip sabah erkenden kalkarak oraya geleceğim.”

“Pekâlâ.” Bu planladığımızdan günler önceydi ama hafta sonundan önce Montana’ya gelip Kadence’ı görmek istiyorsa itiraz edemezdim. Kaddie çok sevinecekti. “Her şey yolunda mı?”

“Bundan nefret ediyorum, Foster.” Arka planda bir bavulun kapanması gibi bir fermuar sesi duyuldu. “Bundan nefret ediyorum.”

“Nefret ettiğini biliyorum, Vivi.”

“Onun ilk basketbol antrenmanını kaçırmayacağım.”

Güldüm. “Bu sadece antrenman. İlk maçta burada olacaksın.”

“İlk antrenmanda da orada olacağım.”

“Tamam. Çok heyecanlanacak.”

“Ona geleceğimi söyleme. Son dakika uçuşu ayarladım, her ihtimale karşı umutlanmasını istemiyorum.”

“Neden charter şirketini* arayıp uçuşunu değiştirmedin?”

“Denedim ama yirmi dört saat önce uçuş planı göndermem gerekiyormuş. Bilmiyorum. Ben sadece... Beklemeyeceğim. Bunu yapmaya devam edemem. Çok zor.” Sesi çatlamıştı, sırada gözyaşları vardı.

“Ağlama.”

“Ağlamıyorum.”

“Henüz.”

“Henüz.” Burnundan bir nefes geldi. “Sana Talia’yla zaman vermek istedim. Beni görmek istemediğini biliyorum. Ama Kadence’ı özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor.”

Talia’ya baktım. Yüzünde anlayışlı bir ifade belirmişti. Konuşmadı ama hafifçe başını salladı. “Talia durumu anlıyor. Gel. Burada ol. Hep birlikte ilk basketbol antrenmanını izleyebiliriz.”

“Teşekkürler.” Vivienne derin bir nefes verdi. “Talia’yla aranız nasıl? Seni sevdiğini söyledi mi?”

Sikeyim.

Talia’nın gözleri bir an için büyüdü ardından pencereye baktı, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

Siktir. Siktir.

* Özel sefer hizmeti veren uçuş firmaları. –ç.n.

Vivienne tek kelime daha etmeden, “Kadence geliyor,” diye yalan söyledim.

“Ah.” Hoparlörlerden boğuk bir gümbürtü geldi. “Arabaya biner binmez seni hemen ararım. Bavulumu yüklemeye çalışırken neredeyse telefonumu düşürüyordum.”

“Tamam.” Aramayı sonlandırdım, takip eden sessizlik boğucuydu. *Lanet olsun.*

Ona Talia’nın burada olduğunu söylemeliydim. Kadence buraya gelip durumu idare etmeme yardımcı olana kadar aramamalıyım.

Talia bana bakmadı. Gözlerini pencereden dışarı dikmiş, omuzlarını içeri kıvrımış, sanki kaybolmak ister gibiydi.

Neyse ki Kadence’ın kamyonete doğru koşması uzun sürmedi. Talia bu sabah Kaddie’nin kestane rengi saçlarını örmüştü ama okul ve teneffüsle geçen bir günün ardından şakaklarından birkaç tutam dökülmüştü.

Kamyonete doğru gelirken gülümsüyordu ve omzunun üzerinden bakarak, “Hoşça kal!” diye bağırdı.

Kalbimin yerinden fırlaması gerekirdi ama Talia’nın boş bakışları dayanılmazdı.

Kaddie sırt çantasını kamyonu atıp koltuğuna yerleşirken, “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Sonra kızıma odaklandım. “Merhaba, minik böcek.”

“Merhaba, baba. Merhaba, Talia. Tahmin et ne oldu?” Kadence eve dönüş yolunda bize bugün yaptıkları bir toplantıyı anlattı; Radical Roy adında bir adam okula gelip farklı bilim deneyleri göstermişti.

Eve vardığımızda Talia kendi çamaşırlarını yıkaması gerektiğini bahane ederek odasına gitti.

Kadence’ın de duyacağı bir tartışmaya girmek istemediğim

için onu rahat bıraktım. Akşam yemeği en iyi tabirle gerilim doluydu. Kaddie bile Talia'nın sessiz olduğunu, kızım ne zaman bir soru sorsa nazik ama kısa cevaplar verdiğini fark etti.

Talia bir kez bile bakışlarıma karşılık vermedi. Nihayet yatma vakti gelip de Kaddie'nin odasından çıktığımda Talia'nın bir kez daha üst kata kaçtığını görünce şaşırmadım.

Kilitleri kontrol ettim. Işıkları kapattım. Sonra merdivenleri çıktım.

Yatak odasının kapısı kapalıydı.

“Talia.” Parmak uçlarımla kapıya vurdum. Cevap vermedi. Yine de kolu çevirip içeri girdim.

Yatakta oturuyordu, dizlerini göğsüne çekmişti. Yanında bir kitap vardı ama pencereden dışarıya, ötesindeki karanlığa bakıyordu. “Benden bahsetmişsin.”

“Nasıl olduğumuzu sordu. Dürüst davrandım.”

Talia'nın elleri yumruk oldu. “Bu onu ilgilendirmez.”

“Haklısın. İlgilendirmez. Ama bunu seni incitmek için yapmadım. Senin hakkında dedikodu yapmak için yapmadım. O sadece benim arkadaşım. Son yedi yıldır hayatımı onunla paylaştım. Ve bu alışkanlığımdan vazgeçmek zorundayım.”

“Ona başka ne söyledin?”

“Hiçbir şey. Yemin ederim. İki dakikalık bir konuşmaydı. Ona spor salonunda iş yapılırken burada kalacağımızı söyledim. Kadence'ın bahsetmesi ihtimaline karşı birlikte uyuduğumuzu bilmesini istedim. Ciddi olup olmadığımızı sordu. Ben de evet dedim. Sana âşık olduğumu biliyor. Konuşmamız bu kadardı.”

Talia'nın bakışları bana doğru kaydı. “Hepsi bu kadar mı?”

“Hepsi bu kadar.” Vivienne'in sorusunu bu şekilde ifade etmesi kötü bir şanstı. Çünkü ben onu sevdiğimi söylediğim hâlde Talia'nın henüz buna karşılık vermediğini itiraf etmemiştim.

“Onun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.” Talia’nın omuzları çöktü.

“Bu anlaşılabilir.” Kapıyı arkamdan kapattım ve odaya doğru yürüdüm, yatağın etrafında dönerek ayak ucuna oturdum.

“Kızgın değilim. Gerçekten değilim.” İç çekti. “Sadece kafam karışık. Biraz da incindim. Ve kıskandım. Ne zaman ağlamak üzere olduğunu anlayabilmenden ve bir sorunu olduğunda sana başvurmasından nefret ediyorum. Ve kıskanmamam gerektiğini biliyorum. Ama kıskanıyorum.”

Tanrım, bunu duymak güzeldi. Onun acı çekmesini istediğimden değil, ama kıskançlık bir şeydi. İyi ya da kötü bir duyguydu. Bir şeydi.

Elini avucumun içine aldım, parmak uçlarını avucundan ayırdım, sonra göğsüme bastırdım. “Kalbim hiçbir zaman onda olmadı.”

“Seninle geçirdiği yedi yılı var.”

“Ben sana yetmiş yıl vereceğim.” Eğer bu yüz bir yaşına kadar yaşamam gerektiği anlamına geliyorsa, ona bu süreyi vermek için elimden gelen her şeyi yapardım.

“Bunu atlatacağım,” diye mırıldandı.

Evet, atlatacaktı. Eninde sonunda Vivienne’le paylaştıklarımın sahip olduklarımızın yanında hiçbir şey olduğunu anlayacaktı. Bu gece ona hatırlatacaktım.

Daha önce kaldığımız yerden devam ettim.

Ve taytını vücudundan sıyırdım.

20. Bölüm

Talia

Kadence spor salonunun zemininde hızla ilerliyor, atkuyruğu arkasında sallanırken Foster'ın açık kollarına doğru koşuyordu. Parlak gülümsemesi bulaşıcıydı. “Beni gördün mü?”

“Gördüm. Harikaydın.” Yanağından öpüp Vivienne'in üzerine atılabilmesi için onu ayaklarının üzerine bırakmadan önce etrafında döndürdü.

“Üç basket yaptın.” Vivi kızının yüzünü öpücüklere boğdu. “Seninle gurur duyuyorum.”

Kaddie kıkırdadı ve Vivienne onu bıraktığında bana baktı, güzel kahverengi gözleri dans ediyordu.

“Aferin, tatlım.” Çak bir beşlik der gibi elimi uzattım. “Muhteşem bir yıldız gibiydin.”

Birinci sınıf basketbolu şimdiye kadar gördüğüm en tatlı spor etkinliğiydi. Kızlar sahanın bir ucundan diğerine koşturuyor, top kimin elindeyse o top sürmeye çalışıyordu. Çembere doğru atılan atışların çoğu çembere yaklaşıyordu. Kaddie'ye üç turnike atmıştı.

Oynadıkları takım birinci sınıf erkek takımıydı ve kızlar galip ilan edildiğinde çok heyecanlanmıştım. Çocukların oynayabileceği çok fazla takım yoktu ve gelecek hafta sonu diğer birinci sınıf kız takımıyla karşılaşacaklardı.

Bir sonraki hafta ikinci sınıflarla oynayacaklardı. Birkaç hafta sonra da Kaddie'yi komşu kasabalardan birine, onların takımıyla oynamaya götürecektik. Küçük kasabada spor hayatı böyleydi. Ebeveynler yollara düşer, yol boyunca da bağlarını güçlendirirlerdi.

Maggie aceleyle Kadence'a yaklaştı, Maggie'nin annesi hepimize el sallarken iki kız kıkırdıyor ve fısıldaşıyordu. "Güle güle. Haftaya antrenmanda görüşürüz."

Vivienne el sallarken Foster çenesini yukarı kaldırdı. Ben de bu karışıma nasıl uyum sağladığımdan emin olamadan sadece gülümsedim.

"Merhaba, Talia." Liseye birlikte gittiğim bir kadın, yanında üç çocuğuyla yanımdan geçti. Çocuklardan biri Kaddie'nin takımındaydı.

"Selam, Lindsey."

Lisede iyi arkadaş değildik ama mezuniyet sınıfınız elli üç kişiden oluşuyorsa, arkadaş konusunda pek seçici olamıyordunuz.

Üç kişi daha geçti, hepsi de çıkışa doğru ilerlerken bana selam verdiler.

Sonuncusu da geçtikten sonra Foster'a döndüm, gözleri benim üzerimdeydi.

"Ne?" diye sordum.

Kolunu omuzlarıma doladı ve şakağımı öpmek için beni yanına çekti. "Herkesi tanıyorsun."

"Herkesi değil. Neredeyse herkesi."

Güldü. "Bugün geldiğin için teşekkürler."

“Elbette.” Vivienne burada olsa bile Kaddie’nin ilk maçını kaçırmamın imkânı yoktu.

“Pekâlâ, sırada ne var?” Vivienne kızının elini tutarak sordu.

“Dondurma.” Kaddie bir aşağı bir yukarı zıpladı. “Biraz alabilir miyiz? Lütfen?”

“Hmm...” Foster beni bıraktı, onunla göze göze gelmek için çömeldi. “Dondurmayı pas geçmek zorundayım. Şu anda baba şeker tüketemez.”

Ne? Şeker tüketemez mi? Bu benim için yeni bir şeydi. Dün gece annem bir düzine çikolatalı kurabiye bıraktığında bir tane yemişti.

Annem hiç haber vermeden ani bir ziyaret yapmıştı. Foster’ı incelemek istemiş olsa da tatlı davranmıştı. Foster da kapıdan içeri adımını attığı andan, kaldırım buzlu olduğu için onu Cadillac’ına kadar götürmekte ısrar ettiği ana kadar gururunu okşamıştı.

Belki de bu yüzden kurabiye yemişti, annemin onayını almak için. Ya da belki de bu diyeti Vivienne ile aramızdaki etkileşimi minimumda tutmak için bir bahaneydi.

Hafta başındaki antrenmanda ve bugünkü maç boyunca onunla oturmak korkunç olmamıştı. Yine de garipti. Çok, çok garipti.

Vivienne ve ben birlikte yaşadığımız zamanlarda sayısız saatler konuşmuştuk ama şimdi, ben... Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylememeyi tercih etmiştim. O da bana ayak uydurmuştu.

Foster ortada kalmıştı. Birimizi diğerinin önünde tutmadan ikimizle de iletişim kurmaya çalışıyordu.

Çok garipti.

“Dondurma alabiliriz,” dedi Vivienne Kadence’a. “Sonra otelde takılır ve özel bir akşam yemeğine çıkarız.”

“Yarın gerçekten gitmek zorunda mısın, anne?”

Vivienne iç çekti. “Ne yazık ki. Ama yakında döneceğim.”

Kaddie’nin yüzündeki gülümseme soğdu.

Vivienne kızına duyduğu özlem karşılıklıydı. Vivienne beş gün önce geldiğinden beri ikisi neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuştu. Foster, Eloise Oteli’nde onları ziyaret ederek biraz zaman geçirmişti. Geçen gece geç saate kadar çalışmam gerektiği için onları yemeğe götürmüştü.

“Tamam, o zaman gidelim.” Vivienne Foster’a yaklaştı ve ayak parmaklarının üzerinde durarak yanağından öptü.

Kaskatı kesildim.

Bu o kadar otomatik, o kadar doğaldı ki, sanki yüzlerce kez yapmış gibiydi. Çünkü yapmıştı. İçimdeki kıskançlık ateşi alevlendi ama onu beslemeyi reddettim. Yanağa kondurulan bir öpücük önemsizdi, değil mi? Sadece dostça bir öpücükten ibaretti.

Vivienne’nin bakışları benimkilere kaydı ve gözleri büyüdü. Anlaşılan yüzümdeki kıskançlığı okumuştı. “Özür dilerim. Ben, şey... alışkanlık. Bu artık pek uygun değil.”

“Sorun yok,” diye yalan söyledim.

Foster’ın eli benimkini buldu ve sıktı. Bunu atlatacağımıza dair güvence verdi. Kadence için nasıl bir arada yaşayacağımızı bulacaktık.

Kızına bir kez daha sarılıp öptü. “Sabah görüşürüz, tamam mı? Annenle iyi eğlenceler.”

“Güle güle, baba. Güle güle, Talia.”

“Güle güle, Bayan Madden.”

Ona *Bayan Madden* dediğimde her zaman yaptığı gibi dişlek bir sırıtışla bana baktı.

“Seni gördüğüme sevindim.” Vivienne bana öyle yalvaran, öyle özür dileyen bir bakış attı ki, bu garipliği daha da kötüleştirdi.

Eğer o sessizce af dilemeye devam ederse ve ben de elimini tersi ile geri itmeye devam edersem, bu her zaman rahatsız edici olacaktı. Birinin –benim– bir şeyler vermesi gerekiyordu.

“İyi yolculuklar.” Yarın o gittiğinde ben de işte olacaktım.

Önce onlar giderek Foster ve beni spor salonunda kalanlarla baş başa bıraktılar. Yakında lise maçının zamanı gelecekti. Ailem, oynayan çocukları olmamasına rağmen maçı izlemek için şehre gelecekti. İşte Quincy böyleydi.

Çocuklarımızı severdik.

“İyi misin?” diye sordu Foster.

“Garip olmasını istemiyorum.”

“Uzun sürmeyecek. Biraz zaman ver.”

Zaman. “Evet,” diye mırıldandım.

“Hadi gel.” Elimi tuttu ve beni spor salonundan çıkardı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Acıktım.”

“Açsın. Ama dondurmaya hayır mı dedin?”

Kulağıma konuşmak için eğildi. “Bugün peşinde olduğum tatlı o değil, aşkım.”

Adımlarını hızlandırdığında omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Belki de Vivienne’in bu hafta Kadence’ı alıkoymasının bazı iyi tarafları vardı. Yatak odasına hapsedilmek zorunda kalmadan, Foster yaratıcılığını konuşturmuştu. Gözlerindeki parıltı nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Son zamanlarda antrenman için harcadığı uzun saatler zaten şekilli olan vücudunu bir sanat eserine dönüştürmüştü. O kollar. Kalçalarının etrafındaki V kesimi. Belirgin karın kasları ve dişlerimi geçirebileceğim kadar sıkı kalçası.

Ben de acıkmıştım.

“Hızlı sür.”

Saatler sonra, Foster ve ben nihayet duş almak için birbirimizden ayrıldıktan sonra, ona olan açlığım gerçek bir açlığa dönüşmüştü. Yemek pişirmek yerine şehir merkezine gelip Knuckles'ta yemek yedik.

Knox bu gece çalışmıyordu. Memphis ve Drake ile evdeydi. Ailelerine bir çocuk daha katılması uzun sürmeyecekti. Bu yüzden Knox şimdiden ev işlerine yardımcı olmak için restorandaki mesaisini azaltmaya çalışıyordu.

Akşam yemeği için Knuckles'ı önermemin bir nedeni de onun yokluğuydu. Ailemin geri kalam muhtemelen basketbol maçıındaydı. Dün gece annemin ziyareti iyi geçmişti ama tanışma faslmı ağırdan alıyordum.

Lyla'nın koca ağzı sayesinde herkes hikâyemizi biliyordu. Babam da bazı boşlukları doldurmuştu. Onlar muhtemelen bizim hakkımızda konuşurken, ben Foster'ı biraz daha kendime saklıyordum.

Bize ait olan bu baloncuğun tadını çıkarıyordum.

Bana bir kadeh şarap doldururken, "şu dövüşten bahset," dedim.

"Bu bir unvan savunması."

"Bu Scott Savage senin şampiyonluğuna meydan mı okuyor?"

"Evet. Son zamanlardaki tüm dövüşlerim bu şekilde. Yılda yaklaşık bir, belki iki maç. Ama bu maç bittiğinde emekli mi olacağıma yoksa devam mı edeceğime karar vermek için zamanım olacak. Eğer devam etmeye karar verirsem, on sekiz ay içinde bir maça çıkmam gerekecek ki geçici bir unvan dövüşçüsü seçmesinler."

"O ne?"

“Temelde yedek olarak geçiyor. Bunu sakatlanan boksörler için yapıyorlar. Onlara Octagon’a dönmeleri için belli bir süre veriyorlar. Ama on sekiz ay geçerse, yirmi dörde çıkıyor. Eğer bu iki yıllık süre içinde dövüşmezsem, orta sıklet şampiyonu unvanım elimden alınır.”

“Ah.” Elimden alınmak çok ağır bir kelime gibi geldi. “Dövüşmeye devam etmek istiyor musun?”

“Dürüst olayım mı?” Masanın öbür ucuna uzandı, elimi tuttu ve tıpkı burada yediğimiz son yemekte olduğu gibi parmaklarımızı birbirine geçirdi. “Bilmiyorum.”

“Hâlâ seviyorsun, değil mi?”

“Seviyorum.” Başını salladı. “Bugünlerde etkinlikler çok gösterişli. Göreceksin. Gerçek dışı. Basın acımasız. Savage gibi ağzı laf yapan adamlar var ve bu beni çok rahatsız ediyor. Öyle ki bugünlerde basına bile fazla çıkmıyorum. Bu konuda şanslıyım. Medya beni hâlâ seviyor.”

“Ya sevmeselerdi?”

“Bu bir gösteri. Günün sonunda, işin başındakiler için en önemli şey izlenme başına ödemeli maç satmak. Savage gibi adamlar için medya onun egosunu ve saçma sapan konuşmalarını yer bitirir. Ben ise sessizliğimle ün yaptım.”

“Zıt kutuplar,” dedim.

“Aynen öyle. Ben şanslıyım çünkü işe yarıyor. Medya benim hakkımda ve söylemediklerim hakkında spekülasyon yapmaya bayılıyor. Şu anda neden Montana’da olduğuma dair bir sürü söylenti dolaşıyor. Çoğunu görmezden geliyorum ama sen duştayken gelen telefon var ya? Arayan müdürümdü. Bana düzenli olarak neler olup bittiğine dair bilgi veriyor ama işler kontrolden çıkmadıkça çoğunlukla beni rahat bırakıyor.”

“Kontrolden çıktı mı?”

“Hayır. Öyle bir şey değil. Sadece normalden daha fazla spekülasyon var çünkü bu mevcut kontratımdaki son dövüş.”

“Ah.” Şarabımdan bir yudum aldım. “Söylentiler neler?”

“Yaralandığım. Yüksek rakımda yeni dövüş teknikleri denemek için inzivaya çekildiğim. Duygusal stres yüzünden rehabilitasyonda olduğum.”

Güldüm. “Ciddi misin?”

Omuz silkti. “Boşanma yüzünden.”

“Ah.” Dünyaya göre Foster ve Vivienne gerçek bir çiftti. Bu karmaşık dağınıklığa bir katman daha eklenmişti. İnsanlar sosyal medyada bizi karşılaştıracak mıydı? Foster emekli olursa, bunun suçunu hayatındaki yeni kadın olan bana mı atacaklardı?

“Ben bunu görmezden geliyorum, Tally. Sen de görmezden gelmelisin.”

Son zamanlarda sosyal medyaya pek girmemiştim. Foster’ın Instagram’ına bakmak dışında pek bir şey keşfetmemiştim. Belki de yapmalıydım. Ya da belki de en iyisi onun tavsiyesine uymaktı. Her ne bulursam bulayım muhtemelen beni çıldırtacaktı.

“Emekli olmak istiyor musun?” diye sordum.

“Belki.” Gözlerini kırpmadan su bardağının kenarına baskarken bakışları masaya kaydı. Bu hafta şarap içmeyi bırakmıştı. “Dövüşmek için bir nedene ihtiyacım var. Bu her zaman böyle oldu.”

“Sadece kazanmak için değil mi?”

“Bu yeterli değil. Benim için yeterli değil. Başlangıçta kendimi kanıtlamak için dövüştüm. Çoğunlukla Arlo’ya. Aileme. Ardından her şey dağıldıktan sonra, Vivienne ve Kadence’ı güvende tutmak için dövüştüm. Onlara bir hayat sağlamak için. Şimdi Arlo ve prangaları gitti. Kendimi farklı hissediyorum.”

Yüzündeki acı dolu ifade kaburgalarına inen bir yumruk gibiydi.

Kayıp. Pişmanlık. Kariyerine dönüp bakan ve sona yaklaştığını fark eden bir sporcu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. “Üzülme. Şu anda benim motivasyon kaynağım sensin.”

“Bu yüzden gelmemi istiyorsun.”

“Sana orada ihtiyacım var. Kazanayım ya da kaybedeyim, her şey bittiğinde gülümsemeni görmek istiyorum. En önemlisi de eğer bu sonsa, son dövüşse, o zaman senin için kazanmak istiyorum.”

“Kazanacaksın.”

“Kazanamasam bile, önemli olan dövüşü çoktan kazandım.”

“Unvan maçını mı?”

Başını salladı. “Hayır. Seninkini. Hayatımın en büyük dövüşü sensin.”

Onu akıl almaz bir şekilde seviyordum.

Foster Madden’a sonsuz bir aşkla bağlıydım.

Peki neden söyleyemiyordum?

Kelimeleri oluşturmamıştım için elini daha sıkı tuttum.

“Kazandın. Bunu biliyorsun, değil mi? Kazandın.”

Foster’ın bedeni sanki bu sözleri duymayı bekliyormuş gibi düştü.

Şimdi çekip gitmemin imkânı yoktu. Onu bırakmamın hiçbir yolu yoktu.

Elimi kaldırıp masanın diğer tarafına çekti, parmak eklemelerimi dudaklarına götürürken beni eğilmeye zorladı. Hepsi bu kadardı, sadece bir öpücük.

Yine de gözlerindeki aşkı gördüm.

Onun da benimkileri görebilmesini umuyordum.

Garson kız yemeğimizi getirip önümüze koydu. Foster için somon ve pilav. Benim için carbonara makarna.

“Vivienne hakkında,” diye söze başladım. Daha önce olanlar hakkında konuşmaya ihtiyacım vardı. “İşleri onun için zorlaştırmaya çalışmıyorum.”

“Bunu biliyorum. O da biliyor.”

“Buraya ne zaman taşınacak?”

“Asıl plan bu yazdı. Düğünden sonra. Angel’ın Yeri’ni ve evi satmak istiyor. Bu seyahatler artık yorucu olmaya başladı. Hakkında konuşmadı ama sanırım zamanlamalarını değiştirecek. Bununla birlikte, buradaki emlak piyasasında benim yaşadığım sorunla o da karşılaşacak.”

“O zaman ev aramayı bıraksan iyi olur. İyi evleri ona sakla.”

Çatalı elinden düşerek tabağına çarptı. “Ne demek istiyorsun?”

Bu hafta başında söylemek istediğim ama tereddüt ettiğim şeyi. Kadence’in çamaşırları hakkında konuştuğumuzda neden onlardan taşınmalarını istememiştim? Bunu neden şimdi yapmalıydım ki?

Belki Vivienne’in ziyareti, belki de o kıskançlık beni teşvik etmişti. Artık onun adresini de paylaştığımı söyleyebilirdim.

“Gitmeni istemiyorum,” dedim. “Geceleri eve, senin yanına gelmeyi seviyorum. Yatağında seninle uyanmak hoşuma gidiyor.”

“Bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Herkesin içinde? Benim için ne anlama geldiğini sana gösteremediğim zaman mı?”

Yanaklarım kızardı. “Tatlıyı yedin bile.”

“İkincisi olacak.” Sesi pürüzlü bir hırıltıya dönüştü. “Bundan emin misin? Birlikte yaşamak konusunda?”

Evet. Hayır. Her şey çok hızlı geliyordu ama aynı zaman-

da doğal da geliyordu. Her zaman bu şekilde ilerlemesi gerekiyormuş gibi.

Annemle babam muhtemelen birkaç uyarıda bulunacaktı, özellikle de babam. Erkek kardeşlerim etrafta dolanır, kız kardeşlerim de kişisel sınırlarımı ihlal ederdi.

“Merhaba.” Eloise masamızın yanındaki kabine oturmak için o anı seçti.

“Merhaba. Burada ne işin var? Bu gece izinlisin sanıyordum.”

“O benimle.” Lyla, Foster’ın yanındaki boş yere oturdu ve bana dik dik baktı.

Bakışlarına karşılık vererek bir içki aldım.

“Siz ikiniz kavga etmeyi bırakmalısınız.” Eloise gözlerini devirdi.

Lyla ve ben aynı anda, “Kavga etmiyoruz,” dedik.

Evet, kavga ediyorduk.

“Lisenin basketbol maçında olursunuz diye düşünmüştüm,” dedim.

“Tam bir kargaşaydı,” dedi Eloise. “Devre arasında otuz sayı öndeydik, bu yüzden bir şişe şarap ve biraz yemek için gelmeye karar verdik.”

Foster, Lyla’ya daha fazla yer açmak için içeriye doğru kayd. “Bize katılın.”

“Randevumuz var,” diye karşı çıktım.

Beni görmezden geldi. “Şarap ister misin? Ben içmiyorum ve Talia da bu şişeyi tek başına bitiremez.”

Dudaklarımı ince bir çizgi hâlinde büzdüm ama tartışmak anlamsızdı. Bu yüzden yer açmak için duvara doğru kaydım.

“Kalmak zorunda değiliz,” dedi Eloise. “Yarın görüşürüz.”

Foster, “Yarın ne var?” diye sordu.

Lyla ve Eloise ayağa kalkmadan önce birbirlerine baktılar.

Midem bulandı. Bu saldırıyı haber veren türden bir bakışmaydı. “Yarın değil,” diye ağzımdan kaçırdım. “Kadence bütün hafta annesiyle birlikteydi ve geri döndüğü ilk gece bir sürü insanın gelmesini istemiyorum.” Çürük bir bahaneydi ama işe yaraması için dua ettim.

“Ah, iyi bir noktaya değindin.” Eloise kaşlarını çattı. Vay canına. “O zaman gelecek hafta sonu.”

“Hayır-” Ben itirazımı tamamlayamadan, Lyla’yla birlikte garsonun odanın öbür ucunda onlar için hazırladığı boş masaya doğru ilerlediler. Lanet olsun.

“Bu da neydi şimdi?” diye sordu Foster.

Kadehimi yeniden doldurmak için şarap şişesini elime aldım çünkü kesinlikle tamamını içiyor olacaktım. “Baloncuk.”

“Ne baloncuğu?”

“*Bizim* baloncuğumuz. Patlamak üzere.”

21. Bölüm

Foster

“**K**eşke Matty burada olsaydı,” dedi Talia evden ayrıldığıımızdan beri ikinci kez. “Gergin anları yatıştırma konusunda her zaman iyidir.”

“Endişelenmeyi bırak.” Elini kucağından aldım ve kalbime götürdüm. “Bu eğlenceli olacak. Değil mi Kaddie?”

Kızım arka koltuktan, “Evet,” diye cevap verdi.

Talia gözlerini kapadı ve sessiz bir dua eder gibi nefes aldı. “Spor salonuna geldiği gün babamın sana tam olarak ne söylediğini bana hiç anlatmadın.”

“Önemli değil. Bana hak ettiğimden daha nazik davrandı.”

“Ne demek istiyorsun, baba?”

“Hiçbir şey.” Omzumun üzerinden Kadence’a baktım ve yola odaklanmadan önce ona göz kırptım.

Lyla ve Eloise geçen hafta masamıza uğradıktan sonra Talia ailesini arayıp Edenların arkamızdan ne planladıklarını anlatmıştı. Ve Talia’nın deyimiyle *saldırıya* izin vermek yerine onları akşam yemeğini çiftlikte yemeye ikna etmişti. Herkes için kendi evindekinden, yani bizim evimizdekinden daha fazla yer vardı.

Çiftlikte yiyerek, işler kötü giderse kaçabileceğimiz şakasını yapmıştı. Hayır, akşam yemeği iyi olacaktı. Ailesi bana ne kadar kızarsa kızsın, her kelimesine katlanacaktım. Muhtemelen bağırıp çağırmayacak ya da beni karların içine atmayacaklardı.

Evet, birkaç rahatsız edici an yaşanabilirdi ama üstesinden gelirdik.

Belki bir aile yemeğinden sonra, kendini tutmayı bırakırdı. Bana eve taşınmamı teklif ettikten sonra bile, hâlâ o şüphenin gizli etkisi vardı. Talia kendini tutuyordu ve bunu göstermeye çalışıyordu ama fark ediyordum. Ben, bunun yeni normalimiz olup olmadığını merak etmeme engel olamıyordum. Nefret etmiyordum ama sevdiğim de söylenemezdi.

“Buradan sola.” Talia, otoyoldan ayrılan bir sapağı işaret etti.

Ayağımı gazdan yavaşça çekip, dikkatle frene bastım. Bütün gün hafifçe kar yağmıştı ama sıcaklık donma noktasının biraz üzerinde seyrettiği için taneler yollarda erimişti. Güneş ufka doğru alçalırken yoldaki su donmaya başlamıştı. Hava karardıktan sonra eve dönmek yavaş olacaktı. Kasabadaki yolların buz pistine dönmesinden şüpheleniyordum.

Talia çiftlikte gün batımını görebilecek kadar erken yola çıkmamızı önermişti.

Manzarayı içime çekerek, “Bu... vay canına,” dedim.

Güneş, karla kaplı çayırların üzerine turuncu ve altın rengi ışınlar düşürüyordu. Dağ eteklerindeki yaprak dökmeyen ağaçların uçlarını belirginleştiriyordu. Pürüzlü zirveleri beyaza bürünmüş yüksek dağları aydınlatıyordu. Bu dağlar insana kendini özgür hissettirirken aynı zamanda da önemsiz hissettiriyordu.

“Güzel, değil mi?”

“Muhteşem.”

Talia bana çiftliği tarif etmiş ve resimlerini göstermişti. Kelimeler ve fotoğraflar bunun hakkını vermiyordu. Manzaranın el değmemiş doğasını ve engebeli güzelliğini gözden kaçırmışlardı.

“Bunların hepsi çiftliğin bir parçası mı?” Bir kemerin altından geçerken sordum.

“Evet. Dağlar boyunca kilometrelerce uzanıyor. Bir uçtan diğerine uzanan bir patika var. Bu yaz seni gezdiririm. Ata bile binebiliriz.”

“At binmeye mi?” diye sordu Kadence. “Ben de gelebilir miyim?”

“Elbette.” Talia ona dönerek gülümsedi. “İkinize de ata binmeyi öğreteceğim.”

“Belki bir gün kendi atım bile olabilir,” dedi Kaddie.

“Belki.” Eğer bir at ya da midilli onun gülümsemesini yerinde tutacaksa, Talia’yla bağ kurabilecekleri bir şey olacaksa, ona yüz tane alırdım.

Yolun sonunda büyük bir ev belirdi. Arkasında ahırlar ve bir samanlık vardı. Evin dışında bir sıra araç park etmişti. Arabayı başka bir kamyonetin yanındaki boşluğa çektiğimde Talia’nın dizleri hopluyordu.

“Hey.” Elimi dizine koydum ve başparmağım kot pantolonunun üzerinde gezdirdim. “Onlar senin ailen. Sana destek olacaklar.”

Başını sallayıp bakışlarına karşılık verdi. “Biliyorum. Ben sadece...”

Bana iyi davranmalarını istiyordu. Bu, Kadence dinlerken dile getiremeyeceği bir şeydi.

“Her şey yolunda.” Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve emniyet kemerini çözmeden önce onu öpmek için kendime doğru çektim. Sonra inip kamyonetin onların tarafına doğru yürüyüp her iki kapıyı da açtım. “Kaddie, içecekleri içeri taşımak ister misin?”

“Elbette.” Ben Anne için şarap şişesini ve bir buket çiçek alırken o da içeceklerle, meyve suyu kutularıyla ve maden sularıyla dolu çantayı koluna geçirdi.

Talia’nın annesi geçen hafta kurabiyelerle eve uğradığında çok tatlı davranmıştı. Sıkı bir diyet uyguluyordum. İşlenmiş gıda ve rafine şeker kullanmıyordum. Kilo riskini göze alamazdım.

Buna rağmen bana bir çikolatalı kurabiye ikram ettiğinde, sadece lezzetli oldukları için değil, aynı zamanda kazanabileceğim tüm iyiliği kazanmak istediğim için iki tane yemiştım. Belki Anne, Harrison’ı kızı için kötü bir seçim olmadığımı ikna edebilirdi. Bu akşam, yemekte ne yiyor olursak olalım, tabağımı temizleyecektim. Jasper’ı yarın antrenmanda beni sonuna kadar zorlaması gerektiği konusunda uyarmıştım.

Talia verandanın merdivenlerinden ön kapıya doğru ilerledi. Kaymadığından emin olmak için Kaddie’nin elini tuttum. Biz daha kapıyı çalamadan kapı açıldı ve uzun boylu, iri yarı bir adam eşikte belirdi.

Talia’nın mavi gözleri ve aynı koyu renk saçlarıyla Harrison’ın daha genç bir versiyonuna benziyordu. Griffin. En büyük kardeşti.

“Merhaba.” Talia’nın yanağma bir öpücük kondurdu ve eliyle girişi göstererek bize eşlik etti. “Bir dakikalığına burada takılsan iyi olur.”

“Ne?” Talia sordu. “Neden?”

“Güven bana.”

Evin derinliklerinden sesler geliyordu, bazıları pek de neşeli değildi.

“Foster, kardeşim Griffin’le tanış,” dedi Talia. “Griffin, bu Foster ve kızı Kadence.”

“Selam, Kadence. Memnun oldum, Foster.” Griff elini uzatarak benimle tokalaştı.

“Ben de.” Ters ters bakmasını ya da beni bakışlarıyla değerlendirmesini bekledim.

Boyumuz ve yapımız hemen hemen aynıydı. Yine de o kaslarını benim gibi spor salonunda geliştirmemiş bir adama benziyordu. Bu çiftlikte bedenen çalışarak yapmıştı ve ben buna büyük saygı duyuyordum.

Yandan bir bakış veya uyarı dolu bir bakış atmamıştı. Ya beni tanımıyordu ya da beklenmedik bir müttefikim vardı.

“Orada neler oluyor?” Talia paltosunun fermuarını açarken koridorun aşağısını işaret etti ve paltosunu omuzlarından almam için bana izin verdi.

“Bakalım.” Griffin parmaklarını uzattı ve her birine dokunarak cevaplarını sıraladı. “Eloise yanında bir adamla geldi. Neden bu gecenin bir flört getirmek için uygun olduğunu düşündü, hiçbir fikrim yok. Ama getirdiği adam Winn’i tanıyor.”

“Nasıl yani?” diye sordu Talia.

“Çünkü Winn iki gün önce markete çağrılmış. Genel müdür bu salağı pantolonunun içine salatalık tıktırırken yakalamış.”

Güldüm. “Şaka yapıyorsun.”

“Birini bu yüzden tutuklayabilir misin; hayır.” Talia elini kaldırdı. “Yanlış soruyla başladım. Eloise neden pantolonunun içine salatalık tıktırılan bir adamla görüşüyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre birkaç hafta önce Willie’nin Yeri’nde tanışmışlar ve birkaç kez çıkmışlar.” Ko-

ridordaki tartışmanın sesi yükselirken Griffin içini çekti. “Onu terk ettiğine eminim.”

“Bu iğrenç!” diye bağırdı bir kadın. “Bunu neden yaptın? Temel hijyen kurallarına aykırı. Ürünlere böyle davranılmaz!”

Kadence kocaman gözlerle bana baktı.

Elini iki kez sıktım, sessizce her şeyin yolunda olduğu mesajını vermek istemiştim.

Griffin başını salladı. “Eloïse’in erkek zevki daha kötü olamazdı.”

Bu da listenin en altında olmadığım anlamına geliyordu. *Bir sayı bana*. Eloise az önce Talia’nın kardeşleri arasında en sevdiğim olmuştu.

Ayak sesleri bize doğru geliyordu. Kasketli, sırık gibi bir adam aceleyle dışarı çıkarken gözlerini kapıya dikmişti. Otuz saniye sonra bir motor çalışıp farlar parlayarak gözden kayboldu.

“Salatalıkçı adam mı?” Talia kıkırdadı.

Griffin başıyla onayladı. “Evet.”

Eloise bağırmadığı için gürültünün azalmasını bekliyordum ama kargaşa devam etti. Diğerlerinin üzerinde yükselen ses Anne’inkine benziyordu ama onunla sadece bir kez karşılaştığım için emin olamıyordum.

Talia, “Annemin nesi var?” diye sordu.

“Mateo’nun ‘aile yemeğine katılabilmesi’ için FaceTime yapmanın eğlenceli olacağını düşündü.” Griffin kıkırdadı. “Şu anda bir barda, zil zurna sarhoş. Knox ve ben bunun çok komik olduğunu düşündük. Annem? Pek değil. Mateo’ya bir kadeh daha içmesini söylediğimde beni tersledi. Sonra da güneş doğduğunda asla hatırlamayacağı bir nutuk çekmeye başladı.”

Talia boynunu bükerek diğer sesleri seçmeye çalıştı. “Peki Lyla neye kızdı? Benden başka?”

“Lyla sana kızgın mı?” Griffin sordu.

Talia kardeşine ikiziyle neden kavga ettiğini söyleyecek miydi? Çünkü bana açıklamamıştı.

“Önemli bir şey değil.” Talia bileğini hafifçe salladı.

Sanırım olanlardan habersiz tek kişi ben değildim.

“Lyla Knox’la kavga ediyor.” Griffin derin bir nefes verdi. “Annem Mateo’yla konuştuğu için Knox’tan biftékleri baharatlamasını istedi. Lyla bunu kendisi yapmak istediği için morali bozuk. Knox’a göre yanlış yapıyormuş ve... Bilmiyorum. Bu gece sadece bifték yemek istiyorum. Baharatlı ya da baharatsız.”

Ben de öyle. Bifték diyeteye uygundu. Yetişkin seslerinin altında bir bebek ağlaması vardı.

“Hudson da kendini iyi hissetmiyor,” dedi Griffin. “Onu kucağıma almamı istemiyor. Sadece Winn’i istiyor.”

“Hudson’ın nesi var?” Griff, Talia’nın sorusuna cevap vermeden, Talia muhtemelen yeğenini muayene etmek için kordondan aşağı yol aldı.

Griff kuru bir kahkaha attı. “Çılgınlığa hoş geldin.”

“Her zaman böyle midir?”

“Gerçekten yalan söylemek ve hayır demek istiyorum.” Benim elimden şarap şişesini, Kadence’inkinden de çantayı aldı. “İçeri gelsene.”

Hafifçe güldüm, Kadence’in paltosunu çıkarmasına yardım ettikten sonra kendi paltomu çıkardım. Griffin’i evin içine kadar takip ettiğimizde Eden ailesini mutfakta toplanmış bulduk.

Tartışmalar da konuşmalar da kesildi.

Tüm gözler bana döndü.

Tamam, belki biraz sinir bozucuydu. Kadence’in elini daha sıkı tuttum. Harrison oturduğu tabureden kalktı ve yüzü granit gibi sert bir şekilde bana doğru yürüdü.

“Baba,” diye uyardı Talia, kucağında siyah saçlı küçük bir çocuk vardı. Bütün hafta boyunca bana verdiği aile üyelerinin listesine bakılırsa Hudson’dı. Yanındaki kadın da Winn olmalıydı, Griffin’in karısı ve Quincy polis şefi.

Harrison önümde durdu ve bana Griffin’den beklediğim tepeden tırnağa inceleyen bakışını attı. Gözleri bacağıma yapışan Kaddie’ye takılınca ifadesi yumuşadı. Eğildi ve ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. “Merhaba, Kadence. Ben Büyükbaba Harrison.”

“Merhaba,” diye mırıldandı.

Harrison ayağa kalktı, gözlerini benimkilerle birleştirdi ve üç kalp atışından sonra elini uzattı. “Bu gece bize katılabilmeye sevinirim.”

“Bizi ağırladığınız için teşekkürler.” Ben de elini sıktım.

Talia, kucağındaki Hudson’la birlikte yürüdü. Hemen yanıma geldi ve Kadence gibi, ben bir kolumu onun omuzlarına koyana kadar bana doğru eğildi. Saçlarını öptüm, sonra başparmağını ağzına götüren Hudson’a gülümsedim. Yanağını Talia’nın omzuna bırakırken gözleri yaşlarla doluydu.

Çocuğun onu sevmesi şaşırtıcı değildi.

“Foster, umarım bifteğinin üzerindeki sıkıcı baharatları seviyordursunuz,” dedi Lyla mutfağın karşısından, elindeki şarap kadehini yudumlamadan önce.

“Sıkıcı değil, Lyla,” diye azarladı Knox. Pirzola dolu kesme tahtasının üzerine tuz serpiştiriyordu. “Basit.”

“Randevumu kaçırdınız.” Eloise, Harrison’ın boşalttığı tabureye çöktü. “O gerçek bir ezikti. Salatalık fetişi diye bir şey var mı?”

“Baba?” Kadence pantolonumu çekiştirdi. “Fetiş nedir?”

Harrison kahkahasını gizlemek için yumruğunun içine doğru öksürdü. Ben de kahkahamı engellemek için dudaklarımı

büzdüm. Harrison'ın bakışlarıyla karşılaştığımda mavi gözlerinde bir şey vardı. Beni kabulleniyor olabilir miydi? Öyle olmasını umuyordum.

“Mateo.” Anne telefona doğru bağırdı. “Mateo.”

Barda çınlayan bardak sesleri, müzik kutusundan gelen müzikle örtülen donuk bir mırıltı dışında yanıt yoktu.

“Uyuyor. Bir. Barda.” Ofladı ve aramayı sonlandırdı.

“Ah, anne.” Griffin gülerek onu yanına çekti. “O kadar da kötü değil. Bunu hepimiz daha önce yaptık. Yirmi birinci yaş günümde bir barda sızmıştım. Arkadaşlarım da kulağıma patlamış mısır tıkamıştı.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun.” Göğsüne vurdu ama kendini Kadence'a tanıtmak için yanına gelmeden önce oğluna sarıldı. “Merhaba, Kadence. Ben Anne. Ne kadar güzelsin. Sanırım kazanan sensin.”

“Neyi kazandım?” Kaddie sordu.

“Bu gece buradaki en güzel kız sensin. Bu da tatlı olarak en büyük parça çikolatalı pastayı senin alacağın anlamına geliyor.”

Kaddie'nin gözleri irileşirken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Anne ona elini uzattı. “Diğer çocuklar oturma odasında oynuyorlar. Oyuncaklarımız ve boyama kitaplarımız var. Bakmak ister misin?”

“Elbette.” Böylece Kadence odadan dışarı çıktı.

“Anne bu hafta gidip ‘büyük çocuk’ oyuncakları aldı,” dedi Harrison. “Onları bu gece sizinle birlikte eve gönderebiliriz ya da Kadence ziyarete geldiğinde oynaması için burada bırakabiliriz.”

Boğazım düğümlendi. Evet, iyi olacaktık. O noktaya varacaktık. “Onları burada bırakabiliriz. Bu harika olur.”

“Bira?” diye sordu.

“Foster dövüşten önce içki içmez,” dedi Talia. “Bizim için maden suyu, çocuklar için de meyve suyu getirdik.”

“Sana bir tane getireyim.” Harrison onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kulağına gülümsemesine neden olan bir şey fısıldadı.

Gecenin geri kalanı da en az başlangıcı kadar gürültülü geçmişti. Bağışmalar yerine kahkahalar vardı. Evin her köşesini dolduruyordu. Hayatımda hiç böyle bir şeyin parçası olmamıştım. Sonsuzluğa uzanan hikâyelere sahip gerçek bir aile. Kâğıda yazılsa kilometrelerce uzanacak espriler.

Benim gibi Kaddie de gecenin ilerleyişini merakla izledi. O ana kadar fark etmemiştim ama hayatımız sessiz geçmişti. Çok sessiz. Belki de tek çocuk olarak büyümüş iki ebeveyn olarak bu benim ve Vivienne’in suçuydu.

Kaddie için sessizlik istemiyordum. Kuzenlere ihtiyacı vardı. Ve kardeşlere. Talia’ya yaptıkları gibi ona acımasızca sataşacak kardeşlere. Onu kızdıracak ve karnına ağırlar girene kadar güldürecek kardeşler.

Evet, Kadence’in kardeşlere ihtiyacı vardı.

Talia’nın yeğenlerine nasıl sevgi gösterisinde bulunduğu düşünülmürse, belki de eninde sonunda bunu başaracaktık. Emeklilik kulağına oldukça iyi bir fikir gibi gelmeye başlamıştı.

Yemekten sonra kimse sohbeti bitirmeye çalışmadı. Edenların yemek masasında oturuyorduk, etrafımız boş tabaklarla çevriliydi. Kadence’in çenesinde Anne’in pastasının çikolatalı kreması vardı. Peçetemle onu temizlediğim sırada bir telefon çaldı.

“Özür dilerim.” Winn telefonu cebinden çıkardı, sonra ayağına kalkıp kulağına götürdü. “Şef Eden.”

Griffin onun koridorda aceleyle ilerleyişini endişeli bakışlarla izledi. “Muhtemelen istasyondur.”

“Eğer çağrılırsa, burada kalmak ister misin?” diye sordu Anne.

“Hayır, çocukları eve götüreceğim. Banyolarını yaptırıp onları uyuturum.”

Eloise, “Ben de seninle gelip yardım ederim,” dedi. “Artık bir randevum varmış gibi görünmüyor.”

Winn’in dönmesini beklerken odaya bir sessizlik çöktü, az önceki coşkulu enerjiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. İş başında bir polis.

“Gitmem gerek,” dedi Griffin’e, kucağındaki Emma’yı öpmek için sandalyesinin arkasına doğru yürürken. “Geç kalacağım.”

Griffin, “Dikkatli ol,” diye karşılık verdi.

“İyi olacağım.” Onu öptü, sonra Hudson’ın omzunda uyuduğu Harrison’ın sandalyesine gitti. Winn oğlunu öperken, gözleri Talia’nın kılere kaydı.

Konuşulmayan bir şeyler vardı ama sonunda Talia da ayağa kalktı. “Yola çıksak iyi olur.”

“Ne var-” Cümlemi bitiremeden telefonu çaldı ve sormadan hastane olduğunu anladım. Nöbetçi değildi. Ama bu büyüklükte bir kasabada muhtemelen bunun bir önemi yoktu.

Bu gece bir şey olmuştu ve haberler iyi değildi.

Evden ilk önce Winn çıktı, Kaddie’yi kamyonu bindirdiğimizde arka lambaları uzaklaşmıştı. Aceleyle vedalaştıktan sonra buzlu otoyolda yavaşça ilerlemeye başladık.

“Hastane ne dedi?” Kaddie dinlediği için sesimi kısık tuttum.

“Bir kaza olduğunu.”

O konuşur konuşmaz bir köşeyi döndük. Kırmızı ve mavi ışıkların parıltısı uzaktaki gece göğünü doldurdu.

Yaklaştıkça direksiyonu sıkıca kavradım.

“Kadence, gözlerini kapat.” Talia döndü ve kızımın itaat

ettiğinden emin oldu. “Ben açmanı söyleyene kadar gözlerini kapalı tut, tamam mı?”

Kaddie inledi. “Korkuyorum.”

“Sorun yok, minik böcek.” Bu lanet olası bir yalandı. Olay yerine yaklaştığımızda hiçbir şeyin yolunda olmadığını gördük. İki araç hendeğe devrilmişti. Metal parçaları ve camlar her yere saçılmıştı. “Ambulanslar nerede?”

Talia daha fazla ışığın yanıp söndüğü yolun aşağısını işaret etti. “Beni aramadan bir dakika önce yola çıktılar.”

Olay yerine onlardan önce varmıştık. “Durmamı ister misin?”

“Kadence buradayken olmaz. Sağlık görevlileri ne yaptıklarını biliyorlar. Ambulanslar geldiğinde hastanede olmak benim için daha iyi olur.”

Yan tarafında Eden markası olan bir kamyon –Winn’in kamyonu– polis arabalarının sırasının sonuna park etmişti. Winn devrilmiş bir cipin sürücü kapısının yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. Yanında üç polis memuru daha vardı.

Karanlıkta olmamıza rağmen karn üzerindeki kan izlerini görebiliyordum.

“Sıkıca yum, Kadence,” dedi Talia.

Ağlamaya başladı ama dikiz aynasından bakma riskini aldığımda, yolda ilerlediğimiz süre boyunca gözlerini kapalı tuttuğunu fark ettim.

Diğer araç bir kamyondu. Birkaç kez takla atmış olmalıydı çünkü dış kısmı parçalanmış, kasası bükülmüş, önü ve yanları hurda bir metal yığının benzeyene kadar ezilmişti. Etrafındaki karda ayak izleri vardı ama polis yoktu.

Çünkü o kamyonda kurtarılacak bir hayat yoktu.

Her yerde kan vardı.

İnsanlar böyle kazalardan kurtulamazdı. Bir kolumu uzatıp elimi Talia’nın omzuna koydum. Winn gibi onun da yüz ifadesi

ciddiydi, çenesi dik duruyordu. O hastaneye gidecek ve karşısına ne çıkarsa çıksın yüzleşecekti.

Ne kadar da güçlüydü. Ringe çıkarken rakibimin beni yere sermeye çalışacağını biliyordum. Talia da kazanamayacağı bazı savaşlar olduğunu bilerek aynı sertlikte dövülecekti.

Işıkları yanıp sönen ve siren çalan bir ambulans hızla geçti. Bir milden az bir süre sonra, bir başkası takip etti. Kısa bir süre sonra da bir itfaiye aracı.

Talia, “Bunlar tüm acil müdahale ekibi,” diye fısıldadı.

Direksiyonu tutmaya devam ettim ve kasabaya doğru sürdüm, Quincy’ye ulaştığımızda ve otoyoldan çıktığımızda biraz daha rahat nefes aldım. “Seni bırakmamı ister misin?”

“Hayır, eve gidelim. Üstümü değiştirmem gerek.” Daha park etmeden paltosunu çıkarmaya başladı. Kaldırımın kenarına geldiğimde kamyonundan fırladı ve koşarak içeri girdi.

“Baba, Talia iyi mi?” Emniyet kemerini çözdüğümde Kadence sordu. Kızımın güzel yüzü solmuştu.

“Evet, o iyi. Ama bu gece yaralı insanlar olabilir, o yüzden hastaneye gidip onları iyileştirecek.” Tanrı’ya o cipte her kim vardıysa yaşamalarına izin vermesi için dua ettim. Hayal edebildiğim tek şey Kaddie’nin koltuğunda, bir aracın ağırlığı altında sıkışmış olduğuydu. Bu yüzden onu içeri taşıırken kollarımı sıkıca etrafına doladım.

Paltolarımızı henüz çıkarmıştık ki Talia mavi önlüğüyle merdivenlerden indi. Saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. “Ne kadar kalacağımı bilmiyorum.”

“Sen git. Biz burada olacağız.”

Kadence’e zorla gülümsedi ve sonra garajda gözden kayboldu.

Hastanede onu bekleyen dehşete doğru yola çıktı.

22. Bölüm

Talia

Hastamın yatağının etrafındaki perdeyi kapattıktan sonra koridora çıktım ve on iki saattir ilk kez nefes alıyormuş gibi hissettim. Saat sabah 7:17'yi gösteriyordu ve bütün gece ayaktaydım. Adrenalin uzun saatler beni beslemişti ama hızla azalıyordu, beraberinde bir çöküş getiriyordu.

Çok yakındı ama henüz değildi.

Koridorlar neredeyse sessizdi. İki hemşire bankonun arkasında oturmuş, sessiz bir mırıltıyla konuşuyorlardı. Bugün herkes fısıldaşıyordu. Tavanın altında asık suratlı, gri bir bulut dolaşıyor, havadaki tüm neşeyi ve mutluluğu emiyor gibiydi.

Bugün mutlu bir gün olmayacaktı.

Doktor Anderson yan taraftaki yoğun bakım odasından çıktı, en az benim kadar bitkin görünüyordu. Bana hüzünlü bir gülümsemeye bakarak yanıma geldi. Artık sadece ikimiz vardık, her birimiz eve gitmeden önce birkaç saat daha hastalarımızla ilgilenecektik.

Doktor Herrera ve Doktor Murphy bu sabah üç sularında duş almak ve biraz uyumak için çıkmışlardı. Bizi rahatlatmak ve normal vardiyaları tamamlamak için yakında döneceklerdi.

“Durumu nasıl?” diye sordu sesini alçaltarak.

“Harap olmuş durumda. Şokta. Ama durumu stabil. Çocuklarını görmek istiyor.”

“Bu anlaşılabilir.” Başını salladı. “Kızı şu anda uyuyor. Uyandığında onları aynı odaya koymayı konuşalım. İkisinin de tehlikeyi atlattığından emin olmadıkça bunu yapmak istemiyorum. İhtiyacımız olan son şey, birinin durumunun kötüye gitmesi ve diğerinin buna şahit olması.”

“Tamam. Peki ya oğlu?”

Doktor Anderson gözlerini kapattı. Çenesi titriyordu. Burada geçirdiğim yıllar boyunca bu adamı hiç ağlarken görmemiştim. Babam kadar metanetliydi, hepimizin sırtını dayayabileceği bir ağaç gibiydi.

Elimi koluna koydum. “O yaşıyor. Önemli olan da bu.”

“Biliyorum.” İç çekti. “Ama dün gece kariyerimin en zor gecesiydi.”

“Üzgünüm.”

“Ben de. Sanırım üzerime bir şeyler alıp binanın etrafında bir tur atacağım. Biraz temiz hava alırım.”

“İyi fikir.” Az önce ayrıldığı hasta odasına doğru yürümenden önce onun gitmesini bekledim. Küçük bir çocuğun uyuşturulup uyuduğu odaya. Kapalı perdenin yanından geçerek yatağının ayak ucunda durdum ve tatlı yüzünü inceledim.

Huzurlu görünüyordu. Bu huzuru olabildiğince uzun süre korumasına izin verecektik çünkü bir kâbusla uyanacaktı. Dün geceki araba kazasında iki bacağı da kopmuştu. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, babası da öldürülmüştü.

Dört kişilik aileleri Whitefish'teki kayak tepesinde geçirdikleri bir günün ardından eve dönüyordu. Karşıdan gelen ve muhtemelen yolun durumuna göre çok hızlı giden bir kamyon,

siyah bir buz parçasına çarpmış ve kafa kafaya çarpışmaya neden olmuştu.

Her iki araç da hendeğe yuvarlanmıştı. Çocuğun babası ve kamyon sürücüsü çarpışmanın etkisiyle ölmüştü.

Doktor Anderson, Murphy ve Herrera çocukların tedavisine odaklanmıştı. Kız çocuğu karnındaki yara için acilen ameliyata alınmıştı. Kolu kırılmıştı ve ömür boyu sürecektir bazı yara izleri olacaktı.

Gece boyunca üç kez hayata döndürdüğüm anne ise benim sorumluluğumdaydı. Kırık bir kaburga akciğerini delmişti. Parçalanmış bileği atele alınmıştı ama kemiklerin düzgün bir şekilde yerine oturması için bir uzman tarafından ameliyat edilmesi gerekiyordu. Vücudunun sağ tarafı morarmaya başlamıştı ve iç kanama ihtimaline karşı onu yakından izliyorduk. Hayati değerleri bu sabah saat iki civarında stabil hâle gelmişti ve uyanıktı.

Oysa bu yaralar kırık kalbinin yanında hiçbir şeydi. Kocasını kaybetmişti ve sonunda bu hastaneden ayrıldıklarında tüm dünyası değişecekti.

Anlamsız, korkunç bir kaza yüzünden.

Tüm bunların sebebi diğer sürücünün ağır kesici haplar alması ve zil zurna sarhoş olmasıydı. Winn bu sabah dört gibi herkesin durumunu kontrol etmek için uğramıştı. Bir de laboratuvardan kan zehirlenmesi raporlarını almak için. Raporları okuduğunda ben de yanındaydım. Ayrıntıları görmeme izin verdiğinde yüzünün rengi solmuş ve gözleri dolmuştu.

Kendi ailesi bir araba kazasında ölmüştü. Bunu yeniden yaşamak korkunç olmalıydı.

Yine de yengemi Doktor Anderson kadar metanetli olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Babam gibi. Griffin'le birlikte eve dönene kadar yıkılmazdı.

Ne olursa olsun, kardeşimi aradım ve ona çocukları anneme götürmesi gerektiğini, sonra da karakola gitmesini, çünkü karısının ona ihtiyacı olduğunu söyledim.

Bu trajedinin ağırlığı omuzlarıma çökmüş, beni dizlerimin üzerine yıkılmakla tehdit ediyordu. Büyük şehirlerdeki doktorlar her hafta böyle vakalarla karşılaşır. Her gün. Buna nasıl dayanıyorlardı?

Tıp fakültesindeyken, Seattle'daki doktorları gölge gibi takip etmiştik. Bazıları nazikti ve öğrencilerin sorularını yanıtlıyordu. Bazıları da kibirli ve varlığımızdan rahatsız olmuştu. Ama çok net hatırladığım bir doktor vardı. Soğuk biriydi. San-ki tüm duygulardan arınmış gibi bir havası vardı. *Robot*.

Hep böyle miydi? Yoksa bu onun başa çıkma mekanizması mıydı?

Boğazım yandı ve burnum sızladı ama son on iki saattir yaptığım gibi, gözyaşlarımı bastırdım. Gözyaşlarım bu küçük çocuğun bacaklarını geri getirmeyecekti. Ya da babasını.

Bu ailenin benden istediği şey onları hayatta tutmamdı. O yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve üç hastayı da kontrol ederek işimin başına döndüm. Sonra küçük yoğun bakım ünitesinden ayrıldım ve aceleyle hastanenin diğer tarafına geçerek diğer hastaları kontrol ettim. Vizitelerimi bitirdiğimde, çocukları ve annelerini kontrol etmek için geri döndüm. Hepsi dinleniyordu.

Hemşire alanında vardiyadaki iki hemşire başlarını eğmiş sessiz bir şekilde konuşuyorlardı, ben de yanlarına gittim. Karşılarında durduğumu fark ettiklerinde geriye doğru bir adım atıp birbirlerinden ayrıldılar.

“Üzgünüm, Talia,” dedi sarışın kadın. “Biz de tam Rachel hakkında konuşuyorduk.”

“Rachel mı? Neden?”

İkisi birbirine baktı. Sonra sarışın kadın beni yaklaştırarak fısıldadı. “Diğer sürücü Rachel’in oğluydu.”

Nefesim kesildi, elim ağzıma gitti. “Ne?”

Başını salladı. “Bağımlılık sorunları vardı.”

Bağımlılık sorunları. Ne kadar ciddiydi? Bağımlılığının onu içkiye ve çok fazla hap almaya yöneltecek kadar ciddi olduğu açıktı. İki çocuğu olan bir babayı öldürecek kadar ciddi.

Bugün Rachel’in oğlunun sorunlarına pek sempati duymuyordum.

“Hiçbir fikrim yoktu,” dedim.

Rachel benimle konuşmazdı. Bana güvenmezdi. Hiçbir zaman arkadaş olmamıştık. İş arkadaşı olarak bile bana zar zor tahammül ediyordu. Hayır, ben onun hayatında bir baş belasıydım. Bu her iki taraf için de geçerliydi.

Kalbimin onun için üzülmesi dışında. “Zavallı Rachel. Aca ba onun için yapabileceğimiz bir şey var mı?” Hemşireler birbirlerine baktılar. “Ne?” diye sordum. Ne kaçıırıyordum?

“Onu düşünmen çok hoş, Talia,” dedi diğer kadın. “Ama...”

Ama Rachel benden nefret ediyordu.

Yıllardır onu kazanmaya çalışıyordum. Şimdi hemşirelerin yüzündeki ifadeyi görünce bunun boşuna olduğunu anladım.

“Eğer onun için bir şeyler organize edilirse, lütfen bana nasıl katkıda bulunabileceğimi söyleyin. El altından biraz para bile olsa.”

“Bir şeyler organize edebilirim,” dedi sarışın.

“Teşekkür ederim.” Koridorda Doktor Anderson’la karşılaşarak oradan ayrıldım.

Dışarıdaki soğuk yüzünden yanakları kızarmıştı ve yeni bir enerji patlaması yaşamış gibi görünüyordu. Ya da numara yap-

makta iyiydi. “Buna ihtiyacım vardı. Neden kısa bir ara vermiyorsun? Bunu hak ettin.”

“Emin misin?” diye sordum.

“İsrar ediyorum.”

Dışarıda bir yürüyüş bana da iyi gelebilirdi, bu yüzden montumu giymek için soyunma odasına yöneldim. Dün gece evden çıkma telaşım yüzünden yanıma yiyecek almamıştım ve akşam yemeğinden beri bir şey yemediğim için çantamdan birkaç dolar çıkarıp kafeteryadan bir muz ve bir latte aldım.

Lobiden çıkışa doğru ilerlerken elimde atıştırmalığım ve dumanı tüten bir fincan vardı. Lyla'nın espressoları kadar iyi değildi ama yine de işimi görürdü. O esnada tanıdık, kırılmış sarı bir topuzun dikkatimi çekmesiyle sürgülü kapıların önünde durdum.

Rachel.

Bekleme salonunda ne işi vardı? Neden hastanedeydi? Ah, Tanrım. Biri ona söylemişti, değil mi? Birisi ona oğlunun ölümünü haber vermişti. Yeni bir haber beklemiyordu, değil mi?

Yönümü değiştirirken midem bulandı, adımlarım kurşun ağırlığındaydı. Ahşap kollu, döşemeli bir sandalyede oturuyordu ve yanındaki masanın üzerinde bir dizi dergi duruyordu.

Onun karşısındaki koltuğa oturarak, “Rachel,” dedim usulca.

Bakışlarını yerden ayırdı ve başını kaldırdı. Kırmızı çerçeveli gözlerindeki yıkıntı sorularıma cevap veriyordu. *Biliyordu*. Topuzu darmadağınktı, saç telleri şakaklarından ve kulaklarının çevresinden kurtulmuştu.

“Çok üzgünüm,” dedim. “Sana bir şey getireyim mi? Birini aramamı ister misin?”

Başını yana eğdi ve kim olduğumu bilmiyormuş gibi iki kez gözlerini kırıştırdı. Sonra sisler dağıldı, tanıdığım Rachel

yerine oturdu. Bana gönderdiği bakışlar zehirle doluydu. Bu, geçmişte bana attığı diğer bakışların nazik gibi görünmesine neden olmuştu.

“Siktir git.” Dudakları kıvrıldı.

Gerildim ama sessiz kaldım. Çocuğunu kaybetmenin acısını atlatmasına yardımcı olacaksa hakaretleri, küfürleri kabul edebilirdim.

“Sizin için çalışıyordu,” diye tükürdü. “Kiralık adamlarınızdan biriydi.”

Çiftlikte. Babam için çalışmış olmalıydı. Ya da belki Griffin için. “Pekâlâ.”

“Kendini beğenmiş kardeşin, akşamdan kalma olduğu için onu kovdu.”

“Ah. Ben... Çok üzgünüm.” Başka ne diyebilirdim ki?

Alaycı bir ifadeyle devam etti. “Doğum günü partisinden sonraydı. Yirmi bir yaşına yeni girmişti. Onu sarhoş edenlerin yarısı diğer çalışanlarınızdı. Ve akşamdan kalma olduğu için mi kovuluyordu? Çifte standartlarınız mide bulandırıcı.”

Sizin. Sanki çiftlikte olanlarda bir payım varmış gibi “sizin” deyip duruyordu. Bırakın kovulmalarıyla bir ilgim olmasını, işe aldıkları personeli bile takip etmiyordum. Buna rağmen sessiz kaldım ve açıklama isteğimi bastırdım.

“Hâlâ sarhoş olduğunu iddia ediyorlardı. İşe alkollü geliyormuş.” Tüm vücudu titremeye başladı. “Oğlum sarhoş değildi. Tamamen yalandı. Muhtemelen kardeşin ona hak ettiği ücreti ödemek istemediği için.”

Bunların hiçbiri Griffin’in yapacağı bir şeye benzemiyordu. İşe aldığı adamlara genellikle yerel piyasa fiyatlarının üzerinde, rekabetçi maaşlar ödüyordu. Çiftlik çalışanlarının çoğu, sunulan avantajlardan dolayı yıllardır orada çalışıyordu. Bu-

nun da ötesinde, Griffin ve babam çalışanlarına her zaman çok çalıştıkları için büyük saygı göstermişlerdi.

Rachel'ın oğlu kovulduysa, bunun nedeni muhtemelen işini yapmıyor olmasıydı.

Griffin oğlunu ne zaman işe almıştı? Eve taşındığımdan beri kimseyi kovmak zorunda kaldığını duyduğumu hatırlamıyordum. Beni her zaman haberdar etmezdi ama ağabeyimi tanırdım. Griff adam kovmaktan nefret ederdi. Bu durum onu o kadar rahatsız ederdi ki, bu konuda belirgin bir şekilde huy-suzlanırdı.

Büyük ihtimalle Rachel'ın oğlu ben Seattle'dan taşınmadan önce kovulmuştu. Ben hastanede çalışmaya başlamadan önce.

Onunla hiç şansım yoktu, değil mi? Ne olursa olsun, sırf soyadım yüzünden benden nefret edecekti.

“Burada özel bir şeymişsin gibi dolaşıyorsun.” Alay etti. “Oysa gerçekte sadece şımarık, küçük bir prensessin. Hastanenin senin maaşını ödeyebilmek için bütçede değişiklik yapmak zorunda kaldığını biliyor muydun? Kız kardeşim İnsan Kaynakları'nda çalışıyordu. Sen işe alınınca onun pozisyonu elendi. Diğer üç iş pozisyonu da öyle. Personelimin yükünü hafifletecek pozisyonlar.”

Ağzım açık kaldı. *Ne?* “Bunu bilmiyordum.”

Beni işe alabilmek için kesinti yapmak zorunda olduklarını nereden bilebilirdim ki? Bana uçuk bir ödeme yapılmıyordu. Ayrıca bu sadece geçiciydi, değil mi? Çünkü Doktor Anderson emekli olacaktı ve bildiğim kadarıyla onun yerini doldurmaya-caklardı. Bu yüzden buradaydım. Öğrenmek için. Eğitim almak için.

Önümüzdeki otuz yıl burada doktorluk yapmak için.

Bu yüzden yönetim kurulu başka bir doktor getirme kara-

rı almıştı. Yine de kararlarının ardındaki mantık Rachel için önemli değildi. Benden nefret etmekle o kadar meşguldü ki bunu göremiyordu.

“Bir de şöyle düşün,” diye alay etti. “Eğer gerçekten düzgün bir doktor getirseydik, belki de oğlum yaşıyor olurdu.”

İrkildim, sanki karnıma vurmuş gibi ciğerlerimdeki hava boşaldı. Oğlunun ölümünün benim hatam olduğuna inanıyor olamazdı. Hayır, inanıyordu. Bakışlarında suçlama vardı.

“Sen başladığından beri bu hastanede yıllardır olmadığı kadar çok ölüm oldu; çünkü bir Eden’ı işe almak zorunda kaldık.” Rachel ayağa kalktı ve beni bekleme odasında tek başıma, nefes alamaz hâlde bırakarak gitti.

Bir parçam, kalbimin derinliklerinde, bunların öfkeden söylenen sözler olduğunu biliyordu. Bir anne öfkelenmişti ve ben kolay bir hedef olmuştum. Ama ham, savunmasız, yorgun ve üzgün olan diğer yanımla ise haklı olup olmadığını merak ediyordu.

Ben kötü bir doktor muydum? Tıp fakültesinden sonra, ihtisasım için Quincy Hastanesi’nden başka bir yere başvurmamıştım. Eğer araştırmamı genişletmiş olsaydım, başka teklifler de alır mıydım? Yoksa beni yetersiz mi bulurlardı?

Doktor Anderson beni bekleme odasında bulduğunda kahvem soğumuştur, aynı rahatsız sandalyeye çakılıp kalmıştım.

“Talia, işte buradasın. Güzel. Moladan gelip gelmediğinden emin değildim.”

“Özür dilerim.” Kendimi zorla ayağa kaldırdım, dizlerimin bağı çözölmüştü. Başım dönüyordu. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

“Hayır. Sadece Doktor Herrera’nın geldiğini söylemek istedim, eve gitmekte özgürsün. Pazartesi görüşürüz.”

“Tabii.” Başımı salladım ama hareket etmedim. Kahvemi tutuşum titriyordu ve kapak olmasa elime dökülecekti.

“Hey.” Yaklaştı ve dirseğıme dokundu. “İyi misin?”

“Sadece uzun bir geceydi.”

“Evet, öyleydi. Biraz dinlen, Talia.”

Nefes alamaz bir hâlde, “Sen de,” dedim.

Dün gece geç saatlerde bana o annenin hayatımı kurtardığını söylemişti. Onu tedavi etmek için orada olduğum için çocukları ebeveynlerinden birine sahip olacaktı. Çocuk konusunda Doktor Murphy’nin yardımını almasının önemli olduğunu ve anne konusunda bana güvenmesinin ne kadar rahatlatıcı olduğunu söylemişti.

Ben iyi bir doktordum. Bana güvenmeseydi o kadımla beni bırakmazdı. Bana inandığı için o kadını benimle bırakmıştı.

“Ben iyi bir doktorum,” diye fısıldadım kendi kendime.

Bu güvence gözyaşlarımın sel gibi akmasını engellemedi. Ama göz kırparak onları uzaklaştırdım, dolabımdan çantamı ve anahtarlarımı alırken kendimi tuttum, sonra da eve doğru yola koyuldum.

Garaja park ettim ve cip durduğu anda gözyaşlarım gelgit dalgası gibi akmaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, göğsüm kontrolsüzce titriyordu.

Bir an direksiyonu tutmuş, acımı karanlığa teslim etmişim. Sonra, cipin kapısı açıldı ve bir çift güçlü kol bedenimi sardı.

Foster beni evin içine doğru taşıdı, dudakları saçlarıma değerken “Tally,” diye mırıldandı.

Canım yanmıştı. Tanrım, canım acıyordu. Sanki tüm vücudum ikiye ayrılıyor gibiydi.

Beni göğsüne yasladı, sıkıca tuttu.

Kurtaramadığım hayatlar için hıçkırdım.

Ve kurtardığım hayatlar için.

23. Bölüm

Foster

“Nefes al,” diye mırıldandım Talia’nın saçlarına, onu yatağımızın ortasında tutarken. “Nefes al.”

Ağlamaya devam etti, göğsüme o kadar sıkı sarılmıştı ki sanki bedenimin içine girmeye çalışıyordu. O kadar çok ağlıyordu ki, her hıçkırığında tüm vücudu kasılıyordu. Gömleğimin önü gözyaşlarından sıırsıklam olmuştu. Ve kalbim... lanet olsun. Kalbim buna zar zor dayanıyordu.

Hastanede ilk kez zor bir gece geçiriyor olamazdı. O gecelerden sonra ona kim sarılmıştı? Ben olmam gerekirken kim onun yanında olmuştu?

“Nefes al, aşkım.” Ağlamayı kesmesine ihtiyacım vardı. Nefes almasına ihtiyacım vardı. Kollarım daha sıkı bağlandı, bu acıyı alıp içime çekebilmeyi diledim. “Her şey yoluna girecek.”

Başını salladı, yumruklarıyla gömleğimi kavradı ve onu sıkıca kavradı. “Yapa-”

Dur. Duramıyordu. “Nefes al ve ver.”

“Özür dilerim,” diye kekeledi.

“Her şey yolunda.” Saçlarını öptüm, hıçkırıkları iniltiye

dönüşene kadar kollarımı etrafında tuttum. Göğsü hıçkırıklarla sarsıldı ve gözyaşı seli sonunda dindi.

“Özür dilerim,” dedi ve kucığımdan kayarak yatağın üzerinde bağdaş kurup kendi başına oturdu.

“Daha iyi misin?” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve son gözyaşlarından birini başparmağımla yakaladım.

“Tanrım.” Burnunu çekti, yanaklarını kuruladı. Sonra gözlerini kapadı ve yüzünü ellerine bıraktı. “Özür dilerim.”

“Neden sürekli özür diliyorsun?”

“Ağladığım için.”

“Pekâlâ.” Bileklerini çekiştirdim, yüzünü görebilmek için ellerini aşağı indirdim.

Titrek bir nefes aldı. “İnsanların önünde ağlamaktan hoşlanmıyorum.”

“Ben sıradan bir insan değilim. Ben seni seven adamım. Gözyaşı lekeli ya da değil.”

İç çekti, omuzları çöktü. Sonra arkasından açık yatak odası kapısına doğru baktı. “Kadence nerede? Bunu görmedi, değil mi? Kahretsin.”

“Burada değil. Sadece biz varız. Maggie’nin annesi onu başka bir oyun günü için davet etti. Sen eve gelmeden on dakika önce onu bıraktım.”

“Of.” Talia tekrar gözlerini kapadı. “Duygusal kabuğumda yaşamak buraya kadarmış.”

“Ha?” Neyden bahsediyordu? “Hastalarınızla aranızda mesafe koymak için kullandığınız bir tür doktor terminolojisi mi bu?”

“Ah, hayır. Bu Lyla’nın söylediği bir şey. Bu yüzden tartışmıştık.”

Bana pek bahsetmediği tartışmadan söz ediyordu.

“Duygusal bir kabuğum olduğunu söyledi.” Talia burnunu çekti. “Kasabaya gelmene çok sevinmişti çünkü sen buraya geldiğinden beri, birkaç gün içinde yıllardır göstermediğim kadar duygu gösterdim. Bu ne anlama geliyor bilmiyorum. Her zaman duygu gösteriyorum ama görünüşe göre onun görmek istediği çirkin duyguları göstermiyorum. Bu konuda kavga ettik. Bu yüzden konuşmuyorduk.”

Yüzünü kavradım, başparmağım elmacık kemiğinde gezindi ama lanet çenemi kapalı tuttum. Lyla ile aynı fikirde olmam hoşuna gitmeyecekti.

“Bu duygusal bir kabuğa benziyor mu?” Talia elini kaldırdı, çenesi yine titriyordu.

Dudaklarım kapalı kalırken başparmağım tenini okşamaya devam etti.

Talia yüzümü inceledi, ardından gözleri büyüdü.

Lanet olsun. Bunu saklamamıştım.

“Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?” Çenesi titriyordu. “Duygusal bir kabuğun içinde yaşadığımı?”

“Hayır, duygusal bir kabukta yaşadığını düşünmüyorum.” Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bir öpücük için onu kendime çektim. “Gülüyorsun. Spor salonunda ringe çıktığımız gün kafamı koparmaya çalışmıştın. Neşe. Sevgi. Güven. Duygularını gösteriyorsun, Tally. Sanırım Lyla’nın kastettiği, mücadele ederken başkalarının buru görmesine her zaman izin vermemen.”

“Bu değil-”

Parmağımı dudaklarına bastırdım. “Örnek olarak, az önce ağladığın için üç kez özür diledin.”

Yüzü soldu.

“Bu benim hatam,” dedim. “Bunu kabul edeceğim.”

Alay etti. “Benim duygusal olarak yeterli olmamam nasıl senin suçun oluyor?”

“Çünkü daha önce böyle değildin.” Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. “En sevdiğim kotuma çamaşır suyu döktüğün zamanı hatırlıyor musun? Seni evinin çamaşır odasında, dizindeki ufacık birbeyaz leke için ağlarken bulmuştum.”

“O kotu severdin. O kotu ben de severdim. Kıçını harika gösteriyordu.”

Güldüm. “Ve yine de onları giymiştim, lekesi ve her şeyiyle.”

O kot uzun süre benimle kalmıştı, çoğunlukla o beyaz lekeye bakıp Talia’yı düşünebilmek için bunu yapmışım. Çok uzun yıllar, çok fazla yıkamadan sonra o kadar yıpranmıştı ki bir gün bahçe işleriyle uğraşırken dizini yırtmışım. Onu atmak zorunda kaldım. Ondan sonraki bir hafta boyunca sefil bir piç gibi gezdim.

“İçime kapanmak istemiyorum,” diye fısıldadı.

“Kalkanını bırak, aşkım. Ellerini indir. Tamamen.”

“Korkuyorum.”

“Korkularım dile getir. Onları ortaya koyalım. Onlarla birlikte yüzleşelim.”

Bakışlarımla buluşması bir an aldı. “Kalbimi tekrar kıracak mısın?”

“Asla.” Ölmeyi tercih ederdim.

“Beni terk edecek misin?”

“Asla.” İsteyerek yapmazdım. Onu isteyerek bırakmazdım.

“Beni sevmekten vazgeçecek misin?”

“Asla.” Ona olan aşkımın sonu yoktu. Onu bu dünyada da öbür dünyada da sevecektim. “Asla, Tally. Asla.”

Gözlerinden yaşlar süzüldü. “Seni seviyorum. Sadece seni sevdim. Hep seni seveceğim.”

Zafer.

Bu dövüş sona ermişti.

“Seni seviyorum, Talia Eden.”

Gözlerini kapadı, bu sözleri tüm hücrelerine kadar çekiyormuş gibi nefes alıyordu. Ardından kucağıma süründü, onu tekrar tutmama izin verdi.

Saçlarını öptüm. “Bu önlükler dün gece bıraktıklarınla aynı değil.” Dün geceki standart bebek mavisiydi. Bunlar deniz mavisiydi ve çamaşırhaneye çok fazla gittiği için solmuştu.

“Değiştirmem gerekti.”

“Bana anlatmak ister misin?” diye sordum.

“İyi bir doktor olmak istiyorum,” dedi.

“Öylesin.”

“İnsanların öldüğü gecelerden sonra kendinden şüphe etmek kolay.”

Sikeyim. Ona daha sıkı sarıldım, bana kazayı anlatırken dinledim. Ondan nefret eden hemşire ve ölen oğlu hakkında.

“Üzgünüm,” dedim bitirdiğinde.

“Ben de üzgünüm.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Şu anda yapıyorsun.” Daha yakına sokuldu. “Duş almam lazım. Biraz yiyecek almalıyım. Kadence’ı görmeliyim. Bugün onun gülümsemelerine tutunabilirim.”

Kızımı istemesi, kahrolası bir şekilde güzeldi. Talia Eden’i hak etmemiştim.

Ama o benim olacaktı.

“Gidip duşunu al. Sonra da dinlenmen gerek.”

“Çok yorgunum.” Esnedi. “Ama uyuyabilir miyim bilmiyorum.”

“Hadi. Kalk bakalım.” Onu yataktan kaldırdım ve ceketini

nin fermuarını açtım. Sonra önlüklerini çıkarmasına yardım ettim, o banyoya giderken ben de kıyafetleri çamaşır sepetine götürdüm.

Duş alması çok uzun sürmedi ve vücuduna bir havlu sararak çıktığında, şanslı tişörtümü başına geçirdim. Onu yatağa doğru yönlendirirken yine esnedi. Yanıma yatırdıktan iki dakika sonra uyudu.

Kolum uyuştı. Boynumda bir kramp vardı. Nemli saçları gömleğimin kolunu ve omzunu ıslatmıştı. Lanet olsun, o uyurken üç saat boyunca hiç kıpırdamadım. Ta ki telefonum cebimde titreyip Maggie'nin annesinden Kadence'ı istediğim zaman gelip alabileceğimi söyleyen bir mesaj gelene kadar.

Yer değiştirdiğim anda Talia'nın vücudu sarsıldı. Gözleri kötü bir rüyadan uyanır gibi açıldı.

“İyi misin?”

Başını salladı. gözlerindeki uykuyu atmaya çalışıyordu. “Ne kadar uyudum?”

“Birkaç saat. Tekrar yatmak ister misin? Gidip Kaddie'yi almalıyım.”

“Ben de seninle geleceğim.” Yataktan yuvarlanmak için hamle yaptı ama omuzlarını kavradım, onu yavaş ve derin bir şekilde öperken yanımda sabit tuttum.

“Seni seviyorum,” dedim ayrılırken.

O da gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.”

“İşte benim kızım.” Tally'm, tanıdığım en güçlü insandı. Dün gece olanlardan sonra bile gülümsüyordu. Benim için. Kadence için.

O saçlarını kuruturken ben de nemli tişörtümü çıkardım. Sonra hâlâ şanslı tişörtüm üzerindeyken bir kot pantolon giyerek Kadence'ı öğleden sonra Main boyunca dolaşmak ve bir

şeyler içip atıştırmak için Eden Coffee'ye götürmek üzere şehir merkezine gittik.

Kaddie ve ben bir masada oturup kruvasan yerken Talia ve Lyla kafenin mutfağına girdiler. Çıktıklarında Talia onlara baktı ve gülümsedi.

Sanırım bu kavgalarının bittiği anlamına geliyordu.

“Baba, sinemaya gidebilir miyiz?” Kadence dudakları çikolatayla kaplanmış hâlde sordu.

Talia benim yerime, “Elbette,” diye cevap verdi masada bize katılırken. “Buradaki sinema muhtemelen alışık oldukların kadar büyük değil ama oldukça eğlenceli. Genelde bir çocuk filmi oynatırlar. Ayrıca gelmiş geçmiş en iyi patlamış mısırı yapıyorlar.”

“Benimkinden daha mı iyi?” Öfkeli bir ses çıkardım. “Kanıtlarla o zaman.”

Güldü, dudaklarından müzikali andıran tatlı bir kahkaha çıktı. Kalkanını indirdiği, özgürce attığı bir kahkahaydı bu. Artık benden şüphe duymuyordu.

Üçümüz sinemaya gittik. Akşam yemeği alıp eve götürmek için pizzacıda durduk. Kadence'ı banyo yaptırdıktan sonra Talia ve ben kızımı yatağına yatırıp kanepeye çekildik.

“Nasıl hissediyorsun?” Yanıma gelip başını omzuma koyarken sordum.

“Daha iyiyim. Bugün için teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedim. “Sana bir şey sorabilir miyim? Daha önce ne yapardın? Hastanede zor bir gün geçirdiğinde?”

“Bazen çiftliğe giderdim. Gezintiye çıkardım. Diğer zamanlarda buraya gelirdim.”

“Yalnız mı?”

“Evet,” diye mırıldandı. “Ama artık değil.”

“Hayır, artık değil.” Onu üst kattaki yatağına götürmek için yer değiştirdim ama kapı çalmadan bir saniye önce dışarıdan ayak sesleri geldi. “Kim geldi?”

“Tahmin edeyim? Soyadı Eden olan biri.” Talia ayağa kalktı. “Eminim kaza haberi tüm kasabada duyulmuştur.”

Demek ailesi onu kontrol etmeye gelmişti. Beni girişe kadar takip etti.

Ama verandadaki Eden değildi. Kilidi çevirip kapıyı açtım ve ziyaretçimizi içeri buyur ettim. “Vivienne, burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?”

İkincisi aptalca bir soruydu.

Yüzü bembeyazdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Altlarındaki koyu halkalar çürük gibi görünüyordu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Talia’ya. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Bakışlarımız kilitlendiği anda yüzü buruştu ve gözleri yaşlarla doldu. “Çok özür dilerim.”

“Ne için özür diliyorsun? Buraya geldiğin için mi?”

Vivienne’in gelecek hafta burada olması planlanıyordu. Talia ve ben dövüş için Vegas’a giderken o da Kadence’la birlikte burada kalmak için Quincy’ye bir uçak bileti ayırtmıştı.

“Hayır, aman Tanrım, Foster. Başka nereye gideceğimi bilemedim.”

“Neler oluyor?” Sesim çok yüksek çıkıyordu ama lanet olsun, endişelenmeye başlamıştım.

Talia yanıma yaklaştı, eli benimkinin içine kaydı. Kalp atışlarım anında sakinleşmişti.

Vivienne konuşana kadar.

“Sorun Dex. Görüldüğü gibi biri değil.” Yutkundu. “Başımız belada, Foster. Benim başım belada.”

24. Bölüm

Talia

“İçeri gel.” Vivienne’e elimle işaret edip yer açarak içeri girmesini sağladım.

Foster’ın elimdeki tutuşu sıkılaşıırken alını kırırmıştı.

“Özür dilerim.” Vivienne’in yanağından bir damla gözyaşı yere düştü. “Çok özür dilerim.”

Histerinin eşiğindeydi. Parmakları o kadar titriyordu ki ceketinin fermuarını bile tutamıyordu. Dört kez denedi, sonunda Foster araya girerek ceketini çıkarmasına yardım etti ve ayak-kabılarıyla boğuşurken onu dik tuttu.

“Uçakla mı geldin?” Foster sordu.

Başını salladı. “Missoula’ya kadar evet. Sonra bir araba kiraladım ve buraya geldim.”

“Beni aramalıydın.” Foster kaşlarını çatı. “Charter’ı arardım.”

“Özür dilerim.” Sesi çatallaştı. Önce ona, sonra da bana baktı. Yüzlerimizde gördüğü her neyse, onu uçurumun kenarına itmeye yetmişti. Vivienne yüzünü ellerinin arasına gömdü, boğuk hıçkırıklar omuzlarını sarsıyordu, ta ki Foster onu yanına çekene kadar.

“Beni endişelendiriyorsun, Vivi,” dedi ve bakışlarında dile getirilmemiş bir soruyla bana baktı.

Sorun var mı?

Başımı salladım.

Belki daha önce gözümünden kaçmıştı, belki de kendi kafamın içinde fark edemeyecek kadar takılıp kalmıştım ama ona sarılma şekli, ağabeylerimin bana sarılma şekline benziyordu. Sadece bir sarılmaydı. Ona yaslanabileceği güçlü bir beden vermişti, daha fazlası değildi.

Daha önce bana verdiği rahatlığa hiç benzemiyordu. O kucaklaşmada hiçbir yakınlık yoktu.

Onlar...arkadaşlardı.

Belki zamanla ben de Vivienne’le yeniden arkadaş olabildim.

Bu süre içinde bir yerlerde onu affetmiştim. Bu o kadar sessizce olmuştu ki o ana kadar farkına bile varmamıştım. Garip bir süre daha devam edebilirdi ama Vivienne’den nefret etmiyordum. Onunla geçirdiği yıllar için ona kızmıyordum.

Ve Foster, şey... Sanırım onu aylar önce affetmiştim. Bahçemde kardan melekler yaptığımız sıralarda.

“Vivi,” dedim. “Kadence’ı görmek ister misin?”

Foster’ın yanından uzaklaştı, yüzünü kurulamak için gömleğinin kolunu kullandı. Sonra başını salladı. “Evet, lütfen. Uyuyor mu?”

“Evet ama onun nasıl olduğunu bilirsin,” dedi Foster. “Koridordan bangır bangır şarkı söylesek bile uyur.”

Vivienne’in dudağının bir köşesi yukarı kalktı.

“Sana onun odasını göstereyim,” dedim ve evin içinde yol gösterdim.

“Çok güzel bir evin var. Kadence bazen bundan bahsediyor. Burayı çok seviyor.”

Omzumun üzerinden gülümsedim. “Buna sevindim. Onun burada olması hoşuma gidiyor.”

Odanın kapısına ulaştık ve Vivienne’in Kaddie’nin odasına girebilmesi için kenara çekildim. Oysa içeri girmedi. Bakışlarındaki acı ve çaresizlik, yerini tatlı ve yalnız bir hüznü doldururken eşikte öylece durdu.

“Onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Ya da onun bir parçasını. Ama onu paylaşmam gerekiyorsa, bunun seninle olmasından memnunum.” Ben cevap vermeden odaya girdi ve doğruca Kadence’ın battaniyesinin içinde bir dürüm gibi kıvrıldığı yatağa gitti. Vivienne eğildi ve alnından öptü, sonra kızını uyumaya bırakmadan önce bir şeyler fısıldadı.

Koridora döndüğünde omuzları dikleşmişti. Burnunu çekiyordu ama ağlamayı kesmişti. “Oturma odasında konuşabilir miyiz?”

“Elbette.” Başımı salladım, döndüğümüzde Foster birkaç adım ötede duruyordu.

“İçecek bir şey ister misin?” diye sordu.

Vivienne başını salladı.

“Tally?”

“Ben iyiyim.” Yanına doğru yürüdüm ve elimi tutup beni oturma odasına götürmesine izin verdim.

Foster ve ben kanepeye oturduk, kalçalarımız birbirine değecek kadar yakındık. Vivienne de karşıımızdaki, benim en sevdiğim okuma koltuğuna oturdu.

“Neler oluyor, Vivi?” Foster sordu. “Dex’e neler oluyor?”

Ellerini kucağında kavuşturmuş, çenesi aşağıda, dimdik oturuyordu. Sorguya hazırlanan, itirafta bulunmaya hazır bir kadın. “En başından başlayacağım.”

Benim için en başından başlayacaktı. Foster onların geçmi-

şini biliyordu çünkü orada bulunmuştu. Beni de olaylara dahil etmesini takdir etmiştim.

“Dex ve ben yaklaşık üç yıl önce Angel’ın Yeri’nde tanıştık. Ortak bir arkadaşımızla boks öğrenmek için gelmişti. Ben de spor salonunda çalışıyordum. Hepsi babamın büyük planının bir parçasıydı. Öğretmesi ve eğitmesi için damadı vardı, bu çılgınca başarılı dövüşçünün babamın çırağı olduğunu iddia edebilirdi. Kızı da ofisteydi ve kazandığı öğretmenlik diplomasını spor salonunun işlerini yürütmek için harcıyordu. Babamın mükemmel Angel Gym ailesiydi. Hepsi yalan ve manipülasyondan ibaretti.”

Ses tonuna düşmanlık karışmıştı. Vivienne babasının yüzünü hayal ediyormuş gibi halının üzerindeki görünmez bir noktaya dik dik baktı.

“Neyse ki babam pek ortalıkta yoktu. Muhasebe ya da pazarlamayla hiç ilgilenmedi. Bu da ofisin çoğu zaman bana ait olduğu anlamına geliyordu. Kadence bebekken mükemmeldi.”

“Bir oyun alanı kurduk. Vivi Kaddie’yi ofiste tutuyordu ve ben de yardım etmek için yakındaydım,” dedi Foster.

“Anaokuluna başladığında çok yalnızdı. Gerçekten yalnızdı. Belki de bu yüzden Dex ofise ilk geldiğinde ve benimle flört ettiğinde onu kovmadım. Çünkü yalnızdım ve uzun zamandır kimse benimle flört etmemişti.”

“Foster’la evli olduğunuzu biliyor muydu?” diye sordum. Dex bunun sahte olduğunu bilse bile, Foster Madden’in karısının peşinden koşmak cesurca bir hareket gibi görünüyordu.

“Zararsızdı.” Omuz silkti. “Ve yaklaşık bir yıl boyunca, sadece flörtleştik. Dex her pazartesi, çarşamba ve cuma öğle yemeği saatinde spor salonuna gelirdi. Egzersiz yapardı. Duş alırdı. Sonra gitmeden önce ofise uğrar ve saçıma, gömleğime,

kulaklarıma ya da gülüşüme iltifat ederdi. Yakışıklıydı. Gururum okşanırdı. Ve bana beni istediğini hissettirdi.”

Foster iç çekti. Bu iç çekişte çok fazla suçluluk duygusu vardı. İstenmediğini hissetmesinin nedeni Foster’ın her zaman beni sevmiş olmasıydı. Elimi dizine koydum ve ona destek olabilmeyi umdum. Suçluluk duymasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Vivienne’in ihtiyacı olan adam asla o olamazdı.

Çünkü o benimdi.

Vivienne, “Bir süre sonra flörtler daha ciddi bir hâl aldı,” dedi. “Ne zaman olduğunu bile tam olarak kestiremiyorum ama konuşmalarımız farklıydı.”

“Artık zararsız değildi,” dedim.

“Birbirimize karşı duygular besledik.” Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi belirdi. “Ta ki bir gün gelip –Foster’ın spor salonunda olmadığı bir gündü– beni görüp göremeyeceğini sorana kadar. Evli olduğumu biliyordu ama beni düşünmeden edemediğini söyledi. Böylece bir kaçamağa başladık.”

“Hayır,” dedi Foster. “Kaçamak değildi.”

“Değil miydi?” diye sordu.

“Biliyordum,” dedi Foster. “Anlamıştım.”

“Bugüne kadar hiç utanmadım. Dex’e âşık oldum ve evet, yeni bir ilişkiye böyle başlamak istemezdim ama çok fazla seçeneğimiz yoktu, değil mi? Ama bugün...” Sertçe yutkundu. “Aşk bulmak için o kadar çaresiz miydim ki onu uydurmuşum diye düşündüm. Tüm tehlike işaretlerini görmezden gelecek kadar yalnız mıydım? Beni kovaladı. Bıkmadan. Evli bir kadın olduğumu biliyordu ama yine de peşimden koştu. Evet, evliliğimiz sahteydi. Ama o bunu bilmiyordu. O zaman bilmiyordu.”

“Vivienne, eğer senin gözünden kaçtıysa ben de kaçırmışımdır,” dedi Foster. “Spor salonuna geldiği o günlerde kim

olduğunu biliyordum. Ofise neden gittiğini biliyordum. Seni kullandığını düşünseydim oraya girmesine izin verir miydin sanıyorsun?”

Vivi gözlerini kapadı. “Sanırım... Sanırım ikimiz de gerçek Dex’i tanımıyorduk. Tıpkı gerçek Arlo’yu tanımadığımız gibi.”

Foster bu karşılaştırma karşısında kaskatı kesildi. “Ne oldu?”

“Dex ve ben yıllardır birlikteyiz.” Foster’ın sorusuna cevap vermedi ama benim için hikâyeye devam etti. “Babamın öğrenip durumumuzu daha da kötüleştirme riskini almak istemedim, bu yüzden bunu bir sır olarak sakladık. Başlangıçta Dex gizlice dolaşmamızın nedeninin Foster olduğunu düşündü. Evliliğimizde mutsuz olduğumuzu ama Kadence için birlikte kaldığımızı düşünüyordu. Ama bu sırrın sonsuza dek başımızda kalmasına izin veremezdim.”

Bu da ona şantajı anlattığı anlamına geliyordu.

“Babam ölmeden yaklaşık altı ay önce Dex’e gerçeği söyledim,” dedi. “Ona yalan söylediğim için pek mutlu olmamıştı ama üstesinden geldik. Sonra babam öldü ve biz özgür kaldık.”

Özgür. Foster’ın kullandığı terimin aynısıydı.

“Tüm bunlar Montana’ya gözyaşları içinde gelmene nasıl yol açtı?” Foster sordu. Vivienne’in bana hikâyenin arka planını anlatmasına izin vererek sabırlı davranmıştı ama bu sabır giderek azalıyordu.

Vivienne’in omuzları düştü. “Dex taşınmak istemiyor. Bu noktada taşınmayı resmen reddetti. Bu konuda o kadar çok kavga ettik ki sayısını unuttum.”

“Bana bunu söylememiştin,” dedi. “Sadece direndiğini söyledin.”

“Burada olman gerekiyordu,” dedi ona.

Benimle birlikte.

“İşini değiştirdiği için üzgündü,” diye devam etti Vivienne.

Foster alay etti. “Houston merkezli bir teknoloji şirketi için uzaktan çalışıyor. Ev ofisinin adresi dışında işiyle ilgili hiçbir şey değişmeyecekti.”

“Biliyorum.” Vivienne ellerini kaldırdı. “Ama ne olursa olsun ne zaman taşınma konusunu açsam kavga ediyorduk. Kadence için en iyisinin bu olduğunu söylememe rağmen, sana uyum sağlamak için taşınmamdan hoşlanmadı.”

Foster çenesini sıktı. Bana Dex’in iyi bir adam olduğunu söylemişti ama vücuduna yayılan gerginliğe bakılırsa bu fikrinin değişmekte olduğunu düşünüyordum.

Vivienne, “Taşınmak istememesinin asıl nedeni Vegas’tan ayrılamaması,” dedi.

“Ayrılamıyor mu?” Foster sordu.

Vivienne titrek bir nefes aldı, sonra öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. “Dex bir bahisçiyle anlaşmış. Bir at yarışma büyük para yatırıp kaybetmiş. Hiçbir fikrim yoktu. Ama anlaşılan babam öğrenmiş.”

Foster öne doğru eğildi.

“Babam Dex’le birlikte olduğumuzu biliyordu. Nasıl ya da ne zaman öğrendiğini bilmiyorum ama biliyordu. Bu yüzden Dex’e yaklaştı.”

Foster, “Ve ne yaptı? Onu tehdit mi etti?” diye sordu.

Vivienne başını salladı. “Hayır. Babam sadece Dex’e daha fazla para kazanma şansı sundu. Seninle boşanmamıza asla izin vermeyeceğini söyledi, bu yüzden Dex’in benim bir parçam olması, aynı zamanda zengin olacağı anlamına da geliyordu.”

“Lanet olsun.” Foster bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Dövüşler. Dex dövüşlere bahis oynuyordu, değil mi?”

“Evet. Babam onu bir yeraltı dövüşüne götürdü ve o zamandan beri gidiyor. Ona şantajla ilgili gerçeği söylediğim zaman başladı. Belki de en başta gitmesinin nedeni bana kızgın olmasıydı. Bilmiyorum. Ama o yasadışı dövüşler hakkında ona anlattığım her şeyi bilmesine rağmen Dex babamla gitti. Başlarda iyiydi. Bahislerinin çoğunu kazandı.”

“Çünkü Arlo ona tam olarak kime bahis oynayacağını söylüyordu.” Foster’ın çenesi titredi. “Lanet olsun. Sonra o yaşlı piç öldü.”

Vivienne bu son yorum karşısında irkilmedi bile. Foster’ın Arlo’nun adına ilk kez küfrettiğinden şüpheliydim. Oda sessizliğe gömüldü. Vivienne’in açıklama yapmasına gerek yoktu. Hepimizin aklında aynı şey vardı. Arlo öldüğünde Dex kimin üzerine bahse gireceğini bilemezdi.

“Ne kadar dipte, Vivi?” Foster sordu.

“Neredeyse üç milyon dolar.” Yutkundü. “Sürekli kaybediyordu. Borç almaya devam etti, büyük kazanacağına söz verdi. Arlo ona dövüşmeyi yeterince öğretmişti, yani bu sadece bir zaman meselesiydi. Sadece kaybettiği bir döneme girmişti.”

Üç milyon dolarlık bir kaybetme dönemi. Bu aptala kim para verip duruyordu? Foster’ı inceledim, patlayıp patlamayacağını görmek için bekliyordum. Yüzü granit gibiydi. Fırtınalı gözleri öfkeliydi. Yine de konuşmak şöyle dursun, nefes bile almıyordu.

“Dex evini sattı. Kadence buraya geldikten sonra benim yanıma taşındı,” dedi Vivienne.

“Bu ona en azından biraz zaman kazandırır, değil mi?” diye sordum. “Ne kadar ödedi?”

Vivienne'nin bakışları tekrardan halıya kaydı. "O... şey, borcunu ödemedi. O parayı aldı ve başka bir dövüğe yatırdı."

"Orospu çocuğu." Foster ayağa fırladı ve şömineye doğru yürüyerek kollarını şömineye dayadı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Senin dövüşün üzerine bahse girdi."

"Tabii ki girdi," diye mırıldandı Foster. "En azından bunu kazanma ihtimali var."

Vivienne yüzünü buruşturdu. "Savage'ın kazanması için bahse girdi. Oranlar ikiye bir. Sen favorisin."

O hâlde Dex daha büyük bir ödeme alacağı umuduyla Savage'a oynamıştı. Foster muhtemelen kazanacak olsa bile.

Foster doğruldu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Bilmiyordum." Vivienne'in kahverengi gözleri daha fazla yaşla doldu. "Bu sabaha kadar bilmiyordum. Adamın biri eve geldi ve Dex'i tehdit etti. Mutfaktaydım, kahvaltı hazırlıyordum. Bağışmalar ve gürültüler duydum. Oturma odasına gittiğimde Dex yerde diz çökmüştü. Adam kafasına silah dayamıştı. Ya Dex'ten parayı alacağını ya da öleceğini söyledi. Ona ekstra motivasyon vermek için önce beni öldüreceğine dair yemin etti. Ve bunu Dex'e izletecekmiş."

Nefesim kesildi.

Vivienne titriyordu. "Toparlandım ve oradan ayrıldım."

Foster donakalmıştı, boş gözlerle şömineye bakıyordu. Omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar kaskatıydı.

"Üç milyon dolar mı?" diye sordum.

"Evet." Bir damla gözyaşını düşmeden yakaladı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Evî satıp yarısını Dex'e verebilirim. Arabamı satarım. Angel'inkini de satarım. Dex'e paravan olan adam her şeyi tasfiye etmem için bana zaman verir diye umu-

yorum ama emin değilim. Dövuşten hemen sonra ödeme yapılmasını bekliyorlarmış gibi geldi.”

Dövuş iki hafta içindeydi. Bu süre içinde mülkleri satamazdı.

“Dex’in borç aldığı adam kim?” diye sordu Foster.

“Tony Sabbatini.”

“Tanrım.” Gözlerini kapattı.

“Tony Sabbatini kim?” Gözlerim ikisinin arasında gezindi.

“Ödeştiğiniz bir adam,” dedi Vivienne sessizce. “Babamın hain tanıdıklarından biri.”

“Sana parayı vereceğim,” dedi Foster. “O zaman bu işi hallederiz.”

“Geri ödeme yapmamız gereken kişi...” Yüzü soldu. “Dex parayı almayacak. Senden ödünç almamızı önerdim bile.”

“O tam bir aptal,” diye patladı Foster.

“Kıskanıyor,” dedi. “Kabul etmiyor ama seni kıskanıyor. Hayatının geri kalanında sana borçlu yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyledi.”

Foster çenesini kaldırdı. “Bu onun seçimi.”

“Bu benim peşime düşmeleri anlamına gelse bile mi?” diye sordu. “Özür dilerim. Kızgın olduğunu biliyorum. Ben de kızgıyım. Ama, Foster... Onu seviyorum.”

Onun sevgisi ve Dex’in gururu ikisinin de ölümüne neden olabilirdi.

Midem düğümlendi.

Foster’ın elleri yumruk oldu. “Benden ne yapmamı istiyorsun, Vivienne?”

Çenesi titriyordu. Kelimeyi fısıldamasına rağmen bir silah sesi kadar gürültülüydü.

“Dövuşü kaybet.”

Beşinci Raunt

25. Bölüm

Foster

Otel süitimizin yerden tavana kadar uzanan tertemiz pencere-
lerinin ardında, Las Vegas şeridi gün boyunca hareket-
leniyordu. Dünyanın dört bir yanından insanlar Vegas'ın ya-
rattığı heyecanı yaşamak için buraya geliyordu. Şahsen burası
bana hiçbir zaman çekici gelmemişti.

Her zaman çevredeki manzarayı, çöl manzarasını ve kaya-
lık platolar üzerinde gün batımının canlı renklerini tercih et-
miştim. Turistler bu devasa kumarhanelerin ışıltısına ve göste-
rişine sahip olabiliyorlardı. Kumar makineleri denizinden gelen
çan seslerinin ve şingirtıların tadını çıkarabiliyorlardı. Burada bir
gece geçirdikten sonra eve dönmeye hazırdım.

Talia'nın kolları vücudumun etrafında kayarak göğsünü sır-
tıma yasladı. Yanağını omzuma bastırmadan önce sırtımı öptü.
Sessizce durmuş, trafiğin caddelerde akmasını ve insanların
kaldırımlarda dolaşmaya başlamasını izliyorduk.

Geçtiğimiz dokuz gün boyunca bu şekilde çok zaman ge-
çirmiştik.

Birbirimize sarılarak. Geleceği düşünerek. Başka bir dövüşe hazırlanıyorduk. İşimizin bittiğini sanmıştım. Kazandığımı zı sanmıştım. Sanırım her şeye rağmen bir raunt daha vardı.

“Kapana kısılmış hissediyorum,” dedim.

“Biliyorum.” Bana daha sıkı sarıldı. “Üzgünüm.”

İçimi çektim. “Ben de.”

“Vivienne bu sabah ne dedi?”

“Hiçbir şey. Onunla konuşmadım, sadece okuldan önce Kadence ile konuştum.”

Vivienne’le konuşmamak tuhaftı. Evliliğimiz boyunca kaç kez kavga ettiğimizi bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Biz arkadaştık. Aramızda tutku yoktu. Belki de bu yüzden birlikte yaşamak bu kadar kolay olmuştu. İyi anlaşılan oda arkadaşlarıydık. Ortak ebeveynlerdik.

Bunca yıldır ona hiç bu kadar kızgın olmamıştım. Benden yapmamı istediği şey, beni içine soktuğu bu durum imkânsızdı.

Dövüşü kaybet.

Kızı da babasından farksızdı.

Dex hakkındaki konuşmamızdan sonra o kadar öfkelenmiş tim ki oturma odasını terk etmek zorunda kalmıştım. Yukarı çıkıp yatak odasında dört dönmüştüm. Talia yukarı çıktığında, çözülmek üzere olduğumu anlamıştı. Spor salonuna gitmek için ayrıldığımda beni sorgulamamıştı. Kadence ile geride kalmıştı. Ve Vivienne’le.

O gece görüşümdeki kırmızı sis dağılana kadar saatlerce kum torbasıyla vakit geçirmiştım. Sonra ringde tek başıma oturup ne yapmam gerektiğini düşündüm. Tarih kendini tekrar ediyordu. Yedi yıl önceydi. Ancak bu kez hayatımı mahveden Arlo Angel yerine eski karımdı.

Bir haftadan fazla zaman geçmişti ve ben hâlâ öfkeliydim.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Kafam karışık. Vivienne ile arkadaşlığımın bir daha eskisi gibi olacağından şüpheliydim.

Bakışlarımı pencerelerden ayırıp döndüm ve Talia'yı göğsüme çekerek saçlarının kokusunu içime çektim. Narenciye, hindistan cevizi ve benimmiş gibi kokuyordu. Ona ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Bana ne kadar huzur verdiğinin?

En azından bu felaketle tek başıma yüzleşmiyordum.

“Bugün ne yapman gerekiyor?” diye sordu.

“Jasper ve ben saat birde buluşacağız. Eve gidip toparlanmak ve gönderecek neyin kaldığına bakmak istiyorum. Ama Dex’le karşılaşma riskini almak istemiyorum.”

O orospu çocuğunu öldürebilirim.

Ya Kadence orada olsaydı? Ya Tony Sabbatini’nin adamları kızım oradayken eve girmiş olsaydı? Ya onun da hayatını tehdit etselerdi?

Vivienne nasıl olur da Dex’in tarafını tutmayı düşünebilirdi? Kaslarım gerildi. “Siktir, çok kızgınım.”

Talia elini sıkılı çeneme koyarak beni bıraktı. “Hadi gidip bir şeyler yapalım. Arabayla gezelim. Buradan uzaklaşalım.”

“Evet.” Bunun bir yararı olmayacaktı. Hiçbir şeyin faydası olmayacaktı. Yine de alnından öptüm ve beni duşa götürmesine izin verdim.

Talia bu hafta benim mucizem olmuştu. Söyleyecek fazla sözüm yoktu. Söylediğim her şey öfkeden oluşuyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden içime kapanmıştım. Buna rağmen Talia yanımda kalarak bana destek oldu.

Huysuz bir piç olduğum için bunu orgazmlarla telafi etmeye çalıştım. Onu duşa duvara karşı becerdim. Çılgık atıp sikimin etrafında dağılana kadar onu zorladım. Sonra suyu kapatıp onu bir havluya sarmadan önce saçlarını ve vücudunu yıkadım.

Lavaboda nemli saçlarını tararken ona, “Seni seviyorum,” dedim.

“Ben de seni seviyorum.” Aynadan bana gülümsedi. “Neye karar verirsen ver, seni seviyorum, bebeğim.”

Omzuna bir öpücük bıraktıktan sonra dolaba gidip kot pantolon ve düz gri bir tişört giydim. Talia saçını kurutmayı bitirdi ve kot pantolonuyla siyah bir atlet giydi. Sonra süitten çıkarak birinci kata doğru yola koyulduk.

Vegas’a dün gece geç saatte uçmuştuk. Çok fazla uykusuz gece geçirmiştik ve kiralık arabayı alıp otele gittiğimizde çok yorgun düşmüştüm. Süite yerleşmek, bir süre Talia’nın içine gömülmek ve uyumak istiyordum.

Lobi kalabalıktı. Pazartesi gecesine bile bir izdiham vardı ve burası cumartesi günü dövüşün yapılacağı otel olduğu için resmim çeşitli ekranlarda yamp sönüyordu. Sonunda asansöre ulaşana kadar neredeyse bir saat boyunca imza dağıtmıştım.

Dün gece havamda değildim ve bu sabah da olmadığımından emindim, bu yüzden Talia ve ben dışarı çıkarken çenemi aşağıda tutarak bir şapka ve bir çift güneş gözlüğü taktım.

Vale beni fark ettiğinde gözleri büyüdü. Ben homurdanırken Talia elimi sıktı. Bu yüzden gülümsedim, çocuğun elini sıktım ve o Tahoe’muzu almak için acele ederken park fişimi imzaladım.

İçeri girdiğimiz anda nefes aldım. “Vegas’tan nefret ediyorum.”

“Burayı sevdiğini sanıyordum.”

“O Montana’da yaşamadan önceydi.” Elini tutup öpmek için dudaklarıma götürdüm. Kahve ve kahvaltılık sandviç almak için Starbucks’ın arabaya servis bölümüne geçtik, ardından şehir dışına çıktık. Kalabalıktan ve trafikten uzağa. Sadece... uzaklara.

Şehre döndüğümüzde neredeyse iki saat geçmişti. Otele geri dönmeyi planlamıştım ama bir çıkıştan geçerken Talia bana dönmemi işaret etti.

“Şuradan dön,” dedi.

“Tally, hayır.” Gerildim. Bu bizi Angel’ın evine götürecek olan çıkıştı. Bu yoldan gitmemiz için başka bir neden yoktu.

“Lütfen,” dedi ben yavaşlamayınca. “Onu görmek istiyorum.”

İç çektim, onu bundan mahrum edemezdim. Vegas’a benim için gelmişti. Belki de buradayken savaşıması gereken kendi şeytanları da vardı. Böylece Angel’ın Yeri’ne doğru giden yoldan ilerledim, her dönüşte kanım korku ve nefretle kaynıyordu. Ta ki spor salonunun otoparkında birkaç arabanın yanına park edene kadar.

Bu lanet yer. Bir zamanlar bir sığınaktı. Sonra hapishaneye dönüşmüştü. Vivienne dışında kimse bu binadan nefret ettiğimi bilmiyordu. Rol yapmıştık. Arlo’yla iyi ilişkiler kuruyormuş gibi davranmıştık.

Talia cipten inmek için hiçbir harekette bulunmadı, ben de bulunmadım. Bunun yerine ön camdan binanın duvarına baktık. Beyaz boya sabah güneşinin altında neredeyse kör ediyordu. Her zaman çok parlak bir renk olduğunu düşünmüştüm ama Arlo beyazda ısrar etmişti –içte ve dışta– çünkü temizdi.

Kirli ruhunun aksine.

Birkaç yıl önce Vivi onu yeni bir kat atmaya ikna ettiğinde bile, sadece beyaz kaldığı ve otoparkı çevreleyen duvara dokunmadığı sürece kabul etmişti. Şu anda dikkatim o duvardaydı. Talia’nın da.

O soluk beyaz yüzeye gökkuşağının her renginden kalın çizgilerle boyanmış bir çift devasa melek kanadı vardı.

Talia, “Bu kanatları Vivienne’in annesi yaptı,” dedi. “Muhtemelen bunu biliyordur.”

Başımı salladım. Onları göğüs kanserinden ölmeden önceki yaz yapmıştı. “Evde, Kadence’in onların arasında durduğu bir fotoğraf var.”

Vivi’nin en sevdiği fotoğrafı.

Arlo’nun bu duvarı boyamaması konusundaki uyarısı anlamsızdı. Vivi o kanatları asla silmeyecekti. Bunun yerine, planı sadece çekip gitmekti. Yeni sahibi kanatları sonsuza dek saklayacakmış gibi davranmaya devam edecekti.

Vivienne’in Quincy’ye taşındıktan sonra buraya geri döneceğinden şüpheliydim. Annesinin fiziksel hatırasının kaybolduğunu görmek çok zor olurdu.

“Söylemedi ama bence Vivienne’in bir parçası burada kalmamızı istiyor,” dedim. “Vegas’ta.”

“İstedğin bu mu?” Talia sordu.

“Hayır.” Montana bu kış kalıcı bir etki bırakmıştı. Eden ailesi de öyle. Benim geleceğim Quincy’deydi. Vivienne tartışmazdı çünkü bu benim için çok önemliydi.

“Ona çok kızgınım.” Azı dişlerim birbirine sürtündü. “Sevdiği insanlar için en uç noktalara kadar gidiyor. Çok ileri gittiğinin farkında değil.”

Tıpkı Arlo’nun bizi evliliğe zorlamasına izin verdiği zamanki gibi. Bu onun için değildi. Benim için olmadığma da eminim. Bunu Kadence için yapmıştı. Vivienne benim için Montana’ya taşınacaktı. Kadence için.

Ve Dex’e âşık olduğu için dostluğumuzu feda edecekti.

“Vivienne’in annesi onu durdurmak için burada olsaydı Arlo sana şantaj yapar mıydı acaba?” dedi Talia.

“Bilmiyorum, aşkım.”

“Ben de.” Talia kapıyı açtı ve cipten dışarı çıktı.

Derin bir nefes alıp onu takip ettim, kaputun önünde onunla buluştum ve elini tuttum. Sonra birlikte spor salonuna girdik.

Angel'ın Yeri kare bir kutudan ibaret bir binadan başka bir şey değildi. Bir bakıma Quincy'de satın aldığım binaya çok benziyordu ama üç katı büyüklüğündeydi. Bir daire yerine iki ofis vardı.

Birini Arlo tutmuştu ama nadiren masasının başına otururdu. Orayı ben de dahil olmak üzere dövüşçülerle kapalı kapılar ardında yaptığı görüşmeler için kullanıyordu. Benden para istediğinde olduğu gibi kimsenin duymasını istemediği işler için.

Vivienne'in ofisi, spor salonuna bakan iki büyük cam penceresi olan iki ofisten en büyüğüydü. Pencereleeri bugün karanlıktı.

Odanın içinde üç boks ringi eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Ortadaki ringde iki genç adam vardı, biri yumruklarını alıştırırken diğeri minderleri tutuyordu. Uzak duvar boyunca serbest ağırlık sıraları ve üç sabit bisiklet vardı.

"Pek bir şey değişmemiş," dedi Talia.

"Hayır, pek değişmedi." Elini çekiştirerek onu minderlerin olduğu açık bir bölüme doğru götürdüm.

"Aynı kokuyor. Ter, kauçuk, çamaşır suyu, metal ve kolonyaya gibi."

Arlo'nun parfümü. O gitmişti ama kokusu duvarlara sinmişti.

Elimi bıraktı ve yavaş bir daire çizerek döndü. Sonra yeri işaret ederken ağzında bir gülümseme belirdi. "Tam buradaydı. Seni ilk gördüğümde oturduğum yer burasıydı."

"Kapıdan girdiğin anda seni fark ettim." Dirseğine uzandım ve onu kendime çektim. Son dokuz gündür ona sarılarak hayatta kalmaya çalışıyordum. Ulaşabildiğim bir mesafede olduğu her an kollarımdaydı.

"Bugün çok sessiz." Talia etrafına bakındı, etraf temiz ve boştu.

“Saat daha erken.” En yoğun saatler genellikle öğleden sonraları ve akşamları olurdu. İnsanlar dersler ve antrenmanlar için o saatlerde gelirlerdi. Angel’ın Yeri’nin sosyal yönü de en az dövüşün kendisi kadar bağımlılık yapıcıydı.

Burada belirli bir ders programı yoktu. Erkekler de kadınlar da çalışmak istedikleri zaman gelirlerdi. Ve genellikle burada onları çalıştırmaya hazır başka bir kişi olurdu.

Çoğunlukla boks ve ilgilenenler için biraz da dövüş sanatları öğretilirdi. Alistirmalar her şeyin üzerine inşa edildiği temeldi. Benim gibi, doğru tekniği öğrettiğinden emin olduğum eğitmenler vardı. Ama bir dövüşçüyü harika yapan şey, bu teknikleri geliştirmek için harcanan zamandı. Ringde geçirilen zaman paha biçilemezdi.

Eğer daha iyi olmak istiyorsanız, sizden daha iyi olan insanlarla dövüşmeniz gerekirdi. Sizi zorlayan insanlarla. Ve uzun yıllar boyunca, en çok zorlayan adam bendim.

Hiç harcayacak enerjim kalmış mıydı? Yoksa gücümü mü tüketmişim?

Soyunma odasından bir adam çıktı. “Foster?”

“Selam.” Çenemi kaldırdım. Adı neydi? Bugünlerde çok fazla genç adam girip çıkıyordu. Arlo’nun ölümünden sonra takip etmeyi, görünüşümü korumayı bırakmışım.

Burada antrenman yapmayı bile bırakmışım. Jasper’ın spor salonu olan bir arkadaşı vardı. Bu öğleden sonra onlarla orada buluşacaktım. Arlo’nunki artık tarih olmuştu. Vivienne’i burayı işletmesi için bırakmışım. Ve Dex’le hayatına devam etmesi için.

“Sizi buralarda görür müyüz diye merak ediyordum.” Adam elini uzattı, teni bronzlaşmış ve yüzünde parlak bir gülümseme vardı. “Cumartesi günkü dövüşü dört gözle bekliyorum. Hazır mısın?”

“Umarım.” Zorla gülümsedim.

Ya gelmeseydim? Ya dövüş olmasaydı?

Ya arkama bakmadan gidebilseydim?

“Egzersiz yapmaya mı geldin?” Bir ringi işaret etti.

“Hayır. Sadece uğramak için geldim. Bir göz atmaya.”

“Biz de gitsek iyi olur.” Talia ona nazik bir gülümsemeyle baktı. “Jasper’la buluşmaya geç kalmak istemezsin.”

“Vale mi?” diye sordu adam. “Hâlâ seninle birlikte mi çalışıyor?”

“Evet.”

Adam ağzını açtı ama lafı uzatmasına fırsat vermeden elimi uzatıp tekrar tokalaştım. Adam bizi çıkışa kadar takip ederken, “Seni görmek güzel,” dedim.

“Evet, evet. Seni de dostum. Cumartesi günü orada olacağım.”

“Minnettarım.” El sallayarak Talia’nın dışarı çıkması için kapıyı açık tuttum, ardından cipe doğru ilerledik.

“Son kez,” dedi.

Başımı salladım. “Son kez.”

Ne olursa olsun, Angel’in Yeri’ne bir daha dönmeyeceğimi iliklerime kadar biliyordum. Belki de bu yüzden durmamız için ısrar etmişti.

Bir veda.

Her şeyi başladığı gibi bitirmek için.

Talia ve ben.

“Bir şeyler yemelisin,” dedi.

“Aç değilim.” Şu anda hiçbir şey kulağa hoş gelmiyordu. Talia’nın mutfağında yapılan bir yemek dışında hiçbir şey. Ya da Knuckles’ta bir akşam yemeği.

“Çizburger istiyorum,” dedi.

“Hayır, istemiyorsun.” Kısık sesle güldüm. “Sana bir çizburger almamı istiyorsun, muhtemelen iki tane ve sen yiyemediğinde ben yiyeceğim.”

Kıkırdadı. “Belki.”

Günler sonra ilk kez gülebildim. “İğger antrenman sırasında Jasper’ın üzerine kusarsam suçu sana atarım.”

“Takım için bir tane almaya razıyım.”

Takım. “Biz bir takımız. Sen ve ben.”

“Dövüş konusunda ne yapmak istiyorsun?” Bu soruyu bana ilk kez soruyordu. Baskı yapmak yerine bana zaman vermişti.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “En son bu olay olduğunda seninle konuşmamıştım. Bana ne yapacağımı söyle.”

“Yapamam.” Hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı.

“O zaman sana çizburger ısmarlamıyorum.”

Talia’nın kahkahası arabayı doldurdu ve öfkenin, hayal kırıklığının bir kısmı hafifledi. Cumartesi günü ne olursa olsun, buradan bu kadınla ayrılacaktım.

“Ben Jasper’la buluşmaya giderken seni otele bırakmamı ister misin? Yoksa izlemek mi istersin?” diye sordum.

“İzlemek istiyorum.”

“Doğru cevap.”

Çizburger yemek için bir restoranda durduk. O birini, ben de diğerini yedikten sonra spor salonuna gittik. Jasper burada antrenman yaparken gördüğüm bir grup adamla birlikte bekliyordu.

Arlo’nun mekânından farklıydı. Onun bıçağı daha derine saplamaya hazır hayaleti arkamda dolaşmıyordu. Burada rahatlayabilirdim. Omzumun üzerinden bakmayı bırakabilirdim.

Arlo’nun ölümünden sonra ortamın değişmesini öneren Jas-

per olmuştu ve bir kez daha duygularımla doğrudan bağlantısı olduğunu kanıtlamıştı.

Birkaç dakikalığına esnemek için ringde ona katıldığımda, “Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim.”

“Yalancı.”

“Basın saçmalıklarından nefret ettiğimi biliyorsun. Beni geriyor.” Özellikle de Scott Savage gibi boşboğaz bir pislikle.

Bu doğrudu ama hikâyenin sadece bir parçasıydı. Jasper’a hayatım pahasına güveniyordum ama ona Vivienne ve Dex karmaşasından bahsetmemiştim. Öfkeden kudururdu ve odaklanabilmesi için ona ihtiyacım vardı. Birimizin dövüşe konsantre olması gerekiyordu.

Bunu ona daha sonra anlatacaktım, olanları sindirdikten sonra. Ne yapacağıma karar verdikten sonra.

“İlk basın etkinliğin ne zaman?” diye sordu.

“Yarın.” Haftanın geri kalanında programıma çeşitli etkinlikler ekleyecektim, hepsi de bu hafta sonu dövüşe kadar uzanıyordu. Perşembe günü ajansım ve menajerimle yeni bir sözleşme hakkında konuşmak için toplantılarım vardı. Cuma günü tartı günüydü.

Bugün antrenman yapmam gerekiyordu. Bu yüzden yere vurup ayağa fırladım, ringin kenarına doğru yürüdüm ve ringin hemen ötesinde bir sandalye çekmiş olan Talia’yla konuşmak için eğilirken halatlara yaslandım. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Her şey yolunda.” Başını salladı. “İşini yap. Benim için daha sonraya biraz enerji sakla.”

Sırıttım. “Belki birazdan da fazlasını saklarım.”

İki saat sonra terden sıırılsıklam olmuşum, kaslarım sıcak ve gevşekti, zihnimdeki bulanıklığın bir kısmı dağılmıştı.

Jasper spor salonundan başka adamlar da getirmişti, belki de ihtiyacım olan şeyin yanmak olduğunu hissetmişti. Antrenman üstüne antrenman yapmıştım. Çoğunda fazla rekabet olmamıştı ama son maçım Jasper'ın kendisiyle olmuştu ve beni oldukça zorlamıştı.

“Kendini sona sakladın, ha?” Bir şişe su içerken onunla alay ettim. “Çıkmadan önce nefesimin kesildiğinden emin olmak istedin.”

Jasper sırttı, bir elini terli, siyah saçlarında gezdirdi. “Planım buydu ama bugünkü hızınla buna gerek kalmadı. Kaç tane vücut darbesi indirdin? İki mi? Üç mü? Savage seni canlı canlı yiyecek.”

Benimle alay ediyordu. İşe yarıyordu.

“Tam bir pisliksin.” Ellerimi kalçalarımın koydum, göğsüm gülmekten titriyordu. “Üçten fazla indirdim.”

“Yedi,” dedi Talia oturduğu yerden. Kucağında çantasından çıkardığı bir kalem ve not defteri vardı. Kâğıdı kaldırıp görmem için havaya kaldırdı.

Çetele işaretleriyle dolu bir sayfa. Antrenman turlarının her biri için bir satır.

“Gördün mü?” Jasper'a sırttım.

“Ben kaç tane yaptım, Talia?” diye sordu ona.

“Hmm... dokuz.”

“Kahretsin.” Jasper ve izleyen tüm çocuklar kahkahalarla ortalığı inletiyorlardı.

“Bu paha biçilemez.” Jasper omzuma vurdu. “Onu yanımda tutacağız.”

Gözlerimi Talia'ya kilitledim, gülümserken gözlerindeki ışıltılı maviler dans ediyordu. “Evet, öyle yapacağız.”

Bu dövüşle ilgili tüm şüphelerim, endişelerim ve korkularım yok olmuştu. Başlangıçta ona bu dövüşü onun için kazana-

cağımı söylemiştim. O benim motivasyon kaynağımdı. Geçmişimiz tutulmamış sözlerle yeterince doluydu. Buna bir yenisini daha eklemeyecektim. Bu yüzden ona el sallayarak yaklaştım, halatlarda buluştuk ve çömeldim.

“Bu dövüşü kaybetmeyeceğim,” dedim sadece onun duya-bileceği kadar alçak sesle.

Bir elini kalbine bastırdı. “Hayır, kaybetmeyeceksin.”

Sanki kararımın bu olacağını başından beri biliyordu ama bunu anlamam için bana zaman vermişti. Dex’in parası ve Vivienne’in durumu... Bundan kurtulmanın bir yolu vardı. İki-sinin de hoşuna gitmeyebilirdi ama şikâyet edemezlerdi. Yaptıklarından sonra olmazdı. Dex ve gururu siktir olup gidebilirdi.

“Bunun geri kalanını çözeceğiz,” dedim.

“Sen kazandıktan sonra.”

“Senin için.”

“Zaten kazandın, bebeğim.” Talia yanıma uzandı, parmak uçları kaburgalarımındaki Garnet Flats dövmesini okşadı.

Geleceğimizin zihnimde parlaması için tek bir dokunuş yetmişti.

Garnet Flats. Ailesinin çiftliğinde inşa edilmiş bir ev. Sevgi ve kahkahalarla dolu bir ev. Bu gece otelde her sabah aldığı haplar hakkında konuşacaktık. Eğer hazırsa, onlar çöpe gidecekti. Hayalimizdeki evi çocuklarla dolduracaktık. Kadence’ı abla yapacaktık. Ve ben de hayatımın sonuna kadar bu kadına tapacaktım.

“Bu dövüşü benim için kazanma,” diye fısıldadı. “Bunu *kendin* için kazan.”

Bu dövüşü asla kaybetmemem gereken kişi için kazanacaktım. “O zaman işim biter ve emekli olurum.”

“Ama henüz değil.”

Sırıttım. “Henüz değil.”

26. Bölüm

Talia

Arena gümbür gümbürdü. Her yönden ışıklar parlıyordu. Müzik gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Belki de bu sadece kalbimdi.

“Kusacağım.” Kendi kendime fısıldama zahmetine bile girmedim. Etrafımdaki herkes ayaktaydı, gülüyor ve konuşurken seslerini duyurabilmek için bağırıyorlardı. Kalabalık bu gösterinin tadını çıkarıyordu.

Bu arada on iki bin kişilik bir komplekste gerçekten yerinde oturan tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

Ellerim titriyordu. Şakaklarımda ter birikmişti ve sebebi sıcaklık değil; öfkeydi. Beton, bira ve arkamdaki tıraş losyonunu fazla kaçırmış adamın kokusunu içime çekerek nefes aldım.

Benimkinin yanındaki sandalyeler, her iki yanda birer tane, boştu. Foster bu gece ailesini davet etmişti ama onlar gelmemeyi tercih etmişti. Annesi kavgalarımın çok şiddetli olduğunu söylemişti. Babası ise evde televizyondan daha iyi izleyebileceklerini söylemişti. Reddettikleri için minnettardım çünkü bu gece iyi bir arkadaş olamayacaktım. Ayrıca, onları gelecek hafta eve uçmadan önce görecektik.

Bu yüzden tek başıma oturdum, dizlerimi sallayarak ön sıraların boş kalması için dua ettim. Pek olası değildi ama yabancılarla havadan sudan konuşma fikri endişemi artırıyordu, sandalyeleri düşünmemeyi tercih ettim.

Sağ tarafımda, siyah takım elbiseli kel bir adam konuşmasına dönmeden önce elini salladı. Foster'ın temsilcisiydi. Onunla perşembe günü bir toplantıda tanışmıştım. Foster'ın menajeri de muhtemelen yakınlarda dolaşıyordu.

İnsanlar yanımdan geçerken gülümsemeye bile zahmet etmedim. Gülümseyemeyecek kadar gergindim. Foster iyi miydi? Geriniyor ya da ısınıyor muydu? Yeterince su içiyor muydu?

Dün sabah tartılmıştı ve o zamandan beri su içiyordu.

Son dört gün için yoğun demek hafif kalırdı. Vegas'a geldiğimizden beri Foster farklı bir moda geçmişti. Daha sıkı çalışıyordu. Kendini daha çok zorluyor, daha çok odaklanıyordu. Basın toplantıları ve görüşmeler yapıyordu.

Tüm bunlar boyunca onun yanında kalmıştım. Ne zaman onu rahat bırakmayı teklif etsem, elimi tutmuş, sözsüz bir şekilde beni yakınında tutmuştu. Ben de yanında kalmış, sevdiğim adamın son profesyonel dövüşüne hazırlanışını huşu içinde izlemiştim. Bu dövüş kariyerinin doruk noktasında yer alacaktı. Eğer üzgünse, Foster bunu belli etmemişti.

Bu geceki dövüşe odaklanmıştı. Konsantrasyonunu bozan tek şey Kadence'ı aramak olmuştu. Bir de gece geç saatlerde, karanlıkta, Las Vegas ışıkları otelimizin penceresinden içeri süzülürken, kendini bedenimde kaybedip serbest bıraktığında.

Bu bir sondu.

Ve bir başlangıç.

Dizlerimi daha hızlı salladım. Bundan pişman olacak mıydı? Bu enerjiyi özleyecek miydi? Enerji binanın içinde titre-

şiyor, her şeyin merkezinde toplanana kadar duvardan duvara sığıyordu.

Boş olsa bile sekiz kenarlı ring göz korkutucuydu. Tribünlerin en üst katlarında oturanlar aksiyonu tepelerinde asılı duran devasa ekranlardan izleyeceklerdi. Ailem de dahil olmak üzere milyonlarca insan kendi evlerindeymiş gibi maçı izleyeceklerdi.

Ben de burada, en ön sırada, oturup canlı yayında kusmamayı umacaktım.

MCAT'e girmeden önce bile bu kadar gergin olmamıştım. Quincy Hastanesi'ndeki ilk günümde bu kadar gergin olmamıştım. Yıllar önce o bebeği doğurturken de bu kadar gergin olmamıştım.

Karnıma bir ağrı girdi ve gözlerimi kapatıp baş dönmesinin hafiflemesini diledim. Gözlerimi açtığımda, daha önce yerime kadar eşlik eden genç adam Chase bana doğru yürüyordu. Foster'ın menajerinin asistanı ya da öyle bir şeydi. Foster'ın bir şeye mi ihtiyacı vardı?

Öğleden sonra ve akşamın çoğunu soyunma odasında geçirmiştim. Duvara yaslanmış, Foster'la konuşmak için peş peşe insanlar gelirken yolundan çekilmek için elimden geleni yapmıştım. Sonra zaman geçmiş, salon açılmış ve insanlar tribünlere akın etmeye başlamıştı. Gitmeden önce Foster bana uzun bir veda öpücüğü vermişti.

Chase'in elinde bir not defteri ve kalem vardı. Gülümsemesi genişti, bu işin her dakikasını seven bir çocuk olduğu belliydi. Onun dizginlenemez heyecanına imreniyordum. Gösterinin tadını çıkarmak için zihnimde çok fazla korku çalkalanıyordu.

Foster kaybederse, bu yıkıcı olurdu. Onun için böyle bir hayal kırıklığı istemezdim. Buraya gelmek için yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. Verdiği onca karardan sonra olmazdı.

Chase omzunun üzerinden baktı ve ben de bakışlarını takip ettim.

“Ne?” Nefesim kesildi ve ayağa fırladım.

Lyla koşarak yanıma geldi, sarılmak için kollarını açmıştı. Arkasında, Eloise’in ağzı açık kalmış, her şeyi anlamaya çalışıyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” Kız kardeşime sıkıca sarılarak sordum.

Eloise de grup kucaklaşmasına katıldı. “Foster yalnız oturmanı istemedi.”

Bu da kız kardeşlerimi yanımda oturmaları için Vegas’a uçurduğu anlamına geliyordu. Bu adamı tarif edemeyeceğim kadar çok seviyordum.

Onlara daha sıkı sarılırken, “Burada olmanıza sevindim,” dedim.

“Sen iyi misin?” Lyla sordu.

Başımı salladım. “Gerginim.”

“Siz hanımlara bir şey ikram edebilir miyim?” Sarılmayı bıraktığımızda Chase sordu. “İçecek? Yemek?”

“İçecek,” dedi Lyla.

“Ve yemek,” diye ekledi Eloise.

“Elbette.” Başını sallayıp kâğıt ve kalemi uzattı. “Bay Madden’dan.”

Kâğıda göz attım. Üst kısmı boştu ama sayfanın altında hafif bir kararma vardı, ben de bir sonrakine geçtim. Ve Foster’ın notunu buldum.

Seni seviyorum, Tally. Bana bir iyilik yap ve Scott Savage’ı kaç kere yumrukladığımı takip et.

Güldüm, not defterini kalbime bastırırken gözlerim dolmuştu.

“Ne?” Lyla sordu.

“Hiçbir şey.” Sadece Foster bu gece boş oturmamın mümkün olmadığını biliyordu.

“İçecek ve atıştırma ile döneceğim,” dedi Chase. “Başka bir şey istersen bana mesaj at.”

Başımı salladım ve o gidene kadar bekledim. Gözden kaybolduğunda Eloise sağımda ve Lyla solumda oturacak şekilde yerime oturdum.

Lyla elimi tutarak, “O kazanacak,” dedi.

Eloise diğer elimi tuttu ve sıkıca kavradı. “Sonra da partiye gideceğiz.”

Dakikalar geçtikçe ve beklenti arttıkça kız kardeşlerime tutundum. Daha fazla insan yerlerine oturdu. Hakem Octagon’un içine girdi ve kenarda bir tur attı. Sonra ona mikrofon taşıyan ve üç kameraman tarafından takip edilen bir spiker katıldı.

“Her şey çok gerici,” dedi Lyla. “Nefes alıyor musun?”

Hayır. Biraz hava yuttum.

Arenanın ışıkları söndü. Spiker mikrofonu ağzına götürürken spot ışıkları odanın etrafında bir tur atıp Octagon’a odaklandı. “Bayanlar ve baylar, Las Vegas’tan canlı yayındayız! Vakit geldi!”

Kalabalık kükredi. Tezahüratlar spikerin sesini daha da yükseltti ve çılgınlık tüm atmosferi ele geçirdi. Bu gece programda beş dövüş vardı. Foster ve Scott Savage en sonda yer alan ana müsabaka olacaktı.

İlk dördünde oturmak acı vericiydi. Etrafımızdaki insanlar ilk dört dövüş boyunca dövüşçüleri destekleyerek tezahürat yaptı ve bağırdı. Lyla ile Eloise bir şeyler atıştırıp kokteyl içerken ben nefes almak için kendimi zorlamak zorunda kalmıştım.

Al ve ver.

Beklemek işkence gibiydi. Chase, hiçbirine dokunmadığım yiyecek ve içecekler getirmeye devam ederken Foster'ın notuna sarıldım, sonunda dördüncü dövüş bitmiş ve Octagon ana etkinlik için hazırlanmıştı.

Gözlerimi kapatarak, "İşte başlıyoruz," diye fısıldadım. *Tanrım yaralanmasına izin verme.*

Belki başka bir kadın kazanması için dua ederdi. Ama tek umursadığım şey Foster'ın o ringden çıkmasıydı. Işıklar bir tünele doğru döndü. Scott Savage maiyetindeki en az on kişiyle birlikte dışarı çıktı. Göğsünü şişirdi, bağırdı ve ringe adım atarken yumruğunu göğüs kafesine vurdu.

"Bu adamın kaybetmesi için sabırsızlanıyorum," dedi Lyla, onu duyabilmem için yakınımaya eğilerek.

"Bak." Foster başka bir tünelden çıkarken Eloise sağ tarafı işaret etti.

Taş suratlı Jasper onun yanında yürüyordu. Arkalarında soyunma odasında tanıştığım diğer adamların yanı sıra Foster'ın menajeri ve temsilcisi de vardı. Gözlerimi Foster'dan ayırmadığım için spikerin söylediklerini algılayamıyordum. Jasper dirseğini dürtüp çenesini bana doğru sallayana kadar Foster'ın odağı tamamen ringdeydi.

Foster'ın gözleri benimkilerle kilitlendi.

Seni seviyorum, diye mırıldandım.

Ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Aman Tanrım, kesinlikle televizyona çıkacaksın." Lyla güldü. "Umarım Knox bunu kaydediyordur."

Şu anda televizyonu düşünemezdim. Dikkatimi Foster'dan ayırmıyor, hakkımda ne söylediklerini umursamıyordum. Kim olduğumu bilip bilmediklerini umursamıyordum. Foster kafese girerken Savage'a kaşlarını çattı, kendi köşesine doğru yürüdü

ve sadece kalçalarındaki kasları ve kışının mükemmel yuvarlaklığını sergileyen siyah şort kalana kadar soyundu. Vücudundaki her kas belirginleşmişti. Eğilirken karın kasları geriliyor, dizinin arkasındaki kirişlerini geriordu. Kaslı kolları omuzlarını açarken yükseliyordu.

Spiker sponsorların listesini sıralıyor, hakemlerin isimlerini söylüyor ve tanıtıyordu. Foster gerindikten sonra ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak vücudunu sıcak tuttu. Bir kamera-man yakın çekim yaparken yüzünün ifadesiz olduğunu fark ettim. Gözleri kısılmıştı. Bilekleri kırmızı bantlarla kaplıydı ve parmak eklemleri eldivenle sarılmıştı.

Lütfen yaralanmasın.

“Karşınızda tartışmasız UFC orta sıklet dünya şampiyonu.” Spiker konuşurken her kelimeyi neredeyse bir şarkı gibi uzatıyordu. “Demir Yumruk. Foster Madden.”

Lyla ve Eloise alkışladılar, ayağa fırlayan binlerce insanla birlikte tezahürat yaptılar.

Foster bir kolunu kaldırıp kalabalığı selamlarken kalbim hızla çarparak ayağa kalktım. Ringin kendi yarı alanında bir tur attıktan sonra, Jasper’ın Octagon’un kenarına doğru eğilmiş olduğu köşeye döndü.

“Ve rakibimiz...”

Sonrasında ne olduğunu duymadım çünkü etrafımdaki herkes yuhalamaya başladı. Lyla ve Eloise bile ellerini ağızlarına götürmüş, beyaz şortunun kemerini düzelten Scott Savage’la dalga geçiyorlardı.

Savage tanıtım konuşması boyunca ellerini sallayarak kalabalığı coşturdu ve Foster’a sataştı.

Kalça şortu ve spor sutyeni giymiş bir kadın dev bir numarayla ringin etrafında dönüyordu. Octagon’un karşılıklı iki

kapısı açıktı ve spiker elindeki notların son sayfasını çevirirken insanlar ringden çıkmaya başladı.

İnsanlar yerlerine otururken kalabalık sessizleşti.

Televizyon ekranlarının altındaydık ve ne gösterdiklerini göremiyorduk. Baktığım da söylenemezdi. Hakem hem Foster'ı hem de Savage'ı ringin ortasına doğru alırken dikkatimi ileriye odaklanmıştı. Foster elini sıkmak için uzattı.

Savage arkasını dönüp uzaklaştı.

“Göt herif,” diye mırıldandım ve not defterimi çıkarmadan önce Savage'a ters ters baktım. Foster'ın onu kaç kez yumrukladığını takip etmek benim için bir zevk olacaktı.

Hakem başını sallarken kalbim yerinden çıkacaktı. Bir *ding* sesi alanda yankılandı ve ilk raunt başladı. İki adam da karşı karşıya gelip ringin etrafında manevralar yaptı.

Beş saniye birbirlerini değerlendirdikten sonra ilk atağı yapan Savage oldu. Foster'a özensiz ve vahşi görünen iki yumrukla saldırdı. Foster birini engelledi ve diğerinden kaçtı. Sonra Savage bir ön bacak tekmesi denedi ve Foster bunu dirseğiyle yakaladı.

Canını yakmış olmalıydı çünkü Savage raundun geri kalanında komik bir şekilde zıpladı ve köşesine geldiğinde, uzaktan bile ayağının üstünde oluşan kaz yumurtası şişliğini görebiliyordum.

Foster, Jasper'la konuşurken rahat ve sakin görünüyordu. İkinci raunda başlarken tamamen kontrol altındaydı. Ancak ben henüz not defterime bir çetele işareti koymamıştım.

“Hadi bebeğim,” diye fısıldadım.

Savage sağ koluyla bir yumruk savurdu ama boşa gitti. Foster eğildi, ıskaladı. Ayağa kalktığı anda, sağ yumruğu Savage'ın böbreğine çarpmadan önce sol yumruğu Savage'ın gözüne isabet etti.

Raunt biterken geriye doğru tökezleyen Savage'ın kaşındaki kesikten kan aktı. İki. Sayfaya iki düzgün işaret çizdim. Kafamı kaldırdığımda Foster'ın ringin ortasında durduğunu gördüm, göğsü inip kalkıyordu. Onu bekleyen Jasper'a yönelmek yerine bana bakıyordu.

Not defterini ve iki parmağımı kaldırdım.

O da bir parmağını kaldırdı.

Bu ne anlama geliyordu? Bir raunt daha mı? Bir vuruş daha mı?

Jasper'a doğru yürümeden önce göz kırptı ve sonra Jasper, Foster'ın ağızlığına biraz su fişkırttı. Merkeze dönüp hazır ola geçtiğinde Savage da ona katıldı. Alnındaki kesiğe ilaç sürülmüş ve bantlanmıştı.

Oturduğum yerde öne doğru kayarak, "Kazan bunu, Foster," diye fısıldadım.

Hakem onlara işaret verdi ve onlar da doğrudan üçüncü raunda atladılar, daireler çizerek ve kıvrılarak vuruş yapmaya çalıştılar.

Savage tüm ağırlığını vererek bir çapraz atışı yaptı. Foster'ın tek yapması gereken geriye yaslanmaktı. Savage'ın eldiveni Foster'ın burnunu zar zor sıyırdı.

Ve sonra saldırdı. Burna bir sol yumruk ve ardından çeneye bir sağ aparkat. Foster'ın solu tekrar savruldu, bu sefer Savage'ın çenesine geldi. Ardından Savage'ın şakağına çarpan sağ yumruk.

Dört yumruk ve Savage yere düştü.

Hakem, Foster'ın Savage'm üzerine atlayıp biraz daha yumruk atmasını engellemek için ileri atıldı.

Foster rakibinin üzerinde durup yere bakarken, Savage dirseğini kaldırmaya çalışsa da başaramadan yere düştü.

Nakavt. “Evet!” Doğrulduğumu bile fark edemedim ayağa kalkmıştım. Kollarım havadaydı, defteri yumruğumun arasına sıkıştırmıştım.

Lyla ve Eloise çığlık atıyor, yanımda zıplıyorlardı.

Foster, Jasper’a doğru koşup sırtına vurken gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü.

Ciğerlerim genişledi, saatler sonra ilk kez tam bir nefes alabildim. Kalbim boğazımdan dışarı fırladı. Foster’ın kazandığı açıklanırken alkışladım, tezahürat yaptım ve çılgınlığa katıldım.

Bir şampiyon. Bu adam bir şampiyondur. Benim şampiyonumdu.

Kutlama, arenanın ışıkları yanana ve üst bölümlerdeki insanlar merkezden dışarı akmaya başlayana kadar devam etti. Lyla, Eloise ve ben koltuklarımızda oturmuş, Foster’ın kapıdan geçip Octagon’dan inmesini bekliyorduk.

Birbirimize doğru koştuk. Ben ona sıkıca sarılırken kolları beni sardı. Yüzünü saçlarıma gömdü. Gürültünün arasında fısıltısını zar zor duydum.

“Biz kazandık.”

27. Bölüm

Foster

“Kadence uyudu mu?” Talia aşağıya inip, akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkadığım mutfakta bana katılırken sordu. Üzerinde benim tişörtlerimden biri vardı, ucu kalçasının ortasına ancak geliyordu. Saçları duştan dolayı ıslaktı ve yüzü parlak, yanakları kızarmıştı.

Hayatım boyunca ondan daha güzel bir kadın görmemiştim. Asla da göremeyecektim.

“Ne?” Yaklaştı. “Bu bakış da ne?”

“Hiçbir şey.” Onu göğsüme çektim. “Evet, uyuyor.”

“Kahretsin. Eve geç geldiğim için kendimi kötü hissediyorum.”

“Çalıştığını anlıyor.”

Talia yanağını göğsüme yasladı, kollarını belime doladı. “Sakın bırakma.”

“Asla.” Saçlarının tepesini öptüm.

İleri geri sallanmaya başladım, tam olarak yavaş bir dans değildi ama benimle birlikte hareket etmesine yetecek kadardı. Bugün, Vegas’tan döndüğümüzden beri Talia’nın işe döndüğü

ilk gündü. Kavgadan sonraki günlerde birbirimizden hiç ayrılmamıştık ve bu sabah işe gitmek için kalktığımda hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışmıştım.

“Bugün seni özledim.”

Bakışlarımla buluşmak için çenesini göğüs kafesimin üzerine koyarak kayd. “Ben de seni özledim. Ama evde olduğumuz için mutluyum.”

“Ben de öyle.”

Vegas tarih olmuştu. Orada geçirdiğimiz son günler vedalaşmamız için yeterli olmuştu. Dövüşten sonraki pazar günü, çoğu basın için olmak üzere toplantılarım ve randevularım vardı. Talia ve ben emekliliğimi açıklamamaya karar vermiştik. Bir süre galibiyetin keyfini sürecektik, sonra da sessizce çekip gidecektik.

İkimiz pazartesi gününü otel odamızda kutlayarak, oda servisi sipariş ederek ve günü yatakta kalarak geçirdik. Sonra salı günü, gün doğumu yürüyüşü için çöle gittik. O akşam ailemle yemeğe çıktık ve dün sabah toparlanıp Montana’ya uçtuk. Kadence eve döndüğümüz için en az bizim kadar mutluydu.

Talia’ya, “Menajerim bugün bana e-posta gönderdi ve yeni bir sözleşme istedi,” dedim.

“Sen ne dedin?”

“Hiçbir şey. Gelecek haftaya kadar onu görmezden geleceğim.” Birkaç gün daha şampiyon ol. Evde geçirdiğin bu zamanın tadını çıkar. Ardından bir sonraki adımı at.

“Hastanede ne oldu?” Saat altı gibi evde olmasını bekliyordum ama mesaj atıp bir işi çıktığını, bu yüzden geç saate kadar kalması gerektiğini söylemişti.

“Kötü bir şey olmadı, sadece yoğundu,” dedi. “Ben çıkmandan hemen önce acil servise bir adam geldi. Karısı için yıldönümü yemeği pişirmeye çalışırken elini yakmış.”

“Bu unutamayacakları bir yıldönümü olmuştur.”

“Evet, unutmayacaklar. Karısı bu konuda çok anlayışlıydı ve adam sürekli özür diledi. Çok tatlıydı.”

“Rachel’la nasıldınız?”

“Orada değildi.” Talia dün uçakta, kazadan sonra hastaneye geri dönme konusunda endişeli olduğunu itiraf etmişti. Bekleme odasındaki karşılaşmalarından beri Rachel’ı görmemişti. “Aslında izne ayrılmıştı.”

“Gerçekten mi?” Hareket etmeyi bıraktım. “Belki de en iyisi budur.”

“Onun için çok üzülüyorum. Oğlunu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yaşadığı sorunlar ne olursa olsun, o hâlâ onun çocuğuydu.”

O dehşeti düşünmek istemediğim için ürperdim.

“Hemşireler arasındaki söylentiye göre bir daha geri dönmeyecekmiş.”

Talia’nın iyiliği için bunun doğru olmasını umuyordum. “Biraz zaman ver.”

“Bugün Doktor Anderson’la uzun bir konuşma yaptım.”

“Ne hakkında?”

“Her şey hakkında.” Yanağını kalbime bastırdı, bu sallanmaya devam etmem için bir işaret. “Beni konuşmak için çağırdı. Sanırım biz yokken hemşirelerden biri ona Rachel’dan bahsetmiş. Rachel’ın bekleme odasında bana anlattıklarına kulak misafiri olmuş ve işte olmamamın nedeninin tatilde olmam değil, istifa etmem olduğunu düşünmüş.”

“Peki nasıl geçti?”

“İyiymiş.” Bana daha sıkı sarıldı. “Bana bütçe kesintilerinin benim pozisyonumla bir ilgisi olmadığını söyledi. Rachel’ın kız kardeşinin işten çıkarılmasının nedeni işinde kötü olmasıymış.”

Ben de bundan şüphelenmiştim. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Hem de çok.” Başını kaldırıp gülümsedi. Öyle ışıltı dolu bir gülümsemeydi ki odayı aydınlatıyordu. “Bana iyi bir doktor olduğumu söyledi.”

“Çünkü öylesin.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

“Bazen söylenmesi güzeldir,” dedi. “Lisans sınavım için bir tarih belirledik. Çalışma süresi de eklenince biraz çılgınca olacak ama-”

“Bir yolunu buluruz. Neye ihtiyacın varsa.”

“Bana Talia diyor. Herkes bana Talia der.” Durakladı. “Yeterince iyi bir doktor olmadığımı düşündükleri için endişelendim. Eminim ne olursa olsun, her zaman şüphelerim olacak ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Evet, yapacaksın.” Yanağımı başının tepesine yasladım, biraz daha hızlı sallandım ve bizi yavaş bir daire içinde döndürdüm.

“Senin günün nasıl geçti?”

Gözlerimi kapattım. “Dex’ten bir telefon aldım.”

Talia kaskatı kesilip elimden kurtulmaya çalıştı. Gülümsemesi kaybolmuştu ve kaşlarının arasında endişeli bir kıvrıklık belirmişti. “Ne? Ne zaman? Neden bana söylemedin?”

“Şu anda söylüyorum.” Hafifçe gülüp onu tekrar kollarıma aldım ve o kıvrılırken onu sıkıca tuttum.

Kaburgalarımı dürttü. “Başla bakalım.”

“Tamam ama galiba bu Dex’le yaptığım son konuşmaydı.”

“Ne dedi?”

“Siktir git.”

Çenesi düştü. “Ciddi misin?”

“Evet.” Başımı salladım. “Üç milyon dolardan fazla para ve tek alabildiğim bir *siktir git*.”

Kavgadan önce öfkeli bir hâlde Tony Sabbatini'yi aramıştım. Arlo'nun piç tanıdıklarından biriydi –pislik yapmaya eğimli bir pislikti– ve adamla hiç tanışmamış olsam da mafya bağları hakkındaki söylentileri duymuştum.

Tony'nin Vegas civarında iç açıcı olmayan birkaç kumarhanesi vardı. Dex, Sabbatini ailesiyle ilişkiye girerek kendini gerçekten mahvetmişti ama benim tek önemsedğim Vivienne'in güvenliğiydi. Savage'la Octagon'a adım atmadan önce bir anlaşma yapmıştım.

Üç milyon artı Dex'in benim dövüşümde kaybedeceği para. Dex'in borcunu tamamen satın almıştım. Karşılığında Vivienne unutulacaktı.

Belki Tony yine de Dex'in peşine düşerdi. Sikimde bile değildi. Kefaletini ödediğim için Dex'in egosu zedelendiyse, cehennemde çürüyebilirdi. Bunu Kadence için yapmıştım.

Kızım annesini kaybetmesin diye ona para ödemiştım.

“Dex teşekkür etmek için değilse neden aradı ki?” Talia sordu.

“Siktir git demek için.”

Kaşlarını çattı. “Üzgünüm.”

Omuz silktim. “Hayatımızdan çıktı.”

“Peki Vivienne'in?”

“Bu gece Kadence'a eşyalarını toplamayı neredeyse bitirdiğini söyledi. Kaddie, Dex'in de gelip gelmeyeceğini sordu, Vivi de ona ayrıldıklarını söyledi.”

“O zaman bitti.” Talia uzun bir nefes verdi. “Vivienne'le konuştun mu?”

“Hayır. Kadence ile FaceTime yaparken sadece onları dinledim.”

Vivienne'le konuşmaları, kavgadan önce olduğu gibi şimdi de gergindi. Kadence için konum bilgisi paylaşmak dışında ko-

nuşma kısa sürdü. Beni incitmişti. Çok özür dilemiş olsa da bu noktaya gelmemeliydik. Talia ve ben Vegas'tayken Vivienne Quincy'de kalmıştı. Eve döndüğümüzde uçağı değiştirdik ve o da toparlanmaya başlamak için şehre geri döndü.

Bu sabah itibariyle evimiz satışa çıkmıştı. Angel'ın Yeri de öyle.

Bunlar benim şartlarımdı. Eğer ben Dex'in borcunu ödeyeceksem, Vivienne de Vegas'tan defolup gidecekti.

Kavgadan sonra, Talia ve ben otel süitine döndüğümüzde Vivienne'i aramıştım. Gözyaşları içinde cevap vermişti. Dex'in hayatının bittiğini düşünüyordu, ta ki ben ona borcunu ödediğimi söyleyene kadar. Ona yakında taşınmasını beklediğimi söylediğimde hemen kabul etmişti.

İlerleme kaydetmiştik. Quincy'de bir yer bile almıştık.

Eloise otelde bir şeyler duymuştu. Kasabadaki yaşlı bir çift torunlarına daha yakın olmak için Missoula'ya taşınıyordu ve evlerini satışa çıkaracaklardı. Yerel telefon rehberi sayesinde Talia numaralarını bulmuş ve onları aramıştı. Bir saat sonra emlakçım alım-satım sözleşmesini hazırlıyordu.

Taşınmalarını hızlandırmak için nakit artı on beş bin dolar ödüyordum. Zor olacaktı ama zamanlama mükemmel olursa Vivienne'in kendi nakliye kamyonu geldiğinde ev boş olacaktı.

Ev beş blok ötedeydi. Kadence ev değiştirecek olsa da en azından yakın olacaktı.

"Dex'e ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Onun peşine düşme ihtimalleri var. Ama bugün beni aramış olması..." Hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. "Sadece bilmiyorum."

"Sence iyi olacak mıyız?"

Sesinde korku vardı, bu yüzden ona daha sıkı sarıldım. "İyi olacağız."

Arlo sayesinde. O işbirlikçi piç her şeye rağmen yardımcı olmuştu.

Arlo bir defter tutmuştu. Bir not defterinden daha büyük değildi ve Angel'ın Yeri'ndeki kasaya saklamıştı. Vivienne'in bunu bildiğinden şüpheliydim. Talia'yla da paylaşmazdım. İki-si de onun bağlantılarını ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

O küçük siyah defterde isimleri ve numaraları saklıyordu. Yeraltı dövüş dünyası hakkında bilgiler. Vegas'taki büyük oyuncular ve bahisçiler hakkında detaylar.

Yıllar ve yıllar sonra, o defter Arlo'nun sigorta poliçesi hâline gelmişti. Bana kitaptan bir kez bahsetmişti, bir daha da konusunu açmamıştı. Hatırlamadığından emin olduğum bir geceydi. Bir gece ona bir şişe viski hediye edilmişti ve eve götürmek yerine spor salonunda açmıştı. Çocuklar gitmiş, sadece ikimiz kalmıştık.

Ve o kitap masasında açıktı.

Yaptığı her bahis, tanıdığı her kişi küçük, düzgün yazısıyla listelenmişti. Tony Sabbatini'nin ekibiyle ilgili bilgiler üç sayfadan fazlasını doldurmuştu.

Arlo başına bir şey gelirse, şüpheli bir şey olursa, bu defterin federal yetkililere gönderileceğini söylemişti. Bilgiler güncel olmayabilirdi. Umurumda değildi. Tony'ye Arlo'nun elinde bir isim listesi olduğunu söylemiştim. Benden birkaç isim söylememi istemişti ve ben de hatırlayabildiklerimi sıralamıştım. Arlo'nun ölümünden sonra o kitabı alıp sakladım. Montana'ya benimle gelmişti.

Görünüşe göre saydığım isimler yeterli olmuştu. Tony'nin avukatı bana sadece kâğıt üzerinde var olduğundan emin olduğum bir iş için sahte bir yatırım sözleşmesi göndermişti. Ve bu sabah milyonlarca dolarlık banka havalemlerle birlikte Arlo'nun

kitabını da iyi niyet göstergesi olarak Tony'nin kendisine postalamıştım.

Şansım yaver giderse, bu iş burada bitecekti.

Belki de bittiğine inanmak aptallıktı. Yine de artık kendi bahislerimi oynuyordum. Las Vegas'tan ayrıldığım ve yakında unutulmuş, emekli bir UFC dövüşçüsü olacağım gerçeğine güveniyordum.

“Bu çok para,” dedi Talia.

“Sadece para.” Daha önemli şeyler vardı. “Ayrıca, o paraya neden ihtiyacım olsun ki? Bir doktorla evleneceğim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Evlenmek mi?”

“Eğer yüzüğünü takmaya karar verirse.”

“Bekle.” Talia'nın gözleri büyüdü. “Bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Onun gibi bir şey.” Sırıttım ve kadife keseyi bulmak için cebimi karıştırmasına izin verdim. “Bu aylardır cebimde duruyor. Geri koyabilirim. Çiçeklerle, mumlarla ve havai fişeklerle süslü bir evlenme teklifi yapabilirim. Ya da parmağına takabilirim ve mutfakta dans edebiliriz. Muhtemelen birkaç kez ayağına basarım. Sonra da seni ne kadar çok sevdiğimi söyler ve seni üst kattaki yatağımıza taşırım.”

“Bunca zamandır cebinde miydi?” diye fısıldadı.

“Sen takmak isteyene kadar.”

“Bu gece olsun istiyorum.” Elini kaldırdı, parmakları titriyordu. “Süslü bir teklifle değil.”

“Şükürler olsun.” Kutuyu açmak için mücadele ettim. Yüzük bütün gün cebimde durduğu için sıcaktı. Sonunda parmağına takmadan önce bir kez yokladım.

Her zaman olması gereken yere.

“Aman Tanrım.” Elmas, yüzüğünü havaya kaldırdığında

sessiz ışıkta parıldadı, yüzünde yine o göz kamaştırıcı gülümseme vardı. Hemen sonra ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, dudakları benimkilere değdi. “Seni seviyorum, bebeğim.”

“Ben de seni seviyorum, Tally.” Ağzımı onunkiyle birleştirdim, dilim altdudağının yanından geçti. Elim gömleğimin eteğinin altından süzölerek kalçasının pürüzsüz teninde gezindi. Sonra onu kollarıma aldım, dansı tamamen atladım ve söz verdiğim gibi onu yukarı taşıdım.

Zafer.

Son Söz

Talia

Bir ay sonra...

“**B**aba!” Kadence Eden Coffee’ye doğru koştu. Örgüsü omuzlarının arasında sallanırken yeni botları yere çarpıyordu.

Foster onu yakalamak için tam zamanında sandalyesinden kaydı ve Kadence kendini ona doğru fırlattı. “Nasıldı?”

“Çok eğlenceliydi.” Foster onun yan tarafını gıdıkladığında kıkırdadı. “Tekrar gidebilir miyiz, Talia?”

“Elbette.” Bu sabah onu çiftlikte at binmeye götürmüştüm, anında Neptün’e âşık olmuştu.

“Yarın?”

“Elbette?” Güldüm. “Yağmur yağmadığı sürece.” Ya da kar yağmadığı sürece.

Nisan ayı hava tahmini bir kumardı. Bir gün güneşli ve sıcak olabilir, ertesi gün kar fırtınası ve on beş santim kar yağabilirdi. Eğer hava güzel olursa Kadence’ı seve seve çiftliğe götürüp arenada gezdirirdim.

“Bir şeyler atıştırmak ister misin?” Foster onu yere bıraktı

“Olur.”

“Lyla’yı çağır.” Onu Lyla’nın gülümseyerek beklediği tezgâ-

ha doğru itti. Sonra bana doğru yürüdü ve eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “İyi miydi?”

“Gerçekten iyiydi. Eğlenceliydi.”

Bugün Kadence’ı çiftliğe yalnız götürmek Foster’ın fikriydi. Evime taşındıklarından beri birlikte pek çok saat geçirmiştik ama Kadence’la baş başa kaldığımız zamanlar nadirdi. O da birkaç saat yalnız kaldıktan sonra Jasper’la burada buluşup kahve içmeye karar vermişti.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu.

Burnumu kıvrıp başımı salladım. “Aç değilim.”

“Kahvaltı etmedin.”

“Çiftlikte yedim,” diye yalan söyledim. Bu gece Kadence Vivienne’in evine gittikten sonra ona neden kendimi iyi hissetmediğimi anlatacaktım. Sadece burada insanlar varken yapmayacaktım. “Selam, Jasper.”

“Selam, Doktor.” Jasper elini kaldırdı.

“Foster bana bir süre burada kalacağını söyledi.”

“Evet, birazcık.”

“Bensiz yaşayamaz,” diye alay etti Foster.

Jasper başını salladı, göğsü sessiz bir kahkahayla titriyordu.

Foster’ın arkadaşı kalmaya karar verdiği için minnettardım. Foster ondan bu kadar büyük bir istekte bulunmazdı ama Jasper taşınmaya gönüllü olduğunda itiraz da etmemişti.

Jasper kiraladığı kulübenin sahipleriyle konuşmuştu. Sözleşmesini uzatmak yerine, mülkü ona satmayı teklif etmişlerdi. Onun burada olması, Foster’ın gün içinde pek fazla yalnız kalmaması anlamına geliyordu.

Çok çalışıyordum ve yaklaşan sınavlarıma hazırlanıyordum. Foster emekli hayatına iyi uyum sağlamış olsa da Kadence okuldayken ona arkadaşlık edecek birine, Jasper’a, sahip olduğu için minnettardım.

Jasper ne kadar süre boyunca burada kalmayı planlamış olursa olsun mutluydum.

Foster'a, "Lyla'ya merhaba diyeceğim ve biraz su alacağım," dedim ve tezgâha geçmeden önce karın kaslarını okşadım.

Lyla bir fincanı Kadence'a uzattı, Kaddie'nin gözleri üstündeki krem şanti yığısıyla irkildi.

Bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldığı anda bir topak beyaz krema burnuna yapıştı. "Nefis. Kesinlikle sıcak çikolata almalısın."

"İyi öneri." Fincanını dikkatle Foster'ın masasına doğru taşıırken güldüm, sonra kalçamı tezgâha yasladım, kız kardeşim de aynı şeyi kendi tarafında yaptı. "Merhaba."

"Merhaba," dedi. "Onu gezintiye çıkardığımı duydum."

"Evet. Çok tatlıydı." Kadence masaya gittiğinde Foster burnunu silerken gülümsedim. "Bugün neler oluyor?"

"Pek bir şey yok." Lyla iç çekti. "Ben de çıkmak üzereydim. Aslında Jasper'ı yemeğe davet etmeyi düşünüyordum."

"Ne?" Olduğum yerde dikleştim ve sesimi alçaltmak için ona doğru eğildim. "Gerçekten mi?"

"Bilmiyorum." Bana abartılı bir gülümseme verdi. "Seksi biri. Biraz da huysuz ve düşünceli."

"Tam senin tipin."

"Kesinlikle. Ama tuhaf olur mu?"

"Neden olsun ki?"

"O Foster'ın en iyi arkadaşı."

"Yani?"

"Yani..." Derin bir nefes aldı. "Ya yemeğe gidersek ve sonra çıkmaya başlarsak ve bir süre harika giderse ama sonra ayrılmaya karar verdiğimizde dağılmaya başlarsa ama ben hâlâ ona âşık olursam ve o bana âşık değilse, ondan nefret edemezsin çünkü o senin nişanlının en iyi arkadaşı, bu yüzden garip olur."

“Vay canına.” Ellerimi kaldırdım. “Oldukça ileriye düşünüyorsun.”

“Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Hem de çok. Sen ve Foster kavgadan sonra otel odanıza kayboldunuz ama o gece hepimiz dışarı çıktık ve çok eğlendik.”

“Bir şey mi oldu?” Bu benim için yeni bir şeydi. Kabul ediyorum, Foster’a kendimi kaptırdığım için sormamıştım. Lyla ve Eloise ertesi gün ayrılmışlardı çünkü her ikisinin de iş için eve uçmaları gerekiyordu.

Lyla cevap vermek için ağzını açtı ama o sırada kapının üstündeki zil çaldı ve Vivienne içeri girerken ikimiz de döndük.

“Bu düşünceni unutma.” Bir parmağımı kaldırdım ve Vivi’nin Kadence’in saçlarını öpmek için eğildiği masaya döndüm.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu Vivienne Kadence’a.

“Çok iyiydi, anne. Yarın yine ata binmeye gideceğiz.”

“Bu harika.” Vivienne ona gülümsedikten sonra bakışları beni buldu. “Onu götürdüğün için teşekkürler.”

“Benim için zevkti.”

Vivienne Foster’a baktı ama Foster ona pek bir şey söylemedi. “Selam, Foster.”

“Merhaba.”

Göz teması, gülümseme ya da başka bir şey bekledi ama hepsi bu kadardı. Son bir aydır araları hep böyle olmuştu. “Pekâlâ, ben, şey... Sanırım sabah görüşürüz, çocuklar.”

“Evet.” Başını salladı. “Onu ne zaman istersen getir.”

Kadence bu gece Vivienne’in evinde kalıyordu. Aralarında ki velayet anlaşmasının bir rutini yoktu. Kadence çoğunlukla bir günü annesiyle, bir günü de bizimle geçiriyordu. Şimdilik işe yarıyordu, bu yüzden Foster ve Vivienne değişiklik yapmak için birbirlerini zorlamamışlardı.

Eğer belirli bir programa ihtiyaç duyulursa, bunu zamanı

geldiğinde tartışacaktık. Vivienne Foster’a bakarken kalbim sıkışmıştı. Suçluluk duygusu yüzüne kazınmıştı. Quincy’ye geldiğinden beri bana hep böyle bakmıştı. Şimdi onun destekçisi olmak tuhaftı.

Foster çalışmıyor olsa da Kadence’ın programını konuşmak için beni daha sık aramaya başlamıştı. Ama anlıyordum. Bana öfke duymuyordu. Ve Foster, bu işin peşini bırakmaya hazır değildi.

Henüz hazır değildi.

Tek umursadığım Vivienne’in burada olmasıydı çünkü bu Kadence’ı mutlu ediyordu. Dex geçmişte kalmıştı ve ondan haber alıp almadığını sorduğumda gözyaşları içinde hayır demişti. Bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Pişmanlık duymadan çekip gitmişti.

Sadece kırık bir kalp bırakarak.

Foster emekli olduğundan beri Las Vegas’tan bizimle irtibata geçen tek kişi ailesi oldu. Bu yaz ziyaret etmeyi planlıyorlardı.

“Tamam, bebeğim.” Vivienne elini uzattı. “Gidelim mi?”

“Bir kapak alayım.” Lyla’nın bir tane hazırladığı tezgâha doğru yürüdüm.

Bir zamanlayıcı çaldı ve başıyla arka tarafı işaret etti. “Bunu almam gerek. Başka biri gelirse seslenir misin?”

“Elbette.” Kapağı Vivienne’e götürdüm, o da Kadence’m bardağına taktı ve Foster kızını yanağından öptükten sonra onların gidişini izledik.

Jasper kapı arkalarından kapanırken, “Ona sonsuza kadar kızgın mı kalacaksın?” diye sordu.

“Hayır.” Foster bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Bırakmanın zamanı geldi, değil mi?”

Onun yanındaki boş koltuğa oturdum ve elimi uzattım.

O da benimkini tuttu, mırıldanırken parmağı nişan yüzüğüme dokundu. *Bırakma zamanı.*

“Madem ikiniz de buradasınız. Seninle bir şey konuşmam gerekiyor.” Jasper, Foster’ın yanından geçip Lyla’nın durduğu yere baktı. Sonra daha dik oturdu, söyleyeceklerini dikkatle düşünüyormuş gibi bir an durakladı. “Ben, şey... Her şeyi berbat ettim.”

“Ne oldu?” Foster sordu.

Lütfen kötü bir şey olmasın. Bir aydır mutluydum, henüz daha fazla drama hazır değildim.

“Bir çeşit... Ben, şey... sikeyim.” Jasper çenesini ovuşturdu. Sonra gözlerini kapadı ve ağzından kaçırdı: “Kız kardeşinle evlendim.”

“Ne?” Çenem düştü. “Lyla’yla mı evlendin?”

“Pek sayılmaz.”

Kapıdan bir şingirti daha geldi ama dönmedim. Boş tezgâha bakmakla meşguldüm. Nasıl evlenmişlerdi? Ne zaman? Nerede evlenmişlerdi? Lyla neden bana söylememişti? Dakikalar önce onun hakkında konuşuyorduk. Jasper Vale ile evlendiğini söylemek için mükemmel bir zaman olabilirdi.

“Ah, merhaba.” Eloise yanımda duruyordu. Kafamı çevirip baktığımda yanakları kızarmıştı.

“Merhaba.” Sersemliğimi üzerimden attım. “Jasper az önce bize-”

“Aman Tanrım, onlara söyledin mi?” Eloise çığlık attı. “Onlara nasıl söylersin? Evlilik feshedilene kadar bunu bir sır olarak saklamayı kabul etmiştik!”

“Bekle.” Foster öne doğru eğildi ve ikisini işaret etti. “Siz ikiniz evlendiniz mi?”

“Şimdi herkes öğrenecek. Hah! Lanet olsun. Bir daha asla içmeyeceğim.” Eloise arkasını döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı.

“Eloise, bekle.” Jasper sandalyesinden fırladı ve onu yakalamak için koşmaya başladı.

Foster ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakakalmıştık.

“Bu az önce yaşandı mı?” diye sordu.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Kahretsin. Annemle babam çıldıracaktı.

“Jasper gitti mi?” Lyla elinde bir havluyla tezgâha geri dönerken sordu. “Kahretsin. Sanırım ona başka bir gün çıkma teklif etmem gerekecek.”

İçim burkuldu. “Lyla, bence otursan iyi olur.”

“Bu ilginçti.” Eve girerken anahtarlarımı tezgâha fırlattım. Sonra kafeden ayrıldığımdan beri telefonumu onuncu kez kontrol ettim. Eloise hâlâ mesaj atmamıştı.

Telefonumu bir kenara bırakıp paltomun fermuarını açtım ama daha paltomu çıkaramadan Foster yanımdaydı ve omuzlarımdan indirirken boynuma bir öpücük kondurdu.

“Bugün mimardan bir telefon aldım,” dedi.

“Cumartesi günü mü?”

Omuz silkip kendi ceketini çıkardı. “Sanırım planlar üzerinde çalışıyordu.”

“Ve?”

“Pazartesi günü bitmiş olacak. Buluşup birlikte üzerinden geçebilir miyiz diye sormak istedim.”

“Öğle tatilinde yapabilirim.”

“Uygun olup olmadığını öğrenirim.”

Heyecan midemdeki huzursuzluğu kovdu.

Vegas’tan eve döndükten sonra hiç vakit kaybetmeden geleceğimizi planlamaya başlamıştık. Ailem, geniş ailemizin Foster’la tanışabilmesi için Eloise Oteli’nde bir nişan partisi vermemiz konusunda ısrar etmişti. Ertesi sabah çiftliğe gitmiş ve çiftliğin bir bölümünü satın almak istediğimizi söylemiştik.

Tabii ki ailem hayır demişti; onun yerine bize beş yüz dönümlük bir arazi hediye etmişlerdi.

Hayalimizdeki evi tasarlaması için yerel bir mimar tutmuştuk ve yaz için düğün planlarımız tüm hızıyla devam ediyordu. Bizim için planlamayı Knox'un karısı Memphis yapıyordu.

Demir Yumruk, Foster Madden ile hayat buydu. Son sürat.

“Bu kadar hızlı çalışması harika,” dedim. “Belki şansımız yaver gider de tasarımı bitirebilirse, inşaatçının beklenenden daha erken başlamasını sağlayabiliriz. Bebek doğmadan önce taşınmak çok güzel olurdu.”

“Evet, bu-” Foster gözlerini kırptırdı. “Az önce ne dedin sen?”

Gülümsedim ve sabah cebime sakladığım plastik torbayı çıkarmak için portmantoya doğru yürüdüm. Daha da önemlisi, içindeki çubuğu alacaktım. “Beklediğimden daha hızlı oldu.”

Tanrı'ya şükür ikimiz de hızlı olmayı seviyorduk.

Vegas'taki dövüşten sonra doğum kontrol haplarımı almayı bırakmıştım. Foster hazır olup olmadığını sormuştu, ben de biraz zaman alacağını düşünmüştüm. Ancak bir ay sonra işte buradaydık ve bu gerçekleşiyordu.

Çubuğu aldı, küçük penceredeki artı işaretine, sonra bana baktı. Tekrar artıya, tekrar bana. Bakışlarını o kadar çok kaydırıldı ki başını döndürdüğünden emindim. “Hamilesin.”

“Hamileyim.”

Gözlerini kapattı, çantayı sıkıca kavradı. Sonra kollarını bana doladı, yüzünü saçlarıma gömerken beni göğsüne çekti. “Durmayacaksın, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

Arkasına yaslandı, elleriyle yüzümü çerçeveledi. “Bütün hayallerim gerçekleşene kadar durmayacaksın.”

Gülümsedim ve eğilip dudaklarına doğru fısıldadım. “Asla.”

Bonus Son Söz

Foster

“**K**ahretsin.” İğne derimi delip geçerken tısladım.
“Kımıldama.” Talia kaşlarını çattı, sonra iğneyi tekrar batırdı ve kaşındaki kesiği dikerken dikiş ipliğini etimin içine sokup çıkardı.

“Kahretsin, çok acıyor.”

“Uyuşturmama izin vermeliydin.”

“Hayır. Bugün sen ilaç almayacaksan, ben de almayacağım.”

“Bu hayatımda yaptığım en aptalca şey-” Bir kasılma daha geldiğinde yüzü buruştu ve irkildi. Ellerinden biri karnına düştü. “Ah, sikeyim.”

“Nefes al, aşkım.” Ellerimi yanlarına koydum, o kasılmaya katlanırken kendi nefesimi tuttum.

“Ah.” Sancı geçince inledi ve dik durdu.

“Doktor Madden.” Duvara yaslanmış hemşire kollarını kavuşturdu. “Lütfen. Bırakın da kocanıza dikiş atması için Doktor Murphy’yi çağırayım.”

“Hayır, ben iyiyim Abbi.” Talia onu başından savdı ve bir dikiş daha attı. “İki tane daha ve işimiz bitti.”

Hemşire kaşlarını çattı ama sessiz kaldı. Abbi Quincy Hastanesi’nde yeniydi. Yaklaşık altı ay önce, oğlunun geçirdiği trafik kazasından kısa bir süre sonra şehri terk eden Rachel’ın yerine yeni sorumlu hemşire olarak işe başlamıştı.

Talia Abbi'yi seviyordu. İşten eve gelip de hemşireden övgüyle söz etmediği gün pek yoktu.

Abbi'yi sadece Talia'ya Doktor Madden dediği için seviyordum. Talia'nın bu unvana ihtiyacı yoktu ama yine de onu seviyordum. Tıp fakültesi ve ihtisası boyunca bunu hak etmişti. Ve sınavlarını geçip lisansını almıştı. Artık uzman doktordu, uzun ve harika bir kariyere hazırlanıyordu.

Doktor Anderson emeklilik tarihini bile belirlemişti. Hepimiz gibi o da işi bıraktığında Quincy'nin emin ellerde olacağını biliyordu. Talia'nın ellerinde.

“Tamam, bitti.” Talia son dikişi hızla bağladı ve fazla ipliği kesti. Sonra kesiğin üzerine biraz merhem sürdü. “Bandaj nerede?”

“Ben yaparım.” Abbi sargıyı elinde tutarak Talia'yı uzaklaştırmak için yanına geldi. “Diğer odada olman gerekiyor. Hemen.”

“Tamam.” Talia eldivenlerini çıkarıp çöpe attı. Sonra, bebeği birkaç dakika daha içeride tutabilecekmiş gibi bir elini karının altına koydu.

“Hemen arkanda,” dedim.

Talia kapıdan sıvıştı, ben de tam yatağımdan sıçrayacaktım ki Abbi bana ters bir bakış attı.

“Otur,” diye emretti.

Bandaja ihtiyacım yoktu. Çok daha sert darbeler almıştım ve bundan çok daha derin kesiklerim vardı, ama tartışmayacaktım. Kadın sağlandı ve çıkışımı engellemek istiyorsa, zorlu bir rakip olacaktı.

Bu yüzden parmaklarımı yatağa vurdum ve o dikişlerimin üzerine bandaj koyarken bekledim. Sonra yanından sıvışıp odadan çıktım ve üç kapı aşağıda Talia'nın hastane önlüğünü giydiği ve yatakta yatarken bir sürü monitöre bağlandığı yere doğru ilerledim.

“Neye ihtiyacın var?” Yanına koşarak sordum.

Gömleğime baktı. “Kocamın gömleği kan içindeyken bu bebeği doğuracağım için heyecanlı değilim.”

Beyaz pamuklu tişört, Kadence bana vurduğunda spor salonunda giydiğim tişörttü.

Odaya göz gezdirdim ve bebek çantasına kendi eşyalarımı koymayı akıl etmiş olmayı diledim. Hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden başımın arkasına uzandım ve tişörtümü çıkarttım. “Daha iyi misin?”

“Çok daha iyi.” Abbi dans ederek odaya girdi ve ıslık çaldı.

Talia’nın monitörlerini bağlayan hemşire kırmızının şiddetli bir tonuna döndü.

“Biri Foster’a önlük getirebilir mi lütfen?” Talia bir kasılma daha gelip dişlerini sıkmasına neden olunca gözlerini devirdi.

Elini tuttum ve parmak eklemlerini ovuşturdum. “Bunu halledeceksin.”

Başını salladı, sancı geçene kadar parmakları benimkileri sıkı.

“Bunu görüyor musun?” Abbi bir monitörün ekranını işaret etti. “Bu kasılmaları gösterecek.”

“Tamam.”

Mavi bir gömlek taşıyan başka bir kadın odaya girdi. “Buyurun, Doktor Madden.”

“Teşekkürler.” Talia ona gülümsedi ve gömleği başıma geçirene kadar bekledi.

“Şimdi ne olacak?” Parmaklarımı Talia’nın saçlarında gezdirdim.

“Şimdi bekleyeceğiz.” İç çekti. “Başın nasıl?”

“İyi.” Elimi sallayarak geçiştirdim.

“Sana vurduğuna hâlâ inanamıyorum. Orta sıklet şampiyonu, ikinci sınıfa giden bir kız tarafından yere serildi.”

Güldüm. “Bunu asla unutamayacağım.”

Bugün okuldan sonra Kadence'ı almış ve spor salonuna gitmiştik. Yazın Talia'yla birlikte çiftlikte ata biniyordu. Ancak Talia'nın hamileliği ilerledikçe ve sonbahar kışa döndükçe ata binmenin uygun olmadığına karar vermiştik. Bu yüzden ata binmek yerine Kadence benden ona boks öğretmemi istemişti.

Öğleden sonraları pratik yapıyorduk. Basketbol sezonu yaklaşırken muhtemelen çok uzun sürmeyecekti. Yine debirlikte yapabileceğimiz eğlenceli bir şeydi.

Garnet Flats'taki evimizin inşaatı bitmişti ve yeni taşınmıştık. Boşluğu, sessiz kırsalı seviyordum ama Vivienne'in evinden uzaktaydı. Kızımın arama biraz mesafe koymuştu.

Bu yüzden, boks iyi bir fikirdi.

Bu öğleden sonra dikkatim dağılmıştı. Talia daha önce aramış ve kasılmalar yaşadığını ama bunların birbirinden uzak olduğunu, bu yüzden hastaneye gitmeye gerek olmadığını söylemişti.

Tabii ki eşim bebeğimizi doğurana kadar çalışıyordu.

Minderlerin üzerindeydik ve telefonum yanımdaydı. Kadence'ın, "Şunu izle baba," dediği anda eğilerek onuncu kez kontrol etmeye gitmiştim.

Boom. Yumruğu burnuma isabet etmişti.

Önemli bir şey değildi. Sadece beni hazırlıksız yakalamıştı ve kendi ayaklarıma takılıp düşmeme sebep olmuştu. Daha sonrada tōkezleyerek yan tarafa savrulmuş ve bir dizi ağırlığa çarpmıştım.

İşte *bu* çok acıtmıştı. Karım doğum sancısı çekerken bunu söyleyecek değildim.

"İnsanlar reflekslerini överlerdi." Talia sırttı. "İyi ki emekli olmuşsun."

"Aynen öyle."

Önümüzde ne olduğunu kaçırmak mümkün değildi. Eğer

ödölüm bu olacaksa, Arlo'nun esareti altında geçirdiğim yıllar ve sıkı çalışmam buna değmişti.

“Kadence iyi mi?” diye sordu Talia. Aceleyle içeri girdiğimiz sırada Kaddie gözyaşları içindeydi. Neyse ki Vivi, biz acil servisin kapısından girdikten beş dakika sonra onu almak için bizimle burada buluşmuştu.

“O iyi. Vivi onu sakinleştirecek. Nasıl gittiğine bağlı olarak muhtemelen bu gece geri gelecekler.”

“Kardeşiyle tanışmak için.” Talia bir elini karnının üzerinde gezdirdi.

“Çok heyecanlı.”

“Herkes öyle. Sence gece yarısından önce doğar mı?”

Biliyorsam ne olayım. “Evet.”

Talia yarına kadar doğmamasını umuyordu çünkü o gün babasının doğum günüydü. Oğlumuzla babasının aynı özel günü paylaşmalarını istiyordu. Harrison da bunu umuyordu.

Alnından öpmek için eğildim. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni-”

Monitördeki çizgi yükseldi.

“Nefes al, aşkım.” Tüm kasılma boyunca elini tuttum, bir sonrakinde ve bir sonrakinde de. Ta ki Oğlumuz Jude Matthew Madden’ı kucağıma alana kadar.

Ve oğlumuz, gece yarısı ailemize katıldı.

TEŞEKKÜRLER

Garnet Ovası'nı okuduğunuz için teşekkürler! Redaksiyon ve düzelti ekibime çok teşekkür ederim: Elizabeth Nover, Julie Deaton ve Judy Zweifel. Bu serinin güzel kapakları için Sarah Hansen'a teşekkür ederim. Perry & Nash'in tüm üyelerine böylesine harika bir okuyucu grubu oldukları için teşekkür ederim. Ve hikâyelerimi duyurmama yardımcı olan inanılmaz blog yazarlarına, kitapçılara ve booktok hesaplarına teşekkürler. Hepinize minnettarım! Ve son olarak, muhteşem aileme ve en iyi arkadaşlarıma teşekkür ederim. Sizi seviyorum!